

ERIK L'HOMME

BÍ ẨN CÁC VỊ SAO

III. Bộ mặt thật của
Bóng tối

Hồ Văn

HOÀNG ANH QUANG BẮC HÀN HOC

Thông tin sách

Tên sách: **Bí ẩn các vì sao 3: Bộ mặt thật của bóng tối**
Nguyên tác: **Le Livre des Etoiles III. Le Visage de l'Ombre**

Tác giả: **Erik L'Homme**

Người dịch: **Ngân Hà**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Văn học**

Khối lượng: **350g**

Kích thước: **13x20,5 cm**

Ngày phát hành: **09/2009**

Số trang: **326**

Giá bìa: **52.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Thiếu nhi - Giả tưởng**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **24/12/2015**

Dự án ebook #188 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu

Xứ Ys nhận được một tin sét đánh: Guillemot bị Bóng tối, kẻ thù đáng gờm nhất mà cậu từng đương đầu, bắt cóc làm tù binh. Bóng tối muốn dùng nội khí của cậu để mở bùa phép cuối cùng trong cuốn sách thiêng Bí Ẩn Các Vì Sao. Với quyền năng đặc biệt, liệu Guillemot có chống lại được sức mạnh xấu xa đang chuẩn bị thôn tính Ba Thế Giới không?

Cùng lúc, đội quân kỵ sĩ do Qadehar dẫn đầu liên minh với những người tự do ở Thế giới Vô hình đã lên đường tìm kiếm Đệ tử của Thầy Phù thủy. Kín đáo theo chân họ, những người bạn của Guillemot cũng tìm cách cứu bạn mình. Một cuộc chiến cam go không cân sức bắt đầu!

Mục lục

MỞ ĐẦU...

TỐI HẬU THU

GIỜ GÀ GÁY

GUILLEMOT BIÊN MẮT

KẸ PHẢN BỘI

QUÁN LÃO LÁC

QUYẾT ĐỊNH ĐIÊN RỒ

QUẢ TRÚNG VŨ TRỤ

MỘT RỪNG HIỆP SĨ

THOMAS ĐỊNH ĐOẠT MỌI CHUYỆN

BỜ BIÊN HÚ

CUỘC ĐỤNG ĐỘ ĐẦU TIÊN

RỪNG TREO CỒ

MA QUỶ NÓI NHAU HIỆN RA

THÀNH YÉNIBOHOR

URIEN LÀNG TROIL

TRẬN CHIẾN GIỮA QUỶ ORK VÀ CÁC HIỆP SĨ

NIỀM HY VỌNG MONG MANH

NGANG SỨC NGANG TÀI

NGUỒN NƯỚC

CON ĐƯỜNG THƯƠNG GIA

LÊN ĐƯỜNG TỚI SA MẠC NGÓN NGÁU

BÊN ĐỒNG LỬA

CON RÙA-THẾ GIỚI

ĐÔI XÁM

LO LẮNG

HỌP BÀN ĐÁNH TRẬN

HÃY VỮNG TÂM!

DƯỚI NƯỚC VÀ TRÊN KHÔNG

LỬA VÀ ĐẤT

GỌNG KÌM SIẾT CHẶT

LẠI NÓI CHUYỆN CÁC HIỆP SĨ

DÒN ĐẾN CHÂN TƯỜNG

BÓ TAY

CHI EM SINH ĐÔI

BÙA RỒNG ĐẤT

SỰ THẬT SAU BỨC MÀN ĐÊM

NGÔI ĐÈN

BÀI THƠ RĂN DẠY DÀNH CHO ĐỆ TỬ PHÙ THỦY

SAU TRẬN CHIẾN

MƠ MÀNG

THAY LỜI KẾT

SỔ TAY GHI CHÉP CỦA GUILLEMOT

LỜI CỦA ANH MỠ

BẢNG LINH PHỤ

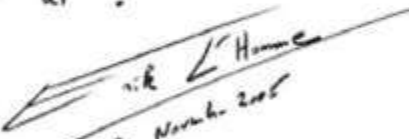
VÍ DỤ MỘT SỐ CHÒM SAO SINH RA CÁC LINH PHỤ

Pour mes jeunes lecteurs
du Vietnam,

qui se plient souvent

des les Mains Fatiguées
du Livre des Étoiles !

Trân ái !

Erik L'Homme
Paris - 27 Novembre 2005

*Gửi các độc giả trẻ của tôi ở Việt Nam,
những người chắc chắn sẽ vui thích trong những
Tập giới Huyền diệu của Bức ảnh các vì sao!*

Trân ái!

ERIK L'HOMME

Kính tặng Mẹ, với nụ cười âu yếm,

Kính tặng Cha, với cái nhìn thấu hiểu.

Tặng Coline, Yoann và Lison, nơi đảo xa,

Tặng Anaês, Juliette và Lorraine,

những người bạn của tôi trên Mạng.

MỞ ĐẦU...

Guillemot làng Troêl là một đứa trẻ người Xứ Ys, một miền đất nằm lẻ loi giữa Thế giới Thực và Thế giới Vô hình, nơi các chàng Hiệp sĩ mặc áo giáp màu ngọc lam hay những Thầy Phù thủy có quyền năng phi thường sống bên cạnh những chiếc máy vi tính và rạp chiếu phim.

Cái ngày mà Thầy Qadehar, vị Phù thủy nổi tiếng nhất Hiệp hội Pháp sư, phát hiện thấy ở Guillemot những năng khiếu đặc biệt về pháp thuật, số phận cậu bé đã hoàn toàn thay đổi.

Guillemot trở thành Đệ tử của thầy Phù thủy và từng bước khám phá sức mạnh kỳ diệu của các Linh Phù, những kiến thức mà Hiệp hội Pháp sư thu nhận được từ cuốn sách cổ xưa Bí ẩn các vì sao trước khi cuốn sách bị một Phù thủy trẻ tên là Yorwan đánh cắp. Rồi Guillemot nhận ra rằng Bóng tối, thế lực quỷ quái và ác độc của Thế giới Vô hình, muốn bắt cóc cậu, vì một lý do bí hiểm.

Khi Agathe bị bắt cóc nhậm vào chỗ của Guillemot, cậu bé không ngần ngại đột nhập sang Thế giới Vô hình, dù đó là một nơi thật khủng khiếp, nơi cậu phải dùng hết cả vốn kiến thức còm cõi về ma thuật của mình để chống chọi.

Guillemot kéo theo cả những người bạn chí cốt của mình vào cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm này: Ambre, Gontrand, Romaric và Coralie. Song, do nhậm lẫn trong lúc làm phép nên nhóm bạn bị tách khỏi nhau khi sang đến Thế giới Vô hình, nơi chúng trải qua nhiều cuộc phiêu lưu kỳ dị, gặp gỡ những con người lạ lùng.

Guillemot gặp lại các bạn và Agathe trong ngục tối của Thunku, thủ lĩnh

quân trộm cướp Thành Yâdigâr. Nhờ có sự can thiệp kịp thời của Thầy Qadehar, bảy đứa trẻ đã trốn thoát và về tới Xứ Ys an toàn.

Hiệp hội Pháp sư quyết định tổ chức đột kích sang Thế giới Vô hình để điều tra cho rõ thực hư. Nhưng các thầy Phù thủy do Qadehar chỉ huy bị rơi vào ổ phục kích. Trong lúc đó, một người đàn ông bí hiểm mang tên Ngài Sha đã đột nhập tu viện của Hiệp hội Pháp sư và truy tìm Guillemot. Đó chính là Yorwan, người đã lấy trộm quyển sách Bí ẩn các vì sao. Ông đang đi tìm đứa con trai mất tích. Nhưng Guillemot không phải đứa trẻ ông tìm.

Thầy Qadehar bị Tòa án Phù thủy kết tội phải chịu trách nhiệm cho thất bại của cuộc đột kích. Nhờ có sự giúp đỡ của người bạn Gérald, ông trốn thoát ra ngoài vì tin bên trong Hiệp hội Pháp sư có kẻ làm phản. Trước khi tự mình tiến hành điều tra nguyên nhân thất bại của cuộc đột kích trong Thế giới Vô hình, Qadehar nhờ cậy được Bertram, một Phù thủy trẻ, trông nom giúp Guillemot.

Vào cuối một buổi vũ hội ở Dashtikazar, Ambre vốn tính hung hăng gây sự với Agathe, rồi đuổi theo con bé đến tận trang đất của tụi quý Korrigan, phía sau là cả đám bạn chạy theo để can ngăn. Cả bọn bị tụi Korrigan bắt gọn và giam giữ hòng giao nộp lại cho Bóng tối. Nhờ có mưu mẹo của Guillemot và sự bình tĩnh của Bertram, bọn trẻ rồi cũng trốn thoát.

Không lâu sau, nhân một cuộc hẹn gặp trong Thế giới Thực, Ngài Sha hé lộ cho Guillemot biết, thực ra ông có nhiệm vụ phải canh giữ cuốn sách thiêng Bí ẩn các vì sao và cuốn sách vừa bị lấy trộm. Guillemot quyết định phải nói lại cho Thầy Qadehar biết. Muốn làm vậy, cậu phải sang Thế giới Vô hình, lần này chỉ có Bertram hộ tống. Ngài Sha cũng khẳng định với Guillemot rằng ông không phải cha cậu, dù ông từng yêu Alicia.

Guillemot trở lại Xứ Ys với tâm trạng bối rối hơn bao giờ hết...

TỐI HẬU THƯ

Thành Yénibohor, với những bức tường sừng sững bên bờ Biển Nóng Bỏng, đang rất náo động như thường lệ.

Một nhóm thầy tu, rất dễ nhận ra với cái sọ cạo trọc lóc và áo chùng trắng, giám sát đám thanh niên đang bước đi, đầu cúi gằm, về phía những tòa nhà nơi họ học giáo lý đạo thờ Bohor, vị Thần ác độc ngự trị trong Màn đêm.

Xa hơn chút là một thầy tu đang chìa túi đá quý cho bọn quỷ Ork đeo phù hiệu Thành Yâdigâr, sào huyệt của quân trộm cướp và lính đánh thuê. Đó là tiền công cho một trận phục kích chúng vừa hoàn thành cho Thành Yénibohor.

Từ các cửa sổ tầng hầm mở ra phố vọng lên tiếng kêu rên của vô số tù binh bị giam giữ dưới đó. Phần lớn trong số họ là những dân nghèo đã dám chống lại đám thầy tu. Thành Yénibohor dùng khủng bố để thống trị Thế giới Vô hình.

Tất cả những gã thầy tu mặc áo chùng trắng, đám sinh viên, quỷ Ork, tù binh, đều cùng chung nỗi sợ hãi mỗi khi ngược nhìn cái tháp bao trùm lên thành phố, nơi ở của Giáo chủ đạo Bohor, Chủ nhân Màn đêm...

Trên đỉnh vọng lâu của tòa tháp, hình dáng quen thuộc của Bóng tối đang lướt qua lướt lại trên nền gạch lát trong một phòng thí nghiệm đầy những sách vở và dụng cụ. Hắn đang nổi giận điên cuồng.

Gã thư ký Lomgo, tay vẫn cầm bức thư báo tin xấu, sợ hãi co rúm người nép vào tường. Gã hoảng sợ quan sát ông thầy đang lỏng lẻo làm văng ra những mảng bóng tối vỡ tan khi chạm vào sàn đá và bốc mùi cháy khét lẹt.

Đột nhiên, Bóng tối quay ngoắt lại và nhìn viên thư ký bằng đôi mắt rực lửa khiến gã này càng co rúm lại hơn:

- Trốn thoát... Cái lũ Korrigan đáng nguyên rủa lại để nó trốn thoát. Lũ quỷ lùn ngu ngốc... Vô tích sự... Quân phản bội... Rồi chúng sẽ biết tay ta.

Bóng tối rên rỉ giơ hai tay lên trời.

- Sắp được rồi, gần đích lắm rồi... Ta đã có cuốn sách... Chỉ còn thiếu đứa trẻ. Ta không thể chờ thêm được nữa. Phải đưa nó về đây... Lomgo.

- Vâng, thưa Thầy! Gã này vừa trả lời, vừa lăn xuống đất, như thể cầu xin Bóng tối tha tội.

- Ta muốn những kẻ hầu cận trung thành nhất của ta phải lộ mặt ra tay... Ta phải có đứa trẻ... bằng mọi giá. Viết thư cho chúng ngay. Ta muốn có đứa trẻ ở đây... trong vòng hai ngày nữa... không hơn không kém... Nếu không, chúng sẽ phải hứng cơn lôi đình của ta...

Gã thư ký run run nhồm dậy, chạy lon ton ra cái bàn viết.

Phía sau gã, cái bóng trùm trong màn đêm đang cố lấy lại bình tĩnh. Hắn đi về phía một cái bàn, bên trên đặt một cuốn sách to bìa bọc da đen, điểm lấm chấm sao. Bóng tối lần giở trang giấy đã ố vàng vì thời gian và nghiền ngẫm một bùa phép phức tạp.

GIỜ GÀ GÁY

Khi mẹ mở cửa phòng, Guillemot vẫn còn đang ngủ say sưa. Những tia sáng đầu tiên trong ngày dịu dàng tỏa khắp căn phòng. Alicia âu yếm nhìn con trai đang ngủ. Nằm thu mình trên giường, trông cậu thật nhỏ bé, yếu ớt! Alicia chợt thấy thật khó tin là con trai mình đã làm nên những chiến công mà người ta vẫn ca ngợi. Cô rùng mình nghĩ đến lũ quái vật và những kẻ khát máu mà Guillemot đã phải đối đầu ở Thế giới Vô hình.

Bỗng nhiên, Alicia cảm thấy hết sức cô đơn. Điều khó khăn nhất với cô là không có ai để trông cậy. Không có ai để cô được nghe lời an ủi động viên. Lúc nào cô cũng phải chứng tỏ mình mạnh mẽ. Hay ít ra là gồng mình lên để tỏ ra mạnh mẽ...

Alicia bước lên vài bước rồi thở dài. Căn nhà vắng bóng người đàn ông, và dù có gắng sức đến đâu cô cũng không thể khóa lấp được chỗ trống ấy. Con trai cô cần có một người cha, và cô cần có một người chồng. Ôi! Yorwan... Không hiểu anh ấy nghĩ gì? Sao tự dưng lại biến mất không một lời giải thích, chỉ vài ngày trước đám cưới của hai người? Yorwan và Alicia đã từng vô cùng hạnh phúc bên nhau. Họ yêu nhau biết chừng nào! Yorwan không ngừng nói với cô là anh yêu cô, và nhìn vào mắt anh, cô biết anh không hề nói dối. Chắc phải có chuyện gì đó. Có điều gì đó đã buộc Yorwan phải chạy trốn và bỏ cô ở lại. Alicia tin chắc như vậy, trong khi ông Urien, anh trai cô, lại cho rằng đó là hành động của một kẻ hèn nhát chạy trốn hôn nhân. Việc lấy trộm cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao* càng khiến tội Yorwan thêm nặng.

Alicia ngồi xuống bên mép giường, vuốt má Guillemot vẫn đang ngủ say sưa. Chính cậu bé là người đã phải trả cái giá đắt nhất cho tất cả những hiểu lầm trong quá khứ. Cô luồn tay nghịch mái tóc màu hạt dẻ của con trai rồi

ôm hôn cậu. Guillemot lẩm bẩm, nhưng vẫn không tỉnh giấc. Alicia nhẹ nhàng lay vai con trai.

- Guillemot à, đến giờ dậy rồi con.

- Hừm, cậu bé càu nhàu và cố mở mắt, mẹ đấy à?

- Chứ còn ai vào đây nữa? Alicia vừa hỏi vừa xoa rối bù mớ tóc con trai.

- Thôi đi mẹ ơi! Cậu bé nói rồi rúc đầu vào chăn. Để con ngủ thêm chút nữa.

- Không được đâu, Guillemot. Trời sáng rồi, và anh bạn Bertram đang đợi con dưới nhà.

- Bertram á? cậu bé ngạc nhiên thò cái đầu bù xù ra khỏi chăn. Anh ấy đến rồi cơ à? Nhưng chúng con hẹn nhau buổi trưa cơ mà!

- Chắc cậu ấy mong gặp con quá. Các con lại đang ngám ngàng làm trò gì phải không? Thôi, dậy mau lên!

Alicia đứng lên, mở cửa sổ cho không khí trong lành ủa vào phòng rồi quay ra.

Guillemot lẩm bẩm. Hôm qua, ở gần chỗ mộ đá, lúc nói chuyện thầm trong đầu với Bertram, rõ ràng cậu đã hẹn anh ta trưa nay gặp nhau mà. Chắc Bertram phải đi bộ từ đêm thì mới đến sớm được như vậy. Viễn cảnh đi sang Thế giới Vô hình khiến cậu thấy phấn khích lạ thường. Thôi thì anh ấy đã đến, Guillemot không thể dènh dàng nữa. Cậu nhảy khỏi giường và lao vào phòng tắm.

Vài phút sau, khi đã ăn vận chỉnh tề từ đầu đến chân và khoác theo chiếc túi

dành cho các Đệ tử Phù thủy, Guillemot xuống gặp Bertram trong phòng bếp.

- Chào Bertram! Anh dậy sớm thế... mới sáng tinh mơ mà!

- Chào Guillemot, chàng Phù thủy trẻ vừa đáp lời vừa bắt tay cậu. Ngày đang ngấn dần lại và anh nghĩ nên đi sớm thì hơn.

Bertram thường từ cái tuổi mười sáu của mình nhìn xuống mọi người với vẻ kẻ cả. Cậu cố tình ra vẻ như vậy và đôi khi cũng khiến mọi người khó chịu. Mái tóc màu mật ong nửa dài nửa ngắn của cậu được chải hất ra sau. Mắt Bertram màu hạt dẻ, vài sợi râu lún phún dưới cằm và phía trên vành môi.

- Hai đứa phải dành chút thời gian quý báu mà ăn sáng cho chắc bụng vào đây nhé! Alicia nói bằng giọng không cho phép cãi lại.

Hai đứa không đợi phải mời mà ăn ngấu nghiến miếng bánh phết bơ. Uống xong cốc sô cô la, chúng rời bàn ăn.

- Bọn con ra Dashtikazar chơi đây. Guillemot thông báo cho mẹ biết. Tối con mới về.

- Con không về nhà ăn trưa à?

- Không ạ, bọn con sẽ ăn bánh mì kẹp thịt ở hàng ông già Anselme.

Alicia không ép con trai phải về nhà ăn trưa. Sáng nay, cô định đi cưới ngựa và như vậy có thể kéo dài cuộc dạo chơi đến chiều mà không phải lo lắng gì. Cô âu yếm giơ tay chào hai cậu bé cũng đang vẫy tay chào tạm biệt.

- Nào, giờ thì kể hết cho anh đi, Bertram nói khi chỉ còn lại hai đứa.

- Em đã kể hết với anh rồi còn gì, Guillemot trả lời. Em nhất thiết phải

thông báo cho Thầy Qadehar một tin quan trọng. Càng sớm càng tốt.

- Thế cái tin quan trọng đó là gì? Em không thể kể cho anh à?

- Anh đừng giận, em phải thông báo cho Thầy trước đã.

Bertram không gặng hỏi nữa mà bắt đầu huýt sáo. Guillemot cảm thấy thái độ anh bạn có gì đó hơi khác lạ. Thường Bertram phải nằn nì tới chừng nào Guillemot chịu hé lộ đôi chút bí mật mới thôi. Sáng nay, không những cậu ta không nằn nì, mà còn chẳng có vẻ gì là hờn dỗi cả...

- Bọn mình sang Thế giới Vô hình bằng cách nào đây? Bertram hỏi.

- Bằng Thần chú Sa mạc. Như thế bọn mình khỏi phải đến tận Đồi Hai Cánh công.

- Tốt rồi, tốt rồi, Bertram tán thưởng. Nhưng sau đó, làm thế nào tìm được Qadehar... à xin lỗi, Thầy Qadehar?

- Em sẽ lập một bùa phép tìm kiếm, khi chúng ta sang tới đó, Guillemot giải thích.

Guillemot bắt đầu cảm thấy lo lắng khi thấy anh bạn không có vẻ hào hứng lắm.

- Này, nếu anh có muốn đổi ý thì cũng không sao. Anh không buộc phải đi với em đâu.

- Đổi ý ư? Sao lại thế? Bertram tỏ vẻ ngạc nhiên.

Guillemot liếc nhìn anh bạn. Phải đi suốt đêm từ tu viện Gifdu tới chắc mệt nhọc lắm nên anh ta mới sinh ra ít lời đến vậy.

Hai đứa đi bộ một lúc trên trảng đất về phía biển. Sau khi đã chắc chắn không bị ai trông thấy, chúng hợp sức tạo một bùa phép phức tạp sẽ đưa chúng sang Thế giới Vô hình. Vừa nhớ lại câu Thần chú và sự kết hợp giữa các tư thế của Linh Phù, Guillemot vừa nghĩ đến Ambre, Gontrand, Coralie và Romaric, những người bạn từ trước tới nay vẫn luôn sát cánh bên cậu trong các cuộc phiêu lưu. Đây là lần đầu tiên cậu không đưa các bạn cùng đi. Chẳng biết đúng hay sai thế nào, nhưng cậu cảm thấy mình không có quyền đẩy các bạn vào vòng nguy hiểm một lần nữa. Guillemot chợt cảm thấy hết sức cô đơn, mặc dù vẫn có Bertram kè kè bên cạnh.

Khi đã sẵn sàng, cậu ra hiệu cho Bertram. Cậu này gật đầu. Hai đứa nắm tay nhau. Guillemot vừa lần lượt thực hiện tư thế huyền diệu của tám Linh Phù tạo thành bùa phép cho chuyến đi, vừa lẩm nhẩm niệm Thần chú.

Bertram chăm chú làm theo Guillemot. Cậu chưa bao giờ được bước chân sang Thế giới Vô hình! Bất chợt, một tia chớp lóe lên, tiếp theo đó có tiếng cửa mở. Bertram thấy mình bị cuốn vào một cơn lốc xoáy kinh hoàng, rồi chìm ngấm trong một cái hố sâu hoắm đen ngòm.

Hai cậu bé đã rời khỏi Xứ Ys.

Alicia ra khỏi nhà, mình vận bộ đồ cưới ngựa. Cô đang định đi tới khu chuồng ngựa ở lâu đài của ông Urien, nơi bạn gái cô đang chờ, thì chợt thoáng thấy có bóng người đi thoăn thoắt về phía mình. Cô nhận ra cậu thiếu niên ngay.

- Chào cô Alicia, Guillemot hẹn cháu buổi trưa ở đây ạ. Cháu đến hơi sớm một chút vì sốt ruột gặp lại cậu ấy quá... Thưa cô, có chuyện gì không ổn hay sao ạ?

Trông Alicia vô cùng sững sốt.

- Nhưng Bertram, mãi cuối cùng cô mới thoát lên được, vừa cách đây nửa giờ cháu đã đi cùng với Guillemot đến Dashtikazar cơ mà! Thế là thế nào?

- Cháu ư? Cách đây nửa giờ ấy ạ? Cô nói đùa cháu rồi!

Song, Bertram nom thấy rõ là cô Alicia đang nói thật và có vẻ rất nghi ngờ.

Alicia chợt thay đổi thái độ. Cô cười khe khẽ như tự nhạo mình, rồi gi ngón tay dọa Bertram:

- Cô biết rồi! Định lừa cô hả? Guillemot đâu rồi? Bảo nó ra đây xem lại định giở trò đùa gì với mẹ nữa nào.

- Cậu ấy, dạ... cậu ấy... Bertram lúng búng.

- Thôi được rồi, Alicia nhẹ nhàng nói. Lần này thì cu cậu lại quên gì nữa đây? Chắc lại áo khoác chứ gì?

- Vâng, áo khoác ạ.

- Áo trên phòng nó, cháu lên lấy hộ cô nhé. Cô đang vội. Nhớ bảo với anh chàng lười biếng ấy lần sau có quên thì tự về mà lấy chứ không được sai bạn nghe chưa!

Alicia vừa đi về phía tòa lâu đài của ông anh Urien, vừa tự nhủ không hiểu lần sau Guillemot còn nghĩ ra trò gì để trêu chọc mẹ nữa đây.

Bertram ngờ ngác nhìn mẹ Guillemot đi xa dần.

“Thế là thế nào nhi?” chàng Phù thủy trẻ tự hỏi. “Quái quỷ thật! Thế ra mình đã đến đây rồi à? Lại còn đi cùng Guillemot nữa chứ. Hoặc là cô Alicia bị điên rồi, hoặc là có điều gì đó... cực kỳ bất thường đã xảy ra.”

Cậu giả bộ đi về phía nhà Guillemot, đến khi thấy cô Alicia không thể trông thấy mình được nữa, Bertram mới ba chân bốn cẳng chạy thục mạng về hướng Dashtikazar.

GUILLEMOT BIẾN MẤT

Bertram ngã khụy xuống mặt đường đầy bụi. Trước mặt cậu, Thành Dashtikazar kiêu hãnh, thủ phủ Xứ Ys, đang khoe những tòa nhà trắng cao ngất. Lẽ ra cậu phải đuổi kịp Guillemot rồi mới phải. Cậu đã chạy suốt dọc đường từ làng Troël đến đây, chỉ có vài dặm đường thôi mà. Bertram thở hồng hộc, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cậu gắng lấy lại hơi để suy nghĩ về tình huống bất thường này.

Cậu rời khỏi đường cái, đến ngồi cạnh một tấm bia đá bị sét đánh nứt toác.

“Xem nào, chàng Phù thủy trẻ tự nhủ, thử bình tĩnh xem xét tình hình nào: mình đến thì Guillemot đã đi rồi và cô Alicia khẳng định đã trông thấy mình ra đi với cậu ấy lúc sáng. Vậy là có một kẻ giống hệt mình sáng nay đã đến Troël! Hắn đã giả dạng mình và đưa Guillemot đi! Guillemot nói với mẹ là đi Dashtikazar, nhưng rõ ràng hai đứa đã đi sang hướng khác. Có vẻ giống một vụ bắt cóc. Chắc chắn tên bịp bợm đã dùng đến pháp thuật, vì vẻ bề ngoài của hắn lừa được cả Guillemot lẫn cô Alicia!”

Lập luận của cậu xem ra cũng có lý, nhưng Bertram hãy còn lưỡng lự chưa biết phải hành động thế nào. Cậu chẳng thể làm gì được nếu chỉ có một mình. Ai giúp cậu được nhỉ? Thầy Qadehar đã sang Thế giới Vô hình cùng ông Urien và bác Valentin để làm sáng tỏ vụ quỷ Ork tàn sát các Phù thủy ở Djaghatael.

Vậy còn ai, ngoài Thầy Qadehar, có thể tin vào câu chuyện có một kẻ giả dạng Bertram tới bắt cóc Guillemot?

Câu trả lời tự đến: các bạn của Guillemot! Và cũng là bạn của Bertram nữa, kể từ lần cậu giúp họ thoát khỏi nanh vuốt tụi Korrigan.

Cậu ngồi thẳng người lên, bắt đầu lập Bàn quanh Linh Phù *Berkana*. Linh Phù này cho phép liên lạc với người khác bằng thần giao cách cảm. Đầu tiên, Bertram dụng đến Bàn tìm kiếm Guillemot. Không thấy trả lời. Vậy là Guillemot không còn ở Xứ Ys nữa, đúng như cậu lo ngại. Tiếp đó, Bertram liên lạc với các bạn khác.

“Coralie? Coralie ơi, em có nghe thấy anh nói không?”

- Ô, ai nói với tôi đấy? Ai gọi tôi đấy?

- Này, Coralie, có chuyện gì thế? Cô giáo môn tiếng Pháp kèn kẹt hỏi.

Cô rất nghiêm khắc và không thích ai làm ồn khi đang làm bài tập cô giao.

- Xin cô thông cảm cho bạn ấy, một nữ sinh nói giọng giễu cợt, bạn ấy đang ngủ mơ đấy ạ.

- Hoặc là bạn ấy đang nghe thấy ma nói đấy ạ, một cô bé khác phì cười tiếp lời.

- Thôi các em trật tự!

Cô giáo phải gõ liên hồi cây thước kim loại xuống bàn mới lập lại được trật tự.

Ở trường trung học Krakal có rất nhiều cô nàng ghen tị với Coralie. Của đáng tội là cô bé rất xinh. Mái tóc màu nâu sẫm uốn búp và đôi mắt xanh biếc to tròn của Coralie cứ hút lấy ánh mắt đăm đúi của bọn con trai và khiến đám con gái thấy khó chịu... Coralie xin lỗi cô giáo và hứa sẽ không lặp lại nữa. Cô bé lại chăm chú vào làm bài tập ngữ pháp. Nhưng rõ ràng, Coralie đã nghe thấy tiếng nói mà. Giọng con trai. Cô bé có điên đâu cơ chứ!

“Coralie, anh đây, Bertram đây!”

- Bertr..., cô bé suýt buột miệng thành tiếng, vội lấy tay bịt chặt mồm, mắt trợn tròn.

- “Suýt! Đừng nói! Chỉ cần trả lời anh ở trong đầu là được rồi. Cứ tập trung suy nghĩ là được.”

“Bertram? Thế là thế nào?”

“Pháp thuật đấy. Em nghe anh cho rõ đây: Guillemot bị bắt cóc rồi! Nhất định em phải đến gặp anh ở Dashtikazar. Anh sẽ liên hệ với các bạn khác. Bọn mình sẽ gặp nhau ở Quán Lão lác nhé. Em biết quán đó không?”

“Vâng, em biết. Nước ép hoa quả ở đó rất ngon và...”

“Em nhớ báo tin cho Ambre nhé,” Bertram cắt ngang.

“Anh không muốn liên lạc trực tiếp với chị ấy à?” Coralie hỏi. “Giờ chắc anh tha thứ cho chị ấy rồi phải không?”

Coralie muốn ám chỉ đến lần đầu tiên Bertram gặp cả nhóm bạn, cuộc gặp bắt đầu không mấy suôn sẻ với chàng Phù thủy trẻ.

“Không phải vì chuyện đó đâu,” Bertram cải chính, dù cậu vẫn còn nhớ đã bị Ambre cho ăn một cú huých bằng đầu gối. “Em thừa biết Ambre sẽ phản ứng thế nào khi biết Guillemot gặp nguy hiểm rồi đấy...”

“Vâng, anh nói đúng. Em sẽ bịa ra có gì đó để trốn học rồi báo tin cho chị em, cũng phải mất một lúc đấy. Bọn em sẽ đến quán lúc... năm giờ, được không ạ?”

“Tốt lắm. Chốc nữa gặp nhau nhé.”

“Vâng, chốc nữa gặp lại...”

Bertram vội vàng chấm dứt cuộc trò chuyện thân giao cách cảm. Coralie có vẻ quý mến cậu, nhưng bây giờ không phải là lúc để đầu óc vương vấn.

Tiếp đó, cậu liên lạc với Romaric cũng như cách vừa rồi, làm cậu này suýt nữa ngã lộn từ trên lưng ngựa xuống. Đang là giờ tập cưỡi ngựa trong sân Pháo đài Bromotul, trường đào tạo của Hội Hiệp sĩ Cuồng phong. Dù chưa biết làm cách nào trốn khỏi trường, nhưng Romaric vẫn hứa với Bertram sẽ đến chỗ hẹn ở Quán Lão lác lúc chiều muộn.

Rồi Bertram liên lạc với Gontrand. Cậu ta đang trong giờ nghỉ giữa buổi tập ở Nhạc viện Tantreval, nơi cậu được nhận vào học từ hai tháng trước. Vốn điềm tĩnh, Gontrand không tỏ ra ngạc nhiên khi nghe thấy giọng Bertram vang lên trong đầu mình. Cậu cũng hứa sẽ đến chỗ hẹn.

Kiệt sức vì phải chạy suốt một đoạn đường dài và vì những cuộc trò chuyện trong đầu vốn rất hao lực, Bertram dựa lưng vào tấm bia đá. Cậu muốn tận dụng dòng năng lượng từ tấm bia tỏa ra. Cậu lẩm nhẩm kêu gọi *Uruz*, Linh Phù của các nguồn năng lượng dưới lòng đất để tăng tác dụng tốt lành của dòng năng lượng đó, rồi thả lỏng người tận hưởng.

Khi đã thấy dễ chịu hơn, Bertram tiếp tục liên lạc trong đầu với một người nữa. Cậu lập Bàn quanh Linh Phù *Berkana* và hình dung ra Thầy Phù thủy tin học ở Tu viện Gifdu.

“Chú Gérald ơi, chú có ở đó không?”

“Thế còn ở đâu được nữa hả Bertram?” Gérald đáp lại tức thì bằng một giọng trầm ấm, làm Bertram thấy yên lòng.

“Làm sao cháu biết được? Nhỡ chú lại đã sang Thế giới Vô hình, như Thầy Qadehar, hay biến mất tăm như Guillemot...”

Bertram kể cho Gérard nghe sơ qua tình hình và báo cho ông biết cậu nghi Guillemot bị bắt cóc.

“Nếu đúng như cháu nói thì nguy đấy. Lát nữa, cháu kể mọi chuyện cụ thể hơn cho chú nhé... Nhưng mà này, chú thấy báo cho các bạn của Guillemot biết chưa chắc đã là một ý hay đâu. Chẳng biết đảng nào mà lần với tụi nó. Nhưng thôi, biết làm sao được, sự đã rồi. Chú chuẩn bị rồi sẽ đi ngay. Cháu nói cái quán đó nằm gần cảng hả?”

“Vâng. Tất cả mọi người sẽ tới đó lúc chiều muộn.”

“Chú cũng sẽ tới. Cố làm sao cho các bạn bình tĩnh nhé. Một mình Guillemot mất tích là đã quá đủ rồi.”

“Cháu rất vui được gặp chú, chú Gérard ạ.”

“Chú cũng thế, Bertram.”

Cuộc nói chuyện trong đầu kết thúc. Bertram ngả đầu ra sau, dựa vào tấm bia bằng đá hoa cương. Cậu đã làm hết những gì có thể rồi. Dù hôm mấy đứa bị tụi Korrigan bắt, Agathe có chế giễu tài năng phù thủy của Bertram, nhưng lần này cậu thấy mình xoay xở không đến nỗi tệ.

KẺ PHẢN BỘI

Bertram và Guillemot xuất hiện trong Thế giới Vô hình, giữa khu Đồi Di động. Cậu Đệ tử Phù thủy đã chọn nơi này vì nó rất kín đáo. Nhưng lý do chính là vì cậu đã ghi chép rất cẩn thận tọa độ các dòng năng lượng của khu này từ một tấm bản đồ và đã niệm Thần chú cho chuyến đi về hướng đó.

Guillemot bước mấy bước trên thảm cỏ nâu bị gió quạt xác xơ như những đám bọt bèo trên mặt biển. Cậu nhớ lại lần trước, khi lần đầu đặt chân đến đây, cậu chỉ có một mình, sau khi đã vượt qua Cánh cổng giữa hai Thế giới, các bạn thì mỗi đứa mỗi phương trong Thế giới Vô hình. Mọi chuyện như thể vừa xảy ra hôm qua.

- Từ chỗ chúng ta đang đứng, phía Tây là thành phố buôn bán Fernaghâ, phía Đông là thành phố của các thầy tu khùng khiếp Yénibohor, phía Bắc là Biển Nóng Bỏng và phía Nam là Sa mạc Ngón ngấu, Guillemot giải thích với anh bạn vốn chưa biết gì về cái thế giới lạ lùng khác nghiệt này.

Guillemot không nghe thấy tiếng bạn trả lời. Phía sau cậu, Bertram đang bước đi loạng choạng như người say. Guillemot quay người lại.

- Bertram, anh làm sao thế? Chết tiệt, chắc là phản ứng khi đi qua Cánh cổng đó đấy mà. Ambre cũng bị như vậy. Anh phải nằm duỗi thẳng người ra một lúc, rồi sẽ qua thôi.

Cậu chạy vội lại đỡ bạn.

Nhưng Guillemot vừa chạm vào người Bertram thì cậu ta khỏe lại ngay và túm chặt lấy cổ Guillemot làm cậu thấy ngạt thở.

- Bertram, sao... anh bị... điên à... thôi đi...

Bertram chỉ cười khẩy và càng siết chặt hơn. Thấy Guillemot sắp ngất xỉu, hắn mới nói lỏng tay để cậu bé khỏi chết. Guillemot sững sờ nhìn các đường nét trên mặt Bertram nhòa dần rồi biến thành khuôn mặt của một lão già. Cậu ngồi bệt xuống đất, đầu óc quay cuồng. Không thể thế được! Thế thì tệ quá! Cậu cố gắng chống lại cảm giác khó chịu đang xâm chiếm toàn thân, nhưng vô ích. Tuy nhiên, Guillemot vẫn kịp thầm gọi các Linh Phù hiện lên trong đầu cậu, lúc này như bị bao phủ một làn sương mờ. Đúng lúc cậu ngất đi thì hai Linh Phù *Gebu* và *Wunjo* hiện lên sáng rõ, dưới hình dạng riêng của chúng trong Thế giới Vô hình.

- Qadehar, ổn chứ? ông Urien làng Troël lo lắng thấy Thầy Phù thủy chột dưng bước.

Urien làng Troël là bác của Guillemot và Romaric. Đó là một người đàn ông dáng người lực lưỡng, thô kệch, có bộ râu màu xám, vai khoác hờ cái rìu chiến trông rất ấn tượng, bên cạnh cái túi xách phòng to.

- Ừ, ổn thôi. Vừa rồi, tôi cứ tưởng là... Không, ngốc thật! Thầy Phù thủy nói thêm và lắc đầu như muốn xua đi linh cảm chẳng lành.

Phù thủy Qadehar là Thầy của Guillemot. Ông có dáng người rắn rỏi nhanh nhẹn như vận động viên điền kinh, đôi mắt xanh màu thép và vẻ mặt khắc khổ có dấu đi phần nào mỗi khi ông nhoẻn miệng cười. Trông ông chừng khoảng ba mươi lăm hay bốn mươi tuổi. Qadehar đeo ngang hông một cái túi lèn đầy sách vở và dụng cụ pháp thuật, còn lưng mang balô vải đựng đồ đi đường.

- Có chuyện gì thế? Valentin, vị quản gia và là bạn chí cốt của ông Urien hỏi. Valentin dáng người gầy nhưng cơ bắp, mái tóc bạc trắng. Cũng như Urien, ông vận bộ áo giáp màu ngọc lam của các Hiệp sĩ Cuồng phong.

- Trong giây lát, tôi có cảm giác như nghe thấy tiếng kêu cứu tuyệt vọng. Có ai đó đã tung đi một bùa phép hú họa, giống như người ta bỏ mẩu giấy vào chai rồi quăng xuống biển khi bị đắm tàu ấy.

- Anh có biết ai gửi không?

- Không, ông Valentin ạ. Tôi không kịp đoán biết xem ai gửi. Bùa phép thoảng qua nhanh quá.

- Liệu có phải là... Guillemot gọi không nhỉ?

- Tôi không nghĩ thế, tiếng gọi phát đi từ Thế giới Vô hình... Thôi quên đi. Ta đi nào!

Ba người lại tiếp tục đi về hướng tòa thành của Người lùn Virdu, nơi họ hy vọng sẽ tìm được những manh mối quan trọng về tấn thảm kịch ở Djaghatael. Chính vì muốn điều tra về tấn thảm kịch đó mà họ đã dẫn thân đến cái Thế giới đáng sợ này.

Lão già đã đóng giả Bertram để lừa Alicia và Guillemot nhét giẻ vào miệng rồi trói chặt tay chân cậu lại. Guillemot nằm bất tỉnh trên bãi cỏ khu Đồi Di động. Lão già biết cậu rất giỏi giang. Lão nhắm mắt và tập trung suy nghĩ.

“Thưa Thầy, con đây, kẻ phục vụ nhiệt thành nhất của ngài đây ạ. Con đã tóm được Guillemot, thằng bé ngài muốn tìm ấy ạ...”

“Người có thằng bé rồi hả... Eusèbe, người khá lắm... Phải, khá lắm... Khi nào thành công... ta sẽ không quên người đâu... Nó đâu? Thằng bé đâu...?”

“Nó đang ở đây với con, trong khu Đồi Di động”

“Đừng nói gì nữa... Ta trông thấy người rồi... Ta sẽ cử người đến... hộ tống

ngươi về chỗ ta... Chúng ta sẽ uống vài vại bia Corma... để mừng cho chiến công của ngươi...”

“Xin đa tạ Thầy.”

Eusèbe, Pháp sư trụ trì Tu viện Gri ở Trảng Gay gát, thuộc Hiệp hội Pháp sư, là kẻ ganh ghét Thầy Qadehar ra mặt. Lão đợi cho cuộc trò chuyện trong đầu kết thúc rồi mới dám rùng mình. Dù là ở xa vọng lại nhưng giọng nói của con quỷ khoác áo choàng đêm vẫn khiến lão sợ đến đông cứng máu trong người. Lão kiểm tra lại lần cuối các nút dây trói Guillemot, bồn chồn ngóng bọn lâu la của Thầy tới đón.

QUÁN LÃO LÁC

Bertram đến cảng Dashtikazar sớm hơn giờ hẹn. Trong lúc chờ đợi, cậu lang thang giữa đám thuyền buồm của các nhà giàu trong thành phố và những con thuyền vũng chãi của ngư dân.

Tiếng chim kêu lạnh lót vì phải chống chọi với sức gió lẫn trong tiếng vỗ nhẹ của những cánh buồm xếp vội và tiếng dây neo đập lách cách vào cột buồm.

Bertram cảm thấy trong lòng dấy lên một nỗi buồn da diết. Bên cảng Dashtikazar gợi nhắc cậu nhớ tới một nơi chốn khác, ở đâu đó trong Thế giới Thực, nơi cậu thường tới nghỉ hè cùng với cha mẹ, hồi cậu còn bé tí. Cậu nhớ bãi biển, nhớ cha hay chơi bóng với cậu, trong khi mẹ nằm phơi nắng trên tấm khăn bông màu trắng... Ôi, tất cả đã xa lắm rồi! Bertram nghĩ về những điều đó như nhớ về một cuộc sống khác cậu từng có, trước khi một vụ đâm xe đã cướp đi cha mẹ cậu, trước khi cậu được bố đỡ đầu Gerald đưa tới Xứ Ys.

Bertram thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, mắt rơm rớm. Thầm trách mình yếu đuối, cậu rút khăn mùi soa ra và hỉ mũi. Rồi cậu rảo bước đi tới chỗ hẹn.

Mặc dù có tên gọi kỳ quặc như vậy nhưng Quán Lão lác không có vẻ gì là chốn tụ tập của quân cướp biển. Buổi sáng, trong quán đầy ngư dân và các tay thương lái ngồi uống rượu vang cất từ hoa quả vùng Đồi Vàng và bàn bạc về giá cá. Buổi trưa, thương gia trong khu tụ tập nhau ở quán để uống bia Corma, ăn đồ biển hay vây cá đuối chần ăn kèm với nụ bạch hoa và nói chuyện làm ăn. Buổi chiều, đám học trò ở Dashtikazar thích chiếm mấy cái bàn lọt trong hốc tường của gian phòng lớn của quán để vừa làm bài tập hoặc tán chuyện tào lao, vừa uống nước quả hay cà phê. Còn buổi tối một

đám đông đủ mọi thành phần là những khách quen của quán, ưa tụ tập triết lý sự đời rồi ngân nga mấy bài ca tụng rượu.

Lúc Bertram đẩy cửa bước vào quán thì chỉ có những ánh mắt của đám học trò tò mò ngoảnh ra nhìn. Chúng hiềm khi được nhìn thấy thành viên của Hiệp hội Pháp sư trong tấm áo choàng sẫm màu và đeo chiếc túi bí ẩn.

Đặc biệt có hai cặp mắt cứ chăm chăm nhìn cậu đây vẻ ngạc nhiên rồi trốn vào sau bức vách che bàn hai đứa ngồi. Từ phía đó vọng ra những tiếng cảm thán đầy ngạc nhiên nhưng bị kìm nén.

Bertram không để ý thấy cảnh đó. Cậu thản nhiên như không và đến ngồi tại một chiếc bàn tròn gần cửa ra vào.

Đồng hồ treo tường phía trên quầy vừa điểm đúng năm giờ thì có hai cô bé bước vào quán. Hai cô trạc mười ba tuổi, giống nhau như hai giọt nước, chỉ khác điều một cô thì tóc dài còn cô kia tóc ngắn.

- Ambre! Coralie! Bertram vẫy tay gọi.

- Chào anh Bertram! Gặp lại anh em vui quá, cô bé Coralie xinh đẹp thốt lên và hôn hai cái rất kêu vào má chàng Phù thủy trẻ khiến cậu hơi đỏ mặt.

- Chào anh, Ambre nói, giọng thản nhiên hơn và bắt tay Bertram. Hình như anh đang đỏ mặt thì phải.

Ambre là chị em sinh đôi với Coralie. Nếu Coralie thích làm duyên và rất thu hút các cậu bé thì Ambre lại có dáng thể thao, tính tình cương quyết và thường làm tụi con trai nể sợ. Nhưng thực ra cô bé cũng có điểm yếu. Thỉnh thoảng, khi Ambre không dè chừng cảm xúc của mình thì tình cảm với Guillemot lại bộc lộ và biến cô thành một cô bé xinh đẹp như mọi cô bé khác...

- Hai chị em đúng hẹn, thế là tốt. Bertram đánh trống lảng. Anh đã liên lạc với Romaric và Gontrand. Hai đứa không chắc đến được đúng giờ nhưng hứa là sẽ tới.

- Thôi được rồi, Ambre vừa ngồi xuống vừa nói, giờ anh cho bọn em biết có chuyện gì đi.

- Bọn mình gọi gì uống đã, Coralie đề nghị và giơ tay gọi người phục vụ. Mọi người uống gì nào, chị Ambre, anh Bertram?

- Một cốc sô cô la nóng.

- Một bia Corma.

- Em uống nước lê, Coralie nói.

- Làm ơn mang thêm một cốc Corma nữa.

Bertram, Ambre và Coralie quay về phía người đàn ông vừa gọi bia. Ông ta đang thở gấp, người đầm mồ hôi.

- Ôi, chú Gérald! Bertram thốt lên, mừng ra mặt.

Gérald có vóc dáng tầm thước, bụng phệ vì thích ăn ngon. Cái đầu hói của ông chứa đựng một khối kiến thức khổng lồ và đôi mắt long lanh đằng sau cặp kính biểu lộ sự thông tuệ. Ông tầm bốn mươi hay bốn lăm gì đó, khoác áo choàng sẫm màu và đeo chiếc túi chuyên dùng của giới Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư. Gérald là bạn rất thân của Thầy Qadehar.

Bertram vội vàng giới thiệu mọi người với nhau:

- Chú Gérald, đây là Ambre và Coralie, người làng Krakal, bạn của

Guillemot. Hai em, đây là chú Gérald, vừa là Thầy vừa là cha đỡ đầu của anh. Vì tình hình rất nghiêm trọng nên anh thấy cần phải mời chú ấy đến cuộc họp của bọn mình.

Ambre và Coralie lịch sự đứng dậy chào ông.

- Chúng cháu rất vui được gặp chú.

- Chú cũng vậy, Gérald vừa trả lời vừa lau trán. Thôi ngồi xuống đi hai cháu. Đi đường xa làm chú mệt quá. Vả lại, mình chú thu hút sự chú ý của mọi người cũng đủ rồi.

Xung quanh họ, tiếng trò chuyện lại bắt đầu xôn xao sau một hồi gián đoạn. Chẳng gì cũng là chuyện lạ khi trông thấy đến hai Phù thủy một lúc tại Quán Lão lác.

Người phục vụ mang đồ uống đến. Gérald và lũ trẻ chạm cốc.

Sau khi đã uống mấy ngụm bia pha mật ong tuyệt hảo của Xứ Ys, Gérald thở ra khoan khoái.

- Đỡ mệt rồi! ông thốt lên. Đi suốt từ Gifdu đến đây làm chú kiệt sức... À mà này, Bertram, cháu có nói với chú là tất cả các bạn cháu sẽ đến cơ mà?

- Vâng, nhưng Romaric phải tìm cách trốn khỏi Pháo đài Bromutul, còn Gontrand thì trốn khỏi Nhạc viện Tantreval. Mọi việc đâu có dễ ạ...

Mọi người quyết định chờ hai cậu bé đến rồi mới đi vào chuyện chính. Và thế là Ambre buộc phải kiên nhẫn... Gérald và bọn trẻ nói chuyện vu vơ, xem ra đây chính là sở trường của Coralie. Cuối cùng, khi mọi người không định chờ Romaric và Gontrand nữa thì hai cậu xuất hiện trong quán.

Romaric, anh họ của Guillemot, đang theo học khóa Kỳ mã để được gia

nhập Hội Hiệp sĩ Cuồng phong. Romaric lớn hơn Guillemot vài tháng tuổi, cậu mười ba tuổi rưỡi, nhưng trông chừng chạc hơn tuổi thật. Cậu có vóc người cao lớn và săn chắc, dũng cảm và đầy ý chí. Trông cậu đúng là con cháu họ tộc Troël với mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lơ thăm thẳm.

Gontrand cũng trạc tuổi Romaric, là bạn thân nhất của cậu này. Gontrand cao, hơi gầy, mắt màu xám hung, mái tóc sẫm màu luôn được chải chuốt gọn gàng. Cậu có tính hay châm chọc và hết sức điềm tĩnh. Ước muốn của cậu là trở thành nhạc sĩ.

Hai cậu bé xin lỗi các bạn vì đến muộn. Hai đứa đã phải giờ đủ trò mới trốn được thầy dạy và lính gác để đến đây. Hai cậu rất vui vì được gặp cả chú Gérald, người bố nuôi nổi tiếng đã đưa Bertram tới Xứ Ys. Romaric và Gontrand gọi hai cốc nước quả ỏng ảnh mát lạnh rồi ngồi vào bàn.

- Tốt rồi, Bertram bắt đầu, tất cả mọi người đã có mặt...

- Mau lên! Ambre rên rỉ, cô bé lo lắng tột độ từ khi biết Guillemot có chuyện.

- Bình tĩnh nào, Ambre, Romaric quở trách.

Romaric và mấy đứa bạn kia còn nhớ như in những gì Ambre đã thể hiện trên trang đất, lúc tụi Korrigan định giờ trò với Guillemot.

- Nào, thế có ai nghe tôi nói không? Bertram giận dữ. Đừng quên Guillemot đã biến mất và chắc là đã bị bắt cóc.

Mọi người đều yên lặng chăm chú nghe Bertram. Cậu tóm tắt lại mọi chuyện đã xảy ra và đưa ra những kết luận riêng của mình. Cả nhóm sững sốt đến mức không ai để ý thấy có hai kẻ ngồi bên hốc tường bên cạnh cũng đang say sưa lắng nghe câu chuyện của họ. Đó chính là hai người đã tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Bertram vào quán...

- Chú có thể khẳng định một điều là Guillemot không còn ở Xứ Ys nữa, Gérald cất tiếng. Chú đã cố thử liên lạc với cậu ấy qua ý nghĩ nhưng không được.

- Bóng tối! Coralie thốt lên. Chỉ có thể là nó thôi!

- Cũng có thể, hoàn toàn có thể là đằng khác, Gérald thừa nhận.

Ông bất giác nghĩ đến kẻ phản bội trà trộn trong Hiệp hội Pháp sư, như Qadehar và ông vẫn ngờ.

- Dù sao thì đó cũng phải là một kẻ rất cao pháp mới có thể giả dạng người khác như vậy, ông nói thêm.

- Làm thế được cơ ạ? Romaric ngạc nhiên.

- Đương nhiên rồi! Bertram trả lời bằng giọng trịch thượng. Chỉ cần...

- Vấn đề bây giờ không phải là tìm hiểu xem kẻ đó đã làm thế nào, Gontrand cất lời, cũng không cần biết ai đã làm, mà là Guillemot đang ở đâu. Cậu ấy đã bị đưa đến chỗ nào?

- Chắc là sang Thế giới Vô hình, Gérald trả lời, vì Bertram không gặp Guillemot và tên bắt cóc giả danh trên đường đến Dashtikazar và trên Đồi Hai Cánh công. Thần chú Sa mạc nếu dùng từ Xứ Ys, thì chỉ dẫn sang Thế giới Vô hình thôi. Các cháu đã từng dùng nó cùng với Thầy Qadehar rồi mà.

- Nếu thế thì, Romaric nói, còn chờ gì mà không sang Thế giới Vô hình luôn?

- Này này, Gérald nói, giọng quyền uy, tay ra hiệu cho bọn trẻ đừng hăng

tiết. Các cháu sẽ không đi đâu hết! Thế này cũng đủ rắc rối lắm rồi. Đừng có làm rối tung thêm nữa! Các cháu ngoan ngoãn về nhà đi. Về phần mình, chú sẽ đi gặp ngài Trưởng xứ ngay đây. Ông ấy sẽ quyết định nên làm gì.

Gérald đứng dậy. Ambre định phản đối, nhưng lại thôi vì thấy Romaric ra hiệu và nháy mắt.

Gérald trả tiền đồ uống rồi chào lũ trẻ.

- Bertram, cuối cùng ông nói, chú trông cậy ở cháu đây. Đừng để bọn trẻ làm điều gì dại dột nhé! Chào các cháu.

- Chào chú, cả bọn đồng thanh đáp lời.

Khi Thầy Phù thủy vừa ra khỏi quán, cả bọn quay ra nhìn nhau.

- Mọi người có biết tứ nghĩ gì không? Romaric vừa hỏi vừa giả vờ ngắm nghĩa móng tay.

Tức thì, mấy đứa bạn mỉm cười mặt sáng ngời, trừ Bertram...

QUYẾT ĐỊNH ĐIÊN RỒ

Mọi người thấy sao? Romaric hỏi sau khi đã trình bày xong kế hoạch của mình.

- Tớ thấy được đấy, Ambre gật đầu. Rất ổn là đằng khác.

- Guillemot đang gặp nguy hiểm, chúng ta không thể đứng yên mà nhìn được, Gontrand khẳng định.

- Mình thì... sao cũng được, miễn là được đi cùng mọi người, Coralie nói, mắt liếc xéo về phía Romaric.

Cả bọn quay về phía Bertram này giờ vẫn nín thinh.

- Anh thì sao, Bertram? Romaric hỏi.

- Rất tiếc, nhưng kế hoạch của cậu có một điểm không ổn, chàng trai nói.

- Thế ạ, ở chỗ nào?

- Để sang được Thế giới Vô hình thì phải mở được Cánh cổng của nó. Muốn vậy thì phải có một Thầy Phù thủy...

- Thế anh không phải là Phù thủy à? Ambre hỏi, giọng khiêu khích.

- Phải, anh là Phù thủy, nhưng ai bảo các em là anh đồng ý giúp nào? Cha đỡ đầu của anh đã dặn phải trông nom không để các em làm điều gì dại dột. Mà ý kiến sang Thế giới Vô hình để tìm Guillemot xem ra đích thị là việc dại dột rồi.

- Đồ nhát chết, Gontrand buột miệng.

- Nhát chết á? Có mà phản bội thì có! Ambre nhìn Bertram chăm chăm và thốt lên.

- Các cậu im đi! Romaric nói xen vào. Anh Bertram nói đúng, nếu anh ấy không giúp thì bọn mình sẽ chết gì ở đây.

- Thế phải làm gì để anh đổi ý đây? Ambre quay sang chàng Phù thủy trẻ hỏi, giọng như muốn gây sự. Van nài anh chẳng?

- Thú thực anh rất khoái đề nghị của em, Bertram nói với nụ cười trên khóe môi. Nhưng làm thế cũng vô ích: kế hoạch của Romaric quá mạo hiểm. Cho nên đừng nản nì mất công.

- Thế nếu em hôn anh thì anh có đổi ý không? Coralie đề nghị. Như các quý cô vẫn thường ôm hôn các bậc anh hùng để truyền dũng khí cho họ ấy mà.

- Thế cũng hay, Bertram nói, ánh mắt láu lỉnh. Nhưng...

- Thôi, cho qua đi, Romaric thở dài trong khi kín đáo đá vào chân Gontrand. Dù sao thì kế hoạch này cũng hỏng bét thôi.

- Hỏng bét là thế nào? Ambre phản đối. Tớ thấy ngược lại ấy chứ...

- Tớ đã nói là sẽ hỏng bét mà, Romaric chặn họng cô bé, bởi vì rõ ràng là dù có muốn đi với bọn mình hay không thì anh Bertram cũng không thể mở được Cánh cổng Thế giới Vô hình đâu!

Bertram ngớ người ra ngạc nhiên.

- Này, Gontrand bồi thêm sau khi liếc mắt nhìn Romaric về đồng lõa. Anh

ấy chắc chắn là không mở được Cánh cổng. Có phải ai cũng làm được điều đó đâu.

- Nhưng... nhưng anh...

- Đúng rồi, Romaric tiếp lời. Tớ thường nghe người ta bảo, chỉ những Phù thủy cao tay mới có khả năng làm được điều đó.

- Nhưng Bertram đúng là một thầy Phù thủy có hạng mà! Coralie bảo vệ Bertram.

- Chính xác! Bertram thốt lên. Anh hoàn toàn có thể mở được Cánh cổng sang Thế giới Vô hình. Khôn kiếp! Anh sẽ cho cả lũ thầy ngay chiều nay!

- Hay lắm, Gontrand hòa vào trong khi chàng Phù thủy trẻ vẫn đang hăng tiết vọt. Thế mới là anh Bertram chứ. Nào, hãy nâng cốc chúc mừng người anh hùng của chúng ta!

- Uống vì anh Bertram! Và vì Guillemot. Bọn mình sẽ đến giải cứu cậu ấy ở Thế giới Vô hình.

Cả bọn chạm cốc. Bertram ưỡn ngực vênh váo như một con công.

- Nào, Ambre nói. Không nên mất thời gian nữa. Bọn mình lên đường ngay đi. Có thể Guillemot đang gặp mỗi nguy hiểm lớn đấy.

- Đúng đấy, Romaric gật đầu và đứng dậy. Ta đi thôi!

Cùng lúc đó, cả bọn nghe thấy có tiếng nói phía sau lưng:

- Xin lỗi các cậu...

- ... Các cậu sẽ không đi đâu cả nếu không cho bọn tớ đi cùng!

Cả bọn quay phắt người lại. Trước mặt chúng là Agathe làng Balangru và Thomas làng Kandrisar vừa bước ra khỏi cái bàn hốc tường mà chúng vẫn trốn đằng sau từ nãy đến giờ. Hai đứa có vẻ rất kiên quyết.

Agathe là một con bé cao ngông, hơi gầy, tóc và mắt màu nâu sẫm, miệng rộng tới mang tai. Cũng như tên cận vệ Thomas, nó sắp tròn mười bốn tuổi. Trước đây, lúc chưa bị tụi Gommon bắt cóc sang Thế giới Vô hình, con bé từng là kẻ thù số một của Guillemot ở trường. Sau này, nó đã được Guillemot và các bạn tới giải thoát. Từ đó, Agathe đâm ra lại có vẻ thích Guillemot. Điều này khiến Ambre thấy khó chịu.

Thomas là bạn thân nhất của Agathe. Đó là một thằng bé người to bè, tóc hung, tính hay đổi. Guillemot đã cứu thoát Thomas khỏi nanh vuốt một con quỷ và từ đó nó luôn tỏ lòng biết ơn vô bờ với cậu Đệ tử Phù thủy.

- Thomas! Agathe! Các cậu làm gì ở đây thế? Romaric ngạc nhiên.

- Đôi khi tình cờ mà hóa ra lại hay! Agathe trả lời. Chiều nay bọn tớ có giờ kiểm tra lịch sử. Cậu ấy và tớ đều chưa thuộc kỹ bài, nên quyết định là chẳng dại gì mà đến trường... Và để khỏi bị phát hiện, bọn tớ trốn vào Quán Lão lác.

- Và Agathe đã nhận ra Bertram khi anh ấy vào quán, Thomas nói thêm.

- Bọn tớ hiểu ngay là có chuyện gì đó đã xảy ra và quyết định chờ xem sao, con bé nói tiếp.

- Và bọn tớ không nhầm, Thomas bồi thêm. Bọn tớ nghe hết chuyện của các cậu rồi!

- Thế đấy, Agathe nói, con bé khoanh tay trước ngực vẻ khiêu khích: hoặc

là các cậu cho bọn tớ đi cùng, hoặc là bọn tớ sẽ kể hết cho lính gác của ông Trương xứ.

Cả bọn im lặng trong giây lát, thoáng nhìn nhau đánh giá tình hình. Rồi, thấy Agathe và Thomas không có vẻ gì là đùa, Romaric ngồi xuống và bảo cả mấy đứa kia ngồi lại.

- Báo trước cho các cậu biết là sẽ rất nguy hiểm đây, Romaric lên tiếng.

- Guillemot đã không ngần ngại chạy tới cứu tụi tớ, mặc dù lúc đó cũng rất nguy hiểm, Agathe trả lời. Đúng không hả Thomas?

- Đúng thế, thằng bé tóc hung đáp lời. Hôm bọn mình bị quái vật Gommon rượt đuổi trên bãi biển, lẽ ra Guillemot có thể bỏ chạy, nhưng cậu ấy đã quay lại để giúp bọn mình... Có ai bắt cậu ấy phải làm thế đâu.

- Thôi được rồi, Romaric thừa nhận. Chúng ta ai cũng nợ Guillemot cả.

Ambre bĩu môi.

- Tớ thấy lý do của Agathe xem ra không được rõ ràng... cô bé nói.

- Nghe này Ambre, Agathe hơi đỏ mặt nói. Tớ thừa nhận đã cư xử không hay lắm vào dịp lễ Samain, ở Dashtikazar. Nhưng tớ thề với cậu là, có các bạn đây làm chứng, tớ... không quan tâm đến Guillemot nữa đâu.

- Đúng rồi, chị Ambre, Coralie thừa nhận. Agathe thề rồi mà.

- Phải nhìn thẳng vào sự thật, Gontrand xen vào. Nãy giờ cậu không hề tham gia vào cuộc tranh luận. Để cứu Guillemot khỏi tay kẻ bắt cóc, thì bảy người cũng không thừa đâu!

- Gontrand nói đúng, Thomas nói. Thôi bọn mình đừng cãi lộn nữa. Điều

quan trọng nhất bây giờ là phải cứu Guillemot.

- Hơn nữa, tớ có cảm giác là bọn mình chưa sẵn sàng để sang Thế giới Vô hình, Agathe nói. Có lẽ nên quay về nhà tớ kiểm đồ trang bị thì hơn.

Bertram không nói gì. Mặt cậu trắng bệch.

- Bertram, anh sao thế? Coralie hỏi.

- Ồ..., Bertram lúng búng. Nói thế nào nhỉ... mở Cánh cổng đã là rất khó... và... và anh không chắc có đưa nổi cả sáu người qua không...

- Bọn em hoàn toàn tin tưởng anh, thầy Phù thủy Bertram ạ, Ambre vừa nói vừa thân thiện đập tay lên vai chàng trai.

- Anh là người giỏi nhất đây! Coralie nói thêm, mi mắt chớp chớp.

- Có anh bảo vệ, em tin chắc bọn mình sẽ đánh bại được cả Bóng tối ấy chứ! Agathe bồi thêm, giọng nịnh nọt.

- Khi thật! Bertram vừa thốt lên vừa, đứng bật dậy, bỗng chốc lấy lại vẻ cá quyết. Vậy thì còn chờ gì nữa mà không đi ngay thôi!

QUẢ TRỨNG VŨ TRỤ

Guillemot tỉnh dậy trên nền đá lạnh lẽo, trong một căn phòng tối om. Phải mất một lúc cậu mới tỉnh hẳn. Cậu có cảm giác như vừa trở về từ cõi xa xăm, chỉ mỗi việc phục hồi lại khả năng suy nghĩ thôi cũng đã đau hết cả đầu. Chuyện gì đã xảy ra nhỉ? Bertram đã đến tìm cậu ở Troël và hai đứa đi ra trắng đất. Mà có đúng là Bertram không? Nếu không thì là ai? Hai đứa định làm gì nhỉ? À đúng rồi, hai đứa muốn sang Thế giới Vô hình để tìm Thầy Qadehar. Nhưng rồi có chuyện gì đó đã xảy ra. Bỗng chốc, Guillemot nhớ lại rõ như in cảnh Bertram bóp cổ cậu rồi biến thành lão già cười khẩy!

Cổ hết sức Guillemot mới ngồi dậy được. Cậu để cho mắt quen dần với bóng tối. Cậu đang ở trong một căn phòng hình tròn rộng thênh thang và hầu như trống trơn, chỉ có mỗi một cái nệm rơm, tấm chăn và bình nước. Ánh sáng ban ngày yếu ớt lọt qua ô cửa sổ chân song sát trên nóc, đủ để thấy tường dày đến mức nào. Tường và nền nhà đều được xây bằng những phiến đá to màu xám. Lối ra duy nhất của căn phòng là một cánh cửa gỗ nẹp sắt vững chãi. Đúng là nhà tù rồi!

Bỗng có tiếng nói cất lên phá tan bầu không khí yên lặng của căn phòng.

- Thế nào, sán nhà tù có cứng quá không?

Guillemot giật nảy mình và quay ra phía cửa. Cửa hé mở. Có một người đứng ở khung cửa nhưng cậu không nhìn ra ngay. Guillemot nhận ra lão già đã đóng giả Bertram.

Pháp sư Tu viện Gri khạc nhổ xuống đất rồi cười khẩy.

- Ta phải đối xử đàng hoàng với chàng Guillemot vĩ đại, thần tượng của các

Phù thủy Hiệp hội Pháp sư, học trò cưng của gã Qadehar ngu xuẩn, kéo rồi lại ân hận.

Guillemot cố đứng dậy. Đầu cậu đỡ đau hơn và cảm giác chóng mặt đã biến mất.

- Ông là ai?

- Ta trước hết là người phục vụ trung thành của người cai trị thế giới này. Ở Xứ Ys, ta đóng vai Pháp sư trụ trì Tu viện Gri...

- Vậy ra ông là Phù thủy! Guillemot thốt lên. Ông dùng pháp thuật giả làm Bertram. Nhưng làm thế nào...

Pháp sư Tu viện Gri giơ tay ngăn cậu lại, vẻ chế nhạo.

- Thằng nhóc ngây thơ... Mà y tưởng đã hiểu biết hết pháp thuật chỉ sau sáu tháng đèn sách ư? Linh Phù *Raidhu* không chỉ là Cỗ xe Viễn du mà còn là Con đường giúp biến đổi! *Dagaz* cho phép ta nguy trang thân thể, *Féhu* giúp tạo ra một hình ảnh khác cho bản thân, và *Uruz* cho phép định dạng hình ảnh đó. Chỉ cần kết hợp chúng lại là xong...

- Tôi biết hết những điều đó rồi! Guillemot nhún vai trả lời. Tôi chỉ tự hỏi làm sao ông biết Bertram sẽ đến chỗ tôi.

Lão Pháp sư ngó người ra ngạc nhiên. Những lời nói của Guillemot và thái độ bình tĩnh của cậu bé khiến lão đâm ra bối rối. Thằng bé này gan lì và tự tin gớm! Không hiểu Thầy của lão có đúng không? Liệu Guillemot có khả năng giúp khám phá được những bùa phép cuối cùng của cuốn sách không nhỉ?

- Tao đã nghe thấy chúng mày nói chuyện trong đầu tối hôm nọ. Tao không có ý định nghe trộm, nhưng vì mày đã tung Bùa về phía Bertram mạnh quá,

nên dù không muốn tao vẫn phải nghe thôi! Thôi thế đủ rồi, lão già bỗng nói, về muốn bỏ đi, Thầy tao sẽ đến gặp mày ngay thôi. Tao phải về Xứ Ys để trở lại vai trò Pháp sư chứ, về Tu viện Gri ấy mà. Không nên để Hiệp hội nghi ngờ đúng không!

Lão già cười nắc lên khùng khục, giọng khô khốc.

Cửa đóng sập lại sau lưng lão Phù thủy, bỏ lại Guillemot một mình. Cậu bỗng cảm thấy người mệt lả đi. Cậu đã phải cố hết sức để tỏ ra dũng cảm trước mặt lão Phù thủy. Giờ thì lão đã đi rồi, cậu có thể thả lỏng đôi chút. Guillemot bỗng cảm thấy một nỗi tuyệt vọng xâm chiếm tâm can. Lần này thế là hết. Cậu thực sự đã bị cái kẻ mà lão Pháp sư gọi là Thầy bắt giữ rồi. Đó chính là Bóng tối! Chẳng ai biết cậu đang ở đâu và vì thế cũng chẳng ai đến giúp cậu được. Cậu thua thật rồi. Guillemot chợt nhớ đến lời Kor Mehtar, vua quý Korrigan, và cảm thấy sợ hãi: “Nhưng số phận của người còn tệ hơn cái chết”. Ông ta đã nói với cậu như vậy lúc ở trang đất, khi ông ta định giao cậu cho Bóng tối. Cái lão quý nói thế là có ý gì nhỉ? Không hiểu Bóng tối sẽ giở trò gì với cậu? Cô nuốt nước mắt, Guillemot lại chỗ tấm nệm rơm rồi ngã mình xuống. Rồi cậu nhắm mắt lại và thầm ước đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Rất lâu sau cậu mới mở được mắt. Cậu vừa ngủ một giấc mê mệ. Đưa mắt liếc quanh, Guillemot hiểu tình cảnh của cậu là hiện thực chứ không phải ác mộng.

Cậu gắng sức đứng dậy. Tức thật! Cậu đã thoát khỏi nanh vuốt của quý Gommon, đã quần nhau với quý Ork, thoát khỏi tay chân của tên Thủ lĩnh Thunku, để giờ lại ngu ngốc chui đầu vào ngục, bị Bóng tối giam giữ. Phải làm gì đó chứ! Làm gì cũng được, miễn là phải hành động. Dù chẳng chút hy vọng nào...

Guillemot nghĩ đến Thầy và cậu như được tiếp thêm can đảm. Ngẫm nghĩ thêm một chút, cậu thấy mình cũng không đến nỗi đơn độc. Từ hồi theo học

pháp thuật, cậu đã thực hiện được vô khối trò ảo tượng. Bertram và Gérald cũng đã nhận xét như vậy. Thậm chí Guillemot còn đương đầu được với Ngài Sha nhờ một Bùa tự tạo! Bóng tối sẽ biết tay cậu. Nhưng... phải bắt đầu từ đâu đây?

Guillemot quyết định tiến hành mọi việc theo thứ tự, song không để phí thời gian. Cậu lập một Bùa giúp liên lạc với người khác và tung nó đến với Thầy Qadehar, hình dung trong đầu khuôn mặt của Thầy. Bùa bị bật trở lại và đập thẳng vào đầu cậu bé.

Guillemot ngạc nhiên, nhưng vẫn thử lại vài lần nữa rồi mới hiểu ra: các bức tường ở đây đã bị phù phép để ngăn cản mọi liên lạc. Điều đó có nghĩa là nếu Thầy Qadehar đang có mặt ở Thế giới Vô hình và muốn tìm cậu thì cũng vô ích.

“Được rồi, ít ra thì mọi việc cũng đã rõ, cậu Đệ tử tự nhủ. Lúc này thì mình biết phải tự thân mà đi thôi!”

Rồi bỗng nhiên, một ý nghĩ nảy ra trong đầu cậu là phải hộ thân bằng cách dùng Bộ giáp *Elhaz*, theo cách riêng của cậu, nghĩa là kèm thêm Mũ chiến Đáng sợ. Cậu cũng linh cảm như thế vẫn chưa đủ: Bóng tối hẳn phải có những quyền năng rất khủng khiếp! Nhưng dù sao có cũng hơn không. Cậu bước ra giữa gian ngục, mang theo chĩa và bình nước.

- Nếu tuyến phòng vệ ổn thì mình cần có nước để cầm cự lâu dài! Cậu bé nói thành tiếng suy nghĩ của mình.

Cũng như hôm cậu phải chạy trốn Ngài Sha dưới tầng hầm Tu viện Gifdu, việc nói to lên và nghe thấy giọng mình khiến Guillemot thấy vững dạ hơn.

Rồi cậu nghĩ cách vạch lên trên nền đá hình các Linh Phù cần dùng cho Thần chú này. Tất nhiên bọn chúng đã lấy mất cái túi đeo của cậu, trong có con dao khắc *Ristir*. May mà lão Pháp sư Tu viện Gri không nghĩ đến

chuyện tước chiếc thắt lưng của Guillemot. Cậu rút thắt lưng rồi tháo chiếc khóa bằng kim loại. Cậu dùng nó khắc sáu lần Bùa Mũ chiến Đáng sợ xung quanh mình và mấy đồ vật cậu cầm theo ban nãy. Xong đâu đấy, cậu nhắm đọc câu thần chú sẽ giúp cậu lập một bức tường năng lượng vô hình để hộ thân:

Nhờ quyền lực của Elhaz, Erda và Kari, Rind, Hir và Loge, Aegishjamur phía trước, Aegishjamur phía sau, Aegishjamur bên trái, Aegishjamur bên phải, Aegishjamur phía trên, Aegishjamur phía dưới, Aegishjamur hãy bảo vệ con! ALU!

Không khí lay động quanh Guillemot, cậu thấy vô cùng hài lòng.

- Tuyệt! Có vẻ ổn! Té ra trong hang ổ Bóng tối không yểm bùa phong tỏa như ở trong hang quỷ Korrigan.

Cậu bắt đầu cảm thấy bớt căng thẳng vì dù sao cũng đã được phòng vệ. Nhưng cậu sẽ phải tìm ra cách bảo vệ chắc chắn hơn Bộ giáp và Mũ chiến để đương đầu với Bóng tối...

- Được rồi, Thần chú vừa rồi mới chỉ giúp cậu lập tuyến phòng thủ thứ nhất. Thành lũy đã có rồi, giờ phải lập vọng gác. Đúng rồi, vọng gác! Lập vọng gác bằng gì bây giờ nhỉ?

Guillemot vò đầu bứt tai hồi lâu mà không nảy ra được ý gì hay ho. Lúc cậu sắp sửa bỏ cuộc, đành hài lòng với Bộ giáp, thì có ba trong số hai mươi tư Linh Phù cậu đã thầm gọi và xếp thành hàng trong đầu chợt run run nhấp nháy. Cũng như Linh Phù *Thursaz* tự xuất hiện giúp cậu đương đầu với con Gommon trên bãi biển ở Xứ Ys, hay Linh Phù *Isaz* gần như tự ra tay cái hôm cậu bị tóm dưới gầm xe gã ảo thuật giả danh Gordogh, ở Ferghânâ, lần này, các Linh Phù *Odala*, *Hagal* và *Mannaz* cũng tự xuất hiện.

- *Odala*, Linh Phù sở hữu, bảo vệ nhà cửa... Sao mình lại không nghĩ đến nó

để gia cố thêm cho Bộ giáp nhỉ?

Cậu vội vàng khắc thêm hình Linh Phù *Odala* vào giữa các hình *Aegishjmur*, theo đúng như hình dạng của nó ở Thế giới Vô hình. Rồi cậu lẩm nhẩm đọc câu chú để thuần phục Linh Phù:

- *Hỡi Di sản, tặng vật của Màn đêm, đang ngự trị ở những chốn linh thiêng, cả đại bàng cũng được bình an nơi người, hãy giúp con củng cố thành lũy thêm vững chãi! OALU!*

Khi hình vẽ thứ sáu vừa xong và vòng tròn được nối lại, các hình Linh Phù *Odala* cháy lên thứ ánh sáng sẫm màu và phát ra những tia màu xanh trong suốt trên bức tường năng lượng vô hình. Guillemot thấy tuyến phòng vệ của cậu dường như dày lên gấp ba lần. Cậu mừng lắm.

- Ôn rồi, mình đã có thành lũy đàng hoàng thì phải lo xây vọng gác thôi!

Chàng Đệ tử Phù thủy bèn kêu gọi Linh Phù thứ hai đang nhấp nháy vừa mức trong đầu cậu và có lẽ là Linh Phù mạnh nhất: *Hagal*. Có lần Thầy Qadehar đã dặn cậu là mọi bí ẩn của các vũ trụ đều ẩn chứa trong tám cảnh của Linh Phù này. Các thầy Phù thủy âu yếm gọi nó là Người Mẹ Vĩ đại hoặc Ngôi sao. *Hagal* chắc chắn sẽ tạo dựng một vọng gác tuyệt vời.

Cậu vẽ một hình Linh Phù *Hagal* duy nhất nhưng rất to trong khoảng trống còn lại bên trong Bộ giáp. Sau đó, Guillemot ngồi vào giữa Linh Phù và cầu nó trợ giúp:

- *Hỡi Mưa đá, Màu đỏ, con gái của Ymir, vì Hropt yêu mến Thế giới Cổ xưa, con phó mặc bản thân cho người! HALU!*

Mặt đất dưới chân Guillemot rung lên nhẹ nhẹ. Rồi tám cảnh của *Hagal* đan vào nhau và chẳng mấy chốc những ngọn lửa màu đỏ và lạnh bắt đầu nổ lách tách.

“Tuyệt! Guillemot thâm vui trong lòng. Giờ thì Bóng tối cứ việc đến!”

Cậu xua tan hình ảnh các Linh Phù trong đầu. Tất cả đều biến mất, chỉ trừ *Mannaz*, Linh Phù cuối cùng trong số ba Linh Phù nhấp nháy khi này. Điều kỳ lạ này khiến Guillemot cảm thấy bối rối. Vậy chắc chắn là còn điều gì đó cậu quên chưa làm. Xem nào, cậu đã có thành lũy, có vọng gác, còn cần gì nữa nhỉ?

Cậu trả lời tự bật ra rõ mồn một: nơi ẩn nấp! Một chỗ bí mật trong lòng vọng gác. Nơi ẩn nấp cuối cùng! Cậu bé quỳ gối, khắc Linh Phù *Mannaz* trong lòng *Hagal*. *Mannaz* là Linh Phù thứ hai mươi, quả trứng vũ trụ, sợi dây liên lạc giữa Con người và Sức mạnh thần bí. Rồi Guillemot nhắm đọc Thần chú để kích hoạt Linh Phù, phải làm như vậy mỗi khi muốn sử dụng nhiều Linh Phù một lúc hoặc kế tiếp nhau.

- Hồi Mối dây Liên lạc, anh trai của Mani, Quả trứng của Ngân hà, Ông tổ của một trăm vị thầy thuốc, giấc mơ và tiềm thức, đơn vị thời gian, vì sức mạnh của chim ưng chính là móng vuốt của nó, con xin phó thác bản thân cho người! MALU!

Không có gì đặc biệt xảy ra, nhưng hình vẽ Linh Phù *Mannaz* chọt lún sâu xuống phiến đá chỗ nó được khắc lên.

Guillemot cảm thấy đã làm hết những gì có thể để hộ thân. Cậu khát cháy cổ. Cậu ghé miệng tu vài ngụm rồi đặt bình nước xuống. Cậu đã lập xong thành lũy và thực sự tuyên chiến với Bóng tối. Bây giờ là lúc cần phải tiết kiệm chút nước ít ỏi để còn cầm cự.

MỘT RỪNG HIỆP SĨ

Cung điện Trưởng xứ được xây dựng trên một trong bảy ngọn đồi thuộc Thành Dashtikazar, nằm sâu trong vịnh, một địa hình thật hiếm có. Gérald đi qua sảnh lớn là nơi thường diễn ra lễ hội, ông leo qua những bậc thang gác đồ sộ lên tòa nhà là nơi ở và làm việc của nhân vật đứng đầu Xứ Ys.

Gérald rất lo lắng. Ông lơ đãng gật đầu chào Hiệp sĩ đứng canh gác ở cửa ra vào. Người này lễ phép chào lại ông. Gérald đi tiếp vào dãy hành lang dẫn đến văn phòng của vị Trưởng xứ, đồng thời cũng là Thị trưởng Dashtikazar.

Đó là một người đàn ông đã đứng tuổi, khá cao lớn, mái tóc bạc trắng chải ngược ra sau. Ánh mắt ông vẫn còn rất tinh nhanh. Trước đây, ông từng là một Tộc trưởng rất sắc sảo và được kính trọng. Vì thế, hầu như toàn bộ cư dân Xứ Ys đã đồng lòng bầu ông làm Trưởng xứ. Cũng như các vị Tổng Chỉ huy Hội Hiệp sĩ, Đại diện các thợ thủ công và tiểu thương, Đại lão Pháp sư của Hiệp hội Pháp sư, Trưởng xứ là một nhân vật quyền lực bậc nhất ở Ys. Vì là người do dân bầu ra, nên ông cũng là người có quyền lực hợp pháp nhất trong số các vị tai to mặt lớn Xứ Ys. Song, ông cũng là người dễ bị gạt bỏ nhất, vì dân chúng trao quyền lực vào tay ông thì cũng có thể tước đoạt nó đi, nếu đa số mong muốn và thấy đó là việc cần thiết...

Một trợ lý báo cho vị Trưởng xứ biết Thầy Phù thủy Gérald đã tới. Đích thân Trưởng xứ ra mở cửa mời Gérald vào. Thầy Phù thủy tin học không mấy khi rời khỏi Tu viện Gifdu. Vậy nên chuyến viếng thăm của ông hẳn có lý do hết sức quan trọng.

- Mời ông vào, Gérald. Chẳng mấy khi thấy ông trong thành phố! Mời ông ngồi.

Gérald buông người xuống chiếc ghế bành bọc da mà vị Trưởng xứ chỉ cho ông, trong lúc đó, Trưởng xứ quay về ngồi sau bàn làm việc.

- Tôi nghe ông nói đây, Gérald, có chuyện gì vậy?

- Thưa Ngài, điều mà chúng ta lo sợ đã xảy ra: Guillemot đã bị bắt cóc sáng nay và giờ đang ở Thế giới Vô hình.

Vị Trưởng xứ nhăn trán vẻ phật ý.

- Sao lại thế được? Thế Thầy Qadehar không ở cùng thằng bé à?

- Thưa Ngài, có lẽ tôi phải giải thích với Ngài một số việc... Gérald nói, giọng ngân ngai.

Vị Trưởng xứ sững sờ lắng nghe Gérald kể về kế hoạch tấn công vào tận sào huyệt Bóng tối của Hiệp hội Pháp sư, về vụ thảm sát xảy ra ở tòa tháp Djaghatael, bản án kết tội Qadehar, việc ông này trốn đến Troël rồi cùng Urien và Valentin sang Thế giới Vô hình.

Khi Gérald vừa dứt lời, vị Trưởng xứ nổi giận lôi đình.

- Sao mọi người dám coi trời bằng vung vậy? Có bao nhiêu chuyện xảy ra mà tôi chẳng hề được hay biết là sao? Gérald, ông có thấy không, chuyện này rất nghiêm trọng!

- Thưa Ngài, tôi biết, Gérald nói, cố làm cho vị Trưởng xứ trấn tĩnh lại. Tôi hiểu là Hiệp hội Pháp sư đã đi quá xa. Nhưng ân hận lúc này cũng chẳng ích gì. Phải hành động ngay, thưa Ngài.

- Gérald, ông đừng giấu tôi điều gì. Chuyện gì có thể xảy ra nếu Guillemot rơi vào tay Bóng tối?

- Thực lòng mà nói, thưa Ngài, tôi cũng chưa lường hết được, Thầy Phù thủy thú nhận.

- Chưa lường hết được nghĩa là sao? vị Trưởng xứ ngạc nhiên.

- Đó là sự thực, thưa Ngài, Gérald nói tiếp và nhìn thẳng vào mắt vị Trưởng xứ. Hiện giờ, tôi chỉ biết chắc một điều là pháp thuật của Guillemot vô cùng mạnh. Nếu Bóng tối muốn bằng mọi giá phải có thằng bé, chắc chắn là vì hắn muốn sử dụng quyền năng của thằng bé vào những mục đích xấu xa. Do vậy nhất thiết phải tìm thấy Guillemot trước khi Bóng tối định giờ trò!

Vị Trưởng xứ suy nghĩ trong giây lát. Rồi ông đứng dậy và đi ra cửa.

- Việc này vượt quá trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ lập tức cho triệu tập Đại Hội đồng...

- Xin Ngài đừng làm như vậy! Gérald thốt lên.

Vị Trưởng xứ sững sờ nhìn Gérald dò hỏi.

- Dứt khoát không được để lộ việc này ra ngoài, chỉ tôi và Ngài biết mà thôi, Gérald cắn môi nói tiếp. Xin Ngài hãy tin tôi.

- Ông giải thích đi, Gérald, vị Trưởng xứ ra lệnh, giọng khô khan.

- Qadehar và tôi nghĩ có một hoặc vài kẻ phản bội trong hàng ngũ Hiệp hội Pháp sư.

Trưởng xứ vẫn nhìn Gérald vẻ kinh ngạc.

- Việc mỗi lúc một tệ hơn, cuối cùng ông gắng thốt lên. Vậy thì ông muốn ta làm gì?

- Thưa Ngài, Gérard nói sau một hồi suy nghĩ, tôi thấy chỉ còn một giải pháp: Ngài có tin tưởng vị Tổng Chỉ huy Hội Hiệp sĩ không ạ?

- Ô, đó là một người thô kệch, không khoan nhượng, không mấy thích hợp cho việc làm chính trị vốn đòi hỏi phải tinh tế, nhưng ông ấy rất ngay thẳng và toàn tâm toàn ý với công việc của Hội Hiệp sĩ. Vâng, tôi rất tin tưởng ông ấy.

- Hiệp hội Pháp sư và Hội Hiệp sĩ vốn nể trọng nhau, nhưng hiếm khi tâm đầu ý hợp và cũng chẳng yêu quý gì nhau, Gérard nói. Lúc này, với tôi đó lại là điều hay. Tôi cho là không giống như Hiệp hội Pháp sư, Hội Hiệp sĩ không hề có liên quan gì đến Bóng tối.

- Tốt, Trưởng xứ kết luận và mở cửa, ra hiệu gọi Hiệp sĩ canh gác hành lang lại gần. Tôi sẽ cho mời ngay vị Tổng Chỉ huy Hiệp sĩ và yêu cầu ông ấy phải hết sức giữ bí mật về nhiệm vụ này.

- Khẩn trương lên thưa Ngài! Gérard van nài. Tôi xin nhắc lại với Ngài là việc gấp lắm rồi! Việc này có lẽ liên quan đến cả sự sống còn của Xứ Ys!

- Rất tiếc, vị Trưởng xứ quay về phía Gérard, nhưng tôi nghĩ phải để mọi việc đến sáng mai thôi. Khuya rồi, không thể nào tổ chức một chiến dịch lớn như vậy ngay tức thì được.

Thầy Phù thủy thở dài. Thời gian đang chống lại họ.

Quần mình trong chiếc áo choàng, Gérard nhảy tọt xuống chỗ cho ấm người. Bình minh vừa ló rạng, bây giờ là lúc lạnh nhất trong ngày.

Vị Trưởng xứ đã lo chu toàn mọi việc: khoảng hai trăm Hiệp sĩ, mang theo vũ khí và hành trang, đang tập trung ở khu Đồi Hai Cánh cổng. Ánh nắng

sớm chiếu lên những bộ áo giáp màu ngọc lam làm sáng lấp lánh cả một rừng Hiệp sĩ. Vị Trưởng xứ và Tổng Chỉ huy tiến lại gần Gérald.

- Các chiến binh này sẽ cùng chúng ta sang Thế giới Vô hình, vị Tổng Chỉ huy nói, giọng khàn khàn. Tôi chỉ có thể huy động chừng này người thôi. Sẽ là một sai lầm nếu rút hết toàn bộ Hiệp sĩ Xứ Ys đi. Bóng tối có thể sẽ nhân cơ hội đó ra tay...

Vị Tổng Chỉ huy rất cao lớn, cỡ người như ông Urien làng Troël vậy. Ông trạc tuổi Thầy Phù thủy Gérald, nghĩa là ngoài bốn mươi. Khuôn mặt thô ráp của ông chẳng chịt sọc. Ông là một Hiệp sĩ dũng cảm, từng dọc ngang khắp các chiến trường. Vị Trưởng xứ nói tiếp:

- Vị Tổng Chỉ huy sẽ điều hành chiến dịch, còn ông, Gérald, ông sẽ hướng dẫn mọi người. Ông ấy sẽ không hành động gì khi chưa bàn bạc với ông.

- Với tôi thế là ổn, Gérald nhìn thẳng vào mắt vị Tổng Chỉ huy trả lời. Tôi biết là có thể tin tưởng ở ông, ngài Tổng Chỉ huy à. Ông đã nhiều lần chứng tỏ lòng trung thành của mình trong các cuộc phản công những đợt tập kích của Bóng tối. Quân lính tuân thủ ông, tôi cũng sẽ làm như vậy.

Vị Tổng Chỉ huy có vẻ xúc động vì mấy lời thân thiện của Gérald và chìa tay về phía Thầy Phù thủy. Gérald bắt tay ông thật chặt và cảm ơn ông đã thân chinh tham gia chiến dịch.

- Đó là vai trò và cũng là danh dự của tôi khi được đi đầu hàng ngũ và chỉ huy đạo quân của mình, vị Tổng Chỉ huy khiêm tốn nói.

- Được rồi, vị Trưởng xứ cắt ngang những lời trao đổi lịch sự, ông Gérald, chúng ta còn chờ gì nữa?

- Đưa hai trăm Hiệp sĩ qua Cánh cổng không phải việc dễ làm, Gérald mỉm cười giải thích. Tôi đã đề nghị Thầy Phù thủy duy nhất không vương bận và

cũng là người tôi hoàn toàn tin cậy đến hỗ trợ... Ông ấy chắc cũng sắp đến rồi...

Một lát sau, đã thấy có bóng người xuất hiện phía xa trên đồi. Chẳng mấy chốc, mọi người nhận ra đó là một ông già khoác áo choàng sẫm của giới Phù thủy, cưỡi trên lưng một con lừa đang thở phì phì. Ông già vừa tiến lại phía họ vừa càu nhàu mắng con lừa.

- Đây là lần cuối cùng tôi đi cả một chặng đường dài suốt từ Gifdu với cái con vật cứng đầu cứng cổ này! Ông vừa nói vừa lại gần đoàn người.

- Qadwan! Gặp bác tôi mừng quá! Gérald reo lên rồi vỗ nhẹ vào lưng ông già.

Qadwan là Thầy Phù thủy dạy thể dục ở Tu viện Gifdu. Ông đã già nhưng vẫn còn rất tráng kiện so với tuổi.

- Sao, bác quyết rồi chứ? Gérald hỏi ông.

- Thế cậu nghĩ là tôi từng có lúc chần chừ à? Từ tôi qua đến giờ, tôi cứ thấy sờn gai ốc vì biết Guillemot gặp nguy. Và lại khi bạn bè có lời nhờ giúp thì...

- Chắc chắn là bác sẽ giúp tôi rất nhiều. Mở Cánh cổng quỷ quái này đâu phải chuyện chơi!

Hai Thầy Phù thủy tiến lại gần Cánh cổng Thế giới Vô hình, theo sau là Ngài Trưởng xứ và vị Tổng Chỉ huy. Các Hiệp sĩ nhìn họ tò mò và lo lắng.

Gérald và Qadwan mỗi người đứng một bên Cánh cổng đồ sộ. Sau đó, Gérald nói với các Hiệp sĩ:

- Chúng tôi sẽ mở rộng Cánh cổng chứ không chỉ mở hé như mọi khi.

Không nên mất thời gian, từng người trong các bạn phải nhanh chóng chạy vụt qua cửa, giống như các vận động viên nhảy dù nhảy từ máy bay ở Thế giới Thực ấy.

Các Hiệp sĩ cười và thấy bớt căng thẳng hơn.

- Nào, ai muốn đi qua cửa trước tiên đây? Qadwan hỏi.

- Tôi, thưa Thầy Phù thủy, một Hiệp sĩ tóc vàng dáng dong dỏng cao tiến lên một bước.

- Tôi nữa, một Hiệp sĩ khác tiến lên, anh này tóc nâu, thấp và to ngang.

- Ambor và Bertolen! Vị Tổng Chỉ huy mỉm cười nhận xét. Tôi đã biết mà.

- Chúng tôi đi nhé? Gérald hỏi và nhìn vị Trưởng xứ.

- Vâng, các anh đi đi, ông này trả lời, giọng cảm động. Cầu mong Linh Phù bảo hộ các Thầy Phù thủy! Cầu cho ngọn gió đưa đường các Hiệp sĩ! Chúc mọi người may mắn!

- Chúng ta rất cần được may mắn, Gérald thở dài và kêu tên các Linh Phù.

THOMAS ĐỊNH ĐOẠT MỌI CHUYỆN

Tớ đói quá!

- Ai bảo cậu sáng nay không ăn cho no vào. - Nhưng lúc ấy tớ không đói. Thôi mà Romaric, dù sao cũng đến giờ ăn lót dạ rồi, cho tớ một miếng bánh kẹp đi.

- Coralie, cả bọn đã thỏa thuận sang đến Thế giới Vô hình mới được ăn cơ mà. Thôi, cố thêm chút nữa đi.

- Hai người có nhanh lên không hả? Ambre bực tức chen ngang, cô quay lại nhìn em gái và Romaric đang đi cuối cả nhóm.

- Được rồi, bọn em đây, Coralie càu nhàu. Có phải tại em đâu, cái túi em đeo nặng trĩch đây này! Giá mà em được mang túi đựng bánh kẹp thì tốt quá... Mà sao chị không trách anh Bertram ấy? Anh ấy còn đi sau bọn em!

Đúng là Bertram đang lê bước và nhìn các bạn với vẻ mặt của kẻ chiến bại. Trông cậu không có vẻ gì là muốn đuổi kịp các bạn.

- Bertram, anh làm ơn bước nhanh lên được không? Ambre bực tức gào to.

- Được rồi, được rồi, anh đây, chàng Phù thủy lắm bả, nhưng vẫn cứ đi lững thững.

Bọn trẻ đã rời Thành Dashtikazar từ lúc chiều. Hôm trước, Agathe đã dẫn cả bọn về căn nhà rộng thênh thang của bố mẹ nó trong một khu biệt thự của thành phố. Con bé lục lọi tủ của bố để lấy quần áo ấm cho bọn con trai,

rồi mở tủ của nó cho hai chị em Ambre và Coralie chọn đồ cần dùng. Sau đó, nó vét sạch tủ lạnh, gác bếp, rồi lấy đồ cắm trại trong kho.

Xong đâu đấy thì cũng đã khuya. Cả bọn bèn chui vào những chiếc túi ngủ chần bông và đóng chặn gói lòi tù trong kho ra rồi ngủ luôn trên tấm thảm trải sàn dày trong căn phòng rộng rãi của Agathe.

Cả bọn cùng nhau ôn lại mãi không chán những cuộc phiêu lưu chúng từng trải qua cùng Guillemot ở Xứ Ys và Thế giới Vô hình. Chỉ có Bertram là tránh ra lui thủ một mình.

Chẳng thế mà cả bọn dậy muộn, ăn sáng no nê xong (chỉ có Coralie là không chịu ăn) mới lên đường đến Đồi Hai Cánh công.

- Bọn mình sắp tới Đồi Hai Cánh công rồi, Gontrand hạ giọng báo trước. Tốt hơn cả là đừng gây tiếng động.

- Em hiểu không? Ambre nhìn chòng chọc em gái hỏi.

Coralie giả làm động tác khâu chặt miệng lại, tỏ ý từ giờ sẽ im thin thít như thịt nấu đông.

Cả bọn yên lặng tiến đến mỏm núi đá lớn. Hồi hè năm ngoái, mấy đứa trong số bọn chúng đã nấp sau tảng đá chờ Guillemot phù phép các Hiệp sĩ. Bọn trẻ quan sát xung quanh: chỉ có một Hiệp sĩ canh gác hai Cánh công.

- May quá! Ambre reo lên. Bertram sẽ gọi Linh Phù có công năng làm thời gian ngừng lại và thế là xong, cả bọn sẽ đi qua trước mặt mà người gác vẫn không hay biết gì. Đúng không anh Bertram?

- Ồ...

- Ồ nghĩa là sao?

Chàng Phù thủy trẻ khó nhọc nói.

- À, anh... anh chưa bao giờ làm điều đó, và anh không biết...

- Nay Ambre, Romaric nói, có phải đúng Bertram sẽ mở Cánh cổng sang Thế giới Vô hình không đây?

- Đúng, và tờ thẻ với cậu là anh ấy sẽ phải làm!

- Bình tĩnh đã nào, Bertram biện bạch. Cánh cổng... dễ hơn!

- Anh định đùa bọn em hả? Agathe hỏi.

- Không đâu, cậu chàng thờ dài, anh không biết giải thích sao với các em, sử dụng Linh Phù trong khoảng không khó hơn là kích hoạt Linh Phù khắc trên Cánh cổng.

- Em có cảm giác là anh giấu bọn em điều gì đó... Gontrand tiếp lời, giọng nghi ngờ.

- Đâu mà. Thực ra anh chỉ chắc kích hoạt được các Linh Phù trên Cánh cổng, còn sau đó, anh không chắc Nội khí của mình có đủ để mở Cổng không.

- Thế khi nào thì anh biết? Ambre hỏi, cố nén cơn giận.

- Khi nào anh chạm tay vào Cánh cổng...

- Thế còn việc làm cho Hiệp sĩ canh gác đờ người ra như tượng thì sao? Coralie hỏi. Anh không biết thật à? Em thấy trò ấy tuyệt hay.

- Anh nghĩ có lẽ phải... bỏ cuộc thôi, Bertram thì thào, mắt sụp xuống.

- Không đời nào! Romaric phản đối. Tại sao lại bỏ cuộc khi chưa thử xem sao?

- Thế cậu bảo bọn mình làm gì bây giờ? Agathe đáp, giọng chua chát. Niềm hy vọng chính của chúng ta là anh chàng Phù thủy, nhưng hóa ra anh ta chỉ giỏi khi có vũ khí trong tay thôi. Mà hiện giờ thì anh ta đang tay không, anh ta ném vũ khí xuống biển rồi còn đâu.

- Sao cậu ăn nói với anh ấy ghê thế! Coralie thốt lên. Dù sao anh ấy cũng đã cứu bọn mình thoát khỏi lũ quỷ Korrigan...

- Em im đi, để Romaric nói, Ambre nạt em.

Romaric bối rối, bắt lực giơ hai tay lên trời. Lúc này, cậu chẳng tìm ra giải pháp nào hết.

Thomas bèn chen vào:

- Phải xông vào và trói chặt hẳn ta lại như khúc giò ấy.

- Cái gì cơ? Gontrand ngơ ngác hỏi.

- Tớ không đồng ý! Coralie nói, mặt đỏ bừng tức giận. Bertram không đáng bị...

- Tớ đang nói đến Hiệp sĩ canh gác cơ mà, Thomas nói rõ hơn.

- Ý cậu là... Không, không được đâu! Romaric hoảng sợ phản ứng.

- Thôi, tranh luận thế đủ rồi, Thomas nhôm người lên đáp lại. Guillemot có khi đang gặp nguy hiểm chết người, còn các cậu thì lại sợ phải động tay động chân!

- Cậu ấy nói đúng đây, Ambre đồng ý. Thomas, tớ nhất trí với cậu.

- Này Ambre, bình tĩnh đã nào! Romaric cố can Ambre. Hễ cứ nghe đến tên Guillemot là cậu cứ như mất trí ấy.

- Thì còn chờ gì mà không ra tay đi? Agathe cũng nhôm dậy hỏi.

- Đúng rồi, tấn công Hiệp sĩ đi! Bertram chêm vào, mừng hơn hở vì không phải dùng pháp thuật.

Bốn đứa bạo gan liều lĩnh xuất hiện sau tảng đá, và vừa rú lên vừa lao thẳng về phía Hiệp sĩ canh gác đang sững sờ như không tin vào mắt mình. Ông cứ ngớ người ra nhìn cả bọn xông lại, tự hỏi không hiểu lũ trẻ con này đang chơi trò gì.

- Đi thôi, Romaric thờ dài, bọn mình chẳng còn cách nào khác là phải tới giúp mấy tên ngốc kia!

Cậu chạy theo đám bạn, Gontrand và Coralie đi theo đằng sau.

- Thế sao bọn mình không hét lên? Coralie hỏi.

- Bởi vì... mà này, cứ hét lên nếu cậu muốn, Romaric bói rồi trả lời.

- YAHAAAAAAA!

Quá sững sốt, Hiệp sĩ không hề đề phòng lúc bị cả bảy đứa lao thẳng vào người. Chúng túm lấy chân ông, làm ông ngã khụy xuống đất. Hiệp sĩ thậm chí không kịp có phản xạ tự vệ.

- Anh túm chân phải ông ấy rồi! Bertram hét lên khi Hiệp sĩ đã nằm ra đất.

- Tớ nắm chân trái! Gontrand kêu lên.

- Tớ nắm tay ông ấy, Romaric nói.

- Mình cũng thế, Coralie nói.

Thomas gần như ngồi lên lưng Hiệp sĩ.

- Này... nhưng mà... có chuyện gì? Hiệp sĩ chỉ còn biết lắp bắp. Ông đáng tuổi cha bọn trẻ.

Cuối cùng, Ambre lôi trong túi ra một sợi dây thừng và một chiếc tất. Agathe giúp cô trói tay Hiệp sĩ lại và nhét bít tất vào miệng ông.

- Chú đừng có nhăn nhó, tất sạch đấy! Ambre an ủi.

Rồi cả bọn bỏ người Hiệp sĩ tội nghiệp lại đó và đến gần Cánh cổng sang Thế giới Vô hình.

- Nếu Bertram mà thất bại là bọn mình đi đút, Agathe lầm bầm.

- Thì bọn mình ra xin lỗi chú Hiệp sĩ..., Romaric đáp lại.

- Thôi, đủ rồi đấy! Ambre ngắt lời cậu bé. Cậu thừa biết là bọn mình chẳng còn cách nào khác!

- Hai người im đi! Coralie xen vào. Anh Bertram cần được yên tĩnh để tập trung tư tưởng! Nếu anh ấy mở được cửa thì mình muốn lần này cả bọn đi cùng nhau!

Bertram lại gần Cánh cổng đồ sộ dẫn sang Thế giới Vô hình. Cũng giống như Cánh cổng mở sang Thế giới Thực, nó rất rộng và cao. Trên nền gỗ sồi

có khắc hàng trăm Linh Phù. Chàng Phù thủy trẻ run run chạm tay vào các ký hiệu kích hoạt bùa phép mở cửa. Bertram hết sức ngạc nhiên thấy các ký hiệu này nóng rồi sáng bừng lên dễ như không. Làm sao cậu biết là mới vài giờ trước, có hai trăm Hiệp sĩ đã đi qua Cánh cổng, khiến cho lối đi sang Thế giới khác vẫn còn rung chuyển. Bertram cảm thấy như trút bỏ được cả một gánh nặng. Cậu quay về phía các bạn và thông báo, giọng rất tự tin:

- Anh nghĩ là sẽ không có vấn đề gì...

BỜ BIỂN HÚ

Các Hiệp sĩ sang đến Thế giới Vô hình mà không gặp trở ngại gì. Vốn không quen với pháp thuật nên tuy họ đều tỏ ra rất dũng cảm, nhưng ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm khi đứng trên mặt đất của Đảo Giữa. Còn hai Thầy Phù thủy thì đều kiệt sức, việc mở và đóng Cánh cổng sang Thế giới Vô hình buộc họ phải tiêu hao rất nhiều năng lượng. Gérald và Qadwan nghỉ một lát cho lại sức. Tổng Chỉ huy tranh thủ thời gian giải thích cho các Hiệp sĩ biết nhiệm vụ của họ trong chiến dịch này.

Để tránh rò rỉ tin tức tới tai bọn gián điệp của Bóng tối, vị Trưởng xứ đã yêu cầu Tổng Chỉ huy phải hết sức bí mật, và vì thế, các Hiệp sĩ không hề biết Guillemot bị bắt cóc. Khi được chính vị chỉ huy cho hay tin, họ phản ứng dữ dội.

- Dám bắt cóc trẻ con! một người gằm lên.

- Mà lại bắt thằng bé giỏi giang như thế chứ! Bertolen bồi thêm.

Anh đã có lần cho Guillemot đi nhờ ngựa đến Bromotul, hôm cậu bé đi thăm anh họ Romaric.

- Phải tay tôi, tôi sẽ cho Bóng tối biết tay, Ambor càu nhàu.

- Ta còn chờ gì mà không đi cứu Guillemot khỏi nanh vuốt con quỷ đó? một người khác nôn nóng hỏi.

- Các Hiệp sĩ, Tổng Chỉ huy nói, về muốn trấn an mọi người, ta rất hiểu tình cảm và cơn giận dữ của mọi người. Nhưng chúng ta cần phải giữ bình tĩnh. Lúc này chúng ta đang ở trong một thế giới nguy hiểm và Bóng tối rất hung

manh. Chớ để giận quá mất khôn. Có như vậy, chúng ta mới hành động hiệu quả và thực sự giúp được Guillemot.

- Ngài Tổng Chỉ huy nói phải, Gérald đi tới nói với giọng lo lắng. Hơn nữa, chúng ta còn chưa biết tìm Guillemot ở đâu.

- Vậy ta phải làm gì bây giờ? Bertolen hỏi Gérald.

- Chúng ta sẽ rời khỏi đảo này. Rõ ràng là Guillemot không có ở đây rồi. Hơn nữa, ở đây cũng không có đất cho ta hành động.

- Tôi sẽ lo chuyện này, vị Tổng Chỉ huy nói. Ambor, Bertolen, hai anh đi với tôi! Những người khác hãy sẵn sàng lên đường.

Đảo Giữa trông tựa như một bông hoa súng khổng lồ. Với địa thế bằng phẳng, đầy sỏi đá, và thường xuyên bị sóng gió đánh tạt vào, đảo rất hoang vắng. Song, cũng có một nhóm nhỏ dân chài sống tụ tập chủ yếu trong một ngôi làng không có tường hào bao quanh. Nhờ có lũ Súra Nóng Bỏng ở ngoài khơi nên đảo không bị bọn Gommon và những loài quỷ biển khác hoành hành. Có một lần, Romaric suýt bị đám Súra Nóng Bỏng ấy tấn công. Trên đảo không có rau quả như ở đất liền nên ngư dân sống nhờ vào những gì biển mang lại cho họ. Đó là tảo biển và đủ loại tôm cá.

Vị Tổng Chỉ huy để cho các Hiệp sĩ tụ tập lại và đi về hướng làng chài để thương lượng họ chờ giúp quân vào bờ.

Gérald quay sang bên Qadwan. Ông già khó nhọc đứng dậy.

- Ôi chao! ông Phù thủy già nhăn mặt, mình qua tuổi để làm mấy cái việc này rồi.

- Không có bác thì làm sao tôi đưa hết các Hiệp sĩ qua cửa được, Gérald siết chặt vai ông tỏ lời cảm ơn.

- Đễ đòi lại, cậu phải trả tiền cho tôi đi nghỉ ở Núi Tía đấy nhé! Qadwan đùa.

- Thế bác định bỏ mặc phòng tập thể dục cho lũ Đệ tử Thầy Phù thủy phá phách à?

- Ô không, tất nhiên là không rồi! ông già lắm bầm. Thôi, cho tôi nghỉ thêm mấy phút nữa cho lại sức đã.

- Yêu cầu được chuẩn y. Mà tôi thì cũng cần có thời gian để liên lạc với Qadehar... May là anh ấy lại sang đây cùng Urien và Valentin. Chúng ta cần tới tất cả mọi người trong cuộc phiêu lưu này. Và nhất là cần anh ấy!

Gérald nhắm mắt lập một bùa phép liên lạc trong đầu xung quanh Linh Phù *Berkana*, và cẩn thận gọi các Linh Phù theo hình dạng của chúng ở Thế giới Vô hình. Gérald vẫn còn rất mệt vì phải vận hết sức mở Cánh cổng nên ông chật vật lắm mới kết nối được với Qadehar. Thầy Qadehar không tin vào tai mình khi nhận ra giọng của Gérald. Thầy Phù thủy tin học nói qua tình hình và báo cho bạn biết Guillemot bị bắt cóc.

Qadehar không để lộ cho Gérald thấy con giận dữ và nỗi lo lắng đang xâm chiếm ông. Với vẻ bình tĩnh như thường lệ, ông đề nghị cùng đi với Urien và Valentin tới gặp đội quân Hiệp sĩ để cùng hợp sức.

Gérald cảm thấy nhẹ cả người khi biết rằng Thầy Phù thủy giỏi nhất Hiệp hội Pháp sư sắp tới. Dù sao cũng phải hết sức cẩn trọng ở Thế giới Vô hình. Qadehar và hai ông bạn cùng đi đang ở Trảng cỏ Hung. Họ quyết định sẽ gặp nhau ở Bờ biển Hú.

Một lát sau, Tổng Chỉ huy quay về báo tin tốt lành: các ngư dân đồng ý cho đội quân lạ xuất hiện bất thần mượn số thuyền cần thiết. Họ được trả vài

viên đá quý vốn chất đầy trong kho Cung điện Trường xứ Ys, và cũng may là các Hiệp sĩ mang theo rất nhiều.

Sau khi chắt đầy hai mươi chiếc thuyền cả người và quân dụng, đội quân khoác áo giáp màu ngọc lam rời bờ đảo.

Chuyến đi từ đảo sang bờ diễn ra suôn sẻ. Các Hiệp sĩ cũng hơi hoảng khi nhìn thấy một đám Sứa Nóng Bỏng. Họ vốn không biết gì về biển và những mối hiểm họa của nó. Lần đầu tiên Gérald tự hỏi tại sao Xứ Ys chưa bao giờ có hải quân. Rồi ông chợt tìm ra câu trả lời: đơn giản là vì Xứ Ys chưa một lần bị kẻ thù tấn công từ đại dương bao quanh nó.

Các Hiệp sĩ cảm thấy chuyến đi vào bờ lâu khủng khiếp. Cuối cùng thì họ cũng đổ bộ lên phía cực Tây Bắc Bờ biển Hú. Hai trăm Hiệp sĩ rời bờ biển không có vẻ gì luyện tiệp và đi theo hai Thầy Phù thủy về hướng Đông. Trên Trảng cỏ Hung, gió lạnh buốt đập mạnh vào mặt khiến họ tỉnh hẳn. Các Hiệp sĩ lại cảm thấy đang ở trên đất liền quen thuộc, gần như ở nhà họ, trong cơn gió thổi trên trảng làm họ thấy phân chấn.

Mọi người dừng chân nghỉ sau một gò đất cao. Các Hiệp sĩ ngồi nhấm nháp khẩu phần bánh mì và nghe Gérald kể về Thế giới Vô hình. Rồi đoàn quân lại lên đường và đi liền mấy giờ buổi chiều, chân bước nhanh, miệng hát mấy bài ca Xứ Ys cho thêm can đảm.

Qadwan là người đầu tiên nhìn thấy làn khói bay lên phía xa xa.

- Chắc là Qadehar đấy, Gérald nói với vị Tổng Chỉ huy.

Để tránh nguy hiểm, hai người quyết định đợi và cử trinh sát đi thám thính xem sao. Mấy người trinh sát quay về ngay.

- Có ba người đàn ông, trong đó hai người mặc giáp Hiệp sĩ và một người

khoác áo choàng Phù thủy, trưởng đội trinh sát báo cáo. Họ đang ngồi quanh bếp lửa. Chỗ họ ngồi toàn là núi đá, rất hoang vắng.

- Qadehar, Urien và Valentin! Gérald vui sướng reo lên. Thế là ổn rồi, Tổng Chỉ huy ạ.

Một lúc sau, quân Xứ Ys đã đến chỗ Qadehar. Mọi người gặp lại nhau tay bắt mặt mừng. Urien làng Troël vừa cười như sấm vừa vỗ vỗ lên vai các cựu binh và bẹo má các Hiệp sĩ trẻ. Valentin siết chặt tay vị Tổng Chỉ huy một lúc lâu. Ông này từng là học trò của Valentin ở Bromutul. Qadehar thì xúc động ôm hôn các Phù thủy ở Gifdu.

- Xin cảm ơn, cảm ơn, hai người đã hành động rất nhanh! Có các Hiệp sĩ giúp sức, ta sẽ có nhiều cơ may cứu được Guillemot...

Gérald mỉm cười nhìn Qadehar động viên. Song ông biết rõ bạn mình và thấy Qadehar đang rất lo lắng cho cậu Đệ tử.

- Đêm nay, chúng ta sẽ dựng trại ở đây! Vị Tổng Chỉ huy tuyên bố. Ambor, anh lo tổ chức canh gác nhé! Bertolen, cho dựng trại đi! Còn tôi, tôi sẽ ra chỗ các bạn tôi ở bên đồng lửa.

Chẳng mấy chốc, trại của các Hiệp sĩ đã dựng xong và được canh gác nghiêm ngặt. Mỗi Hiệp sĩ đều mang theo một mảnh vải để ghép cùng với những người khác và dựng thành lều.

Tổng Chỉ huy, Urien và Valentin, Ambor và Bertolen, Qadehar, Gérald và Qadwan ngồi xung quanh đồng lửa, ở giữa trại. Bertolen chuyền tay mọi người một bầu rượu vang nhẹ, mỗi người uống một ngụm.

- Giới thiệu với mọi người Ambor và Bertolen, các Hiệp sĩ đừng cảm nhát của tôi, vị Tổng Chỉ huy chỉ vào hai người rồi nói. Họ sẽ là phó cho tôi

trong chiến dịch này. Khởi cần phải giới thiệu Urien và Valentin, các Hiệp sĩ ai chẳng biết huyền thoại về Don Quichotte!

Mọi người cười ồ lên. Urien và Valentin thì cười khùng khục khi nghe thấy bí danh của họ thời còn là Hiệp sĩ.

- Giờ thì, Tổng Chỉ huy nói tiếp, chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính nhé. Các Thầy Phù thủy Qadehar, Gérald, Qadwan, chúng tôi nghe các Thầy đây.

Qadehar vẫn đang mãi nghĩ đầu đầu, khuôn mặt tối sầm. Gérald bèn hăng giọng nói:

- Một kẻ rất giỏi pháp thuật đã giả dạng cậu học trò Bertram của tôi để bắt cóc Guillemot ngay gần Troêl. Mọi bằng chứng đều cho thấy đó chính là Bóng tối hoặc tay chân của hắn. Tôi cảm nhận một mối nguy hiểm lớn đang đe dọa Guillemot và cả chúng ta nữa. Vì thế tôi mới có thuyết phục ngài Trưởng xứ cho mở một đại chiến dịch chưa từng có trong lịch sử Xứ Ys, đó chính là chiến dịch mà các vị đang tham gia đây.

Mọi người yên lặng nghe Gérald nói. Ai cũng thấy rõ Guillemot đang gặp nguy hiểm: Bóng tối đã chẳng từng nhiều lần định bắt cậu bé đó sao? Mà nếu một kẻ độc ác như Bóng tối muốn có cậu bé đến vậy thì chắc chắn là không phải để chiều chuộng cậu rồi. Mọi người, kể cả Urien, tuy không nói ra, đều cảm thấy số phận mình và số phận cậu bé có liên quan chặt chẽ với nhau...

- Còn may là mấy đứa bạn của Guillemot không bị lôi vào cuộc phiêu lưu này! Valentin làu bàu.

- Tôi đã đích thân lo để chúng ngoan ngoãn ngồi nhà, Gérald khẳng định vẻ hài lòng. Lũ trẻ này hay thích chui đầu vào những chuyện kỳ quặc nhất!

- Giờ thì sao? Agathe hỏi, mắt nhìn quanh Cánh cổng đã đưa chúng tới Thế giới Vô hình.

- Giờ thì phải tìm một nơi để nghỉ đêm, Romaric trả lời, tay đỡ Bertram.

Chàng Phù thủy trẻ kiệt sức vì phải vận hết công lực để mở Cánh cổng.

- Đằng kia có mấy ngôi nhà kia, gần mép nước ấy, Gontrand đề nghị.

- Chắc là nhà dân chài, Romaric đồng ý. Đến đó đi! Anh Bertram cần được nghỉ ngơi...

- Đúng là trông anh ấy không được khỏe lắm! Coralie thừa nhận.

- Các em hay thật đấy, chàng Phù thủy trẻ làu bàu yếu ớt. Ở vào vị trí của anh thì bọn em còn tệ hơn. Lần sau thì đi mà tự làm nhé.

Cả bọn đi về phía ngôi làng Gontrand vừa chỉ.

Một vài ngư dân về bờ vực đón bọn trẻ. Khi thấy chúng chỉ là trẻ con, họ có vẻ thoải mái hơn. Mấy người phụ nữ thì không tìm được mấy câu trách móc mẹ lũ trẻ sao lại để chúng đi chơi lang thang thế này. Họ cho bọn trẻ ăn một bữa no nê toàn cá và trai sò.

- Chưa bao giờ tôi thấy lắm người xuất hiện ở Cánh cổng đến thế, một ngư dân vừa nói vừa khạc nhổ xuống nền nhà.

Ông ta có dáng người nhỏ thó, khô quắt, có vẻ như là trưởng làng.

- Và ông cũng chưa bao giờ kiếm được nhiều đá quý đến thế! một người khác vui vẻ nói.

Ông trưởng làng cười khẩy.

- Ông muốn nói là có những người khác từ Xứ Ys đã đến trước chúng cháu? Romaric ngạc nhiên.

- Ta không biết họ từ đâu tới, nhưng đông lắm. Phải đến hai trăm người. Mà không nhẹ đâu nhá. Họ toàn mặc áo giáp nặng trĩch!

Mấy ngư dân cười khùng khục.

- Hay quá! Coralie hớn hờ. Vậy là chú Gérald đã thuyết phục được ông Trưởng xứ! Các Hiệp sĩ Cuồng phong đã đến Thế giới Vô hình! Họ sẽ giải thoát cho Guillemot!

- Chắc là em nói đúng, Ambre nói, nhưng lộ vẻ hơi thất vọng. Có thể nói là tuyệt.

Hình như cô bé không thấy tin tưởng lắm.

Cả bọn đã hào hứng hưởng ứng đề nghị của Romaric vì tin chắc sẽ chẳng có ai khác đến giải cứu Guillemot. Vì vậy, chúng cảm thấy có nghĩa vụ phải hành động. Vậy mà hai trăm Hiệp sĩ, được một Thầy Phù thủy dẫn đường, đã đi trước cả bọn. Cho nên mấy đứa trẻ cảm thấy việc chúng làm chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

- Bọn mình làm gì bây giờ? Thomas hỏi.

- Có hai cách thế này: hoặc là bọn mình quay lại Xứ Ys ngay và đề cho các Hiệp sĩ giải quyết vụ này, hoặc là bọn mình thử giúp họ xem sao...

- Đẳng nào cũng sang đây rồi, chọn giải pháp thứ hai đi, Romaric đề nghị.

- Tớ đồng ý, Gontrand nói trong khi những đứa khác cần nhẫn, nhưng tại mình thì giúp gì được cho các Hiệp sĩ?

Ambre tần mẩn hỏi han ông trưởng làng rồi quay ra phía các bạn:

- Họ đi trước chúng ta gần một ngày. Hãy chờ đến mai để anh Bertram thử liên lạc với chú Gérald xem sao. Rồi sẽ biết chú Gérald phản ứng thế nào.

- Mà anh Bertram cũng chẳng còn sức để mở Cánh cổng lần nữa hay nói chuyện trong đầu với ai tối nay! Agathe vừa nói vừa hát hàm chỉ chàng Phù thủy trẻ đang ngủ gục trong góc phòng mà người ta vừa cho bọn trẻ thuê để ngủ qua đêm.

- Thế nhờ chú Gérald nổi giận thì sao? Coralie lo lắng.

- Bọn mình sẽ giả vờ bị nhiễu sóng, không nghe rõ nữa rồi cắt luôn. Ambre bình tĩnh nói. Sau đó, chúng ta sẽ tự làm theo ý mình. Cũng như Coralie và mọi người, tớ thấy việc các Hiệp sĩ có mặt ở Thế giới Vô hình là rất tuyệt! Nhưng tớ linh cảm thấy có gì đó sẽ không ngon ăn đâu...

- Cậu nói đúng, Thomas hăng tiết lên nói, Romaric, Gontrand, Coralie và cậu biết rõ Thế giới Vô hình hơn chú Gérald và các Hiệp sĩ. Guillemot có thể sẽ cần đến kinh nghiệm của các cậu và cả sức mạnh của các Hiệp sĩ!

- Này, cậu cũng không đến nổi ngốc đâu! Ambre nói với cậu bé tóc hung và hích vai nó, vẻ thân thiện. Bác ngư dân mà tớ nói chuyện lúc nãy đã đồng ý chở chúng mình đến chỗ hôm nọ các Hiệp sĩ cập lên bờ, chỉ lấy công vài viên đá quý thôi...

Các bạn đồng ý với đề nghị của Ambre. Cô bé nhận được toàn bộ số phiếu, trừ một phiếu, vì bọn trẻ không tài nào đánh thức được Bertram dậy.

CUỘC ĐỤNG ĐỘ ĐẦU TIÊN

Guillemot thử ước lượng thời gian đã trôi qua, nhưng rồi cậu đành bỏ cuộc. Ánh sáng lọt qua ô cửa sổ phía trên nóc quá yếu ớt nên chẳng thể biết đó là mặt trời hay ánh đèn. Mặc dầu vậy, cậu bé không nằm trong bóng tối. Các bức thành màu xanh nhạt của Bộ giáp *Aegishjmur* đã được chỉnh sửa một cách khéo léo và những ngọn lửa màu đỏ đỏ từ mấy cái cành của Linh Phù *Hagalta* ra thứ ánh sáng kỳ lạ dịu dịu thấp sáng gian ngục. Guillemot cảm thấy vững lòng hơn đôi chút, có ánh sáng nghĩa là bùa phép linh nghiệm!

Nhưng dần dần, cậu bé lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi và hình dung ra đủ mọi tình huống. Bóng tối chắc chắn sẽ dùng sức mạnh pháp thuật vô song của hắn để chống lại cậu. Hoặc sẽ bắt cậu phải chờ thật lâu... Nếu không phá được phòng tuyến của Guillemot, nhờ hắn bỏ cậu chết đói ở đây thì sao? Giống như sự việc xảy ra khi quân đội vây hãm các thành phố ấy?

Tuy nhiên có điều gì đó cho cậu biết Bóng tối không thể chờ lâu được. Guillemot cố hình dung ra kẻ thù, nhưng chỉ thấy một cái đốm lơ mờ, không có hình dạng cố định. Không hiểu sao, cậu đoán biết là Bóng tối đang rất sốt ruột. Cậu chắc như vậy! Chẳng thế mà cậu chỉ hơi ngạc nhiên khi thấy hắn bước vào gian phòng...

Mới đầu, Guillemot không trông thấy gì. Cậu chỉ nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi khép lại. Các bức tường phòng tuyến vô hình cứ rung rung làm cậu không nhìn rõ mọi thứ. Rồi cậu nhận thấy có cái gì đó rất gần, ở phía bên kia Bộ giáp *Aegishjmur*. Một cái bóng. Một bức màn tối nổi lên trên nền tranh tối tranh sáng của gian phòng, và dường như ánh sáng muốn tránh cái bóng tối ấy ra.

Một tiếng thì thầm kinh rợn khiến cậu bé rùng mình từ đầu đến chân.

- Chào cậu bé... cậu bé yêu quý...

Giọng nói nghe rất to, ồ ồ như từ dưới hang sâu vọng lên. Lúc đầu Guillemot im thít. Phải lấy hết can đảm, cậu bé mới mở miệng trả lời được:

- Ông là... ông là Bóng tối?

Cái bóng cười khẩy. Guillemot nhận ra hắn đang động đậy. Cứ như đang trôi lênh bênh vậy. Bóng tối đi quanh phòng tuyến vô hình của Guillemot. Hắn đang tìm xem trong bùa phép của có điểm yếu nào không!

- Đó là cái tên... người xứ cậu... đặt cho ta.

Guillemot thấy Bóng tối dò dẫm dọc bức tường thành trong suốt. Ánh sáng bị mờ đi ở những chỗ hắn chạm tay vào. Con hoảng loạn xâm chiếm cậu bé.

- Ông muốn gì?

Cậu hét lên. Bóng tối đứng sững lại giây lát. Hắn có vẻ hài lòng.

- Tốt... tốt lắm... cậu thấy sợ... và cậu muốn biết... Có lẽ.... ta chẳng phải mất thời gian phá bùa phép của cậu nữa...

Bóng tối lùi lại. Bỗng dưng Guillemot thấy mắt mờ đi và không trông thấy Bóng tối đâu nữa. Nhưng cậu biết hắn vẫn ở đó. Cậu cảm nhận thấy hắn. Cậu cảm nhận sự hiện diện khó chịu của Bóng tối như người ta cảm nhận mùi ẩm mốc hay mùi hấp hơi trong phòng bị đóng cửa lâu ngày. Khi Bóng tối lại cất tiếng, cậu không kịp được, giật nảy mình lên.

- Cậu bé của ta... cậu bé yêu quý của ta... Sao chúng ta lại phải đối đầu nhỉ... Cứ tin tưởng ở ta...

- Ông đã tấn công xứ tôi! Ông đã giết hại bao nhiêu người! Ông đã bắt cóc tôi!

Guillemot lại kêu lên. Cậu bé cảm thấy nếu không hét lên thì sẽ nghẹn lời không sao nói được.

- Xi... Bóng tối rì rầm về giễu cợt. Cậu nhắc tới... mấy cái chuyện vặt ấy... là bởi cậu chưa biết... ta có gì dành cho cậu đâu.

- Tôi không muốn gì ở ông. Tôi ghê tởm ông!

- Thôi nào... cậu bé yêu quý của ta. Ta tặng cậu cả ba Thế giới cơ mà...

- Ông im đi! Ông im đi!

Guillemot ngồi thụp xuống và lấy hai tay bịt tai để khỏi phải nghe cái giọng cứ len lỏi vào thân tâm cậu làm cậu như tê cứng lại.

- Sao cậu lại sợ ta? Ta ban tặng cho cậu quyền lực... ta mời cậu làm đồng minh cơ mà...

Guillemot gào lên, gắng hết sức tuyệt vọng tự bảo vệ mình:

- Không đời nào! Đừng hòng! Tôi ghét ông! Ông còn tệ hơn cả quỷ Ork!

Có vẻ như Bóng tối bị chạm tự ái. Hắn tiến lên và giận dữ tung vào Bộ giáp của Guillemot một quả cầu đen ngòm không biết chui từ đâu ra. Quả cầu chứa đầy ma thuật đập vào bức tường năng lượng và bắt đầu vỡ tan ra từng mảnh. Kỳ lạ là đòn tấn công bất ngờ của Bóng tối không làm Guillemot sợ bằng cái giọng ồ ồ như vọng từ hang sâu của hắn.

- Đồ ngu... Đừng có khiêu khích ta... Và cũng đừng bao giờ lãng mạ ta... Dù

có thể nào... thì người cũng thuộc về ta mà thôi... dù là đồng minh... hay nô lệ... Hãy suy nghĩ cho kỹ đề nghị của ta đi... Nghĩ cho kỹ vào... Ta sẽ quay lại ngay...

Cửa phòng giam mở ra rồi khép lại. Bóng tối đã bỏ đi.

Guillemot nhắm mắt và cố bình tĩnh trở lại. Người cậu run bần bật. Chưa bao giờ cậu cảm thấy sợ hãi tới mức ấy. Bóng tối có vẻ hết sức hùng mạnh! Guillemot nhận ra điều tối quan trọng là cậu chỉ có thể đương đầu được hẳn nhờ ý chí cao độ. Nếu cậu không kháng cự thì chỉ cần một cái phẩy tay là hẳn sẽ dẹp hết các tuyến phòng thủ của cậu và bắt cậu làm theo những gì hẳn muốn. Song Guillemot cũng tự biết mình sẽ không đủ sức để chống chọi mãi với Bóng tối... Cậu bé co rúm người lại và bật khóc nức nở, vì cảm thấy bất lực.

Khóc được làm cậu thấy nhẹ nhõm hơn; sự hoảng loạn và nỗi sợ hãi tan dần. Một lát sau, Guillemot đã thấy tĩnh tâm và lấy lại được tinh thần. Cậu nhồm dậy uống một ngụm nước rồi bước lại gần chỗ quả cầu ma thuật đen ngòm đập vào Bộ giáp *Aegishjarmur*.

Cậu bé nhíu mày quan sát kỹ những mảnh đen cuối cùng của quả cầu ma thuật. Bị đập vào phòng tuyến pháp thuật của Guillemot, nó đã vỡ vụn ra từng mảnh và rơi lả tả.

Guillemot lại tràn trề hy vọng. Thành lũy của cậu vẫn đứng vững, không mảy may sứt sẹo. Guillemot sướng run lên. Vậy là Bóng tối đã đi một vòng quanh bộ giáp và thử xem nó vững chắc độ nào rồi mới đề nghị cậu liên minh. Không phải hẳn tử tế gì khi đề nghị như vậy, mà chẳng qua vì hẳn không chắc là sẽ phá vỡ được các tuyến phòng thủ của Guillemot thôi. Suýt nữa Bóng tối đã khiến Guillemot phải đầu hàng... Nhưng chính việc hẳn nổi giận và ném bùa phép vào cậu mà không thành chứng tỏ hẳn chưa đạt tới mức toàn năng và mọi chuyện vẫn còn chưa ngã ngũ.

Guillemot quay lại ngồi lên Quả trứng *Mannaz*, cậu cảm thấy thật thanh thản và gần như hài lòng với chính mình.

RỪNG TREO CỔ

Sớm tinh mơ, mấy đứa bạn của Guillemot mới thức dậy nổi. Phải mất một lúc, cả bọn mới nhớ ra chúng đang ở Thế giới Vô hình, trên Đảo Giữa, trong một làng chài. Rồi lại phải một lúc lâu nữa, mấy đứa mới chui ra khỏi tấm chăn ấm. Cả bọn ngồi trên mấy mỏm đá sát mép nước dùng bữa sáng đạm bạc. Được nghỉ ngơi sau một đêm, Bertram trông đã có vẻ lại sức và khá hơn hôm qua. Tuy nhiên, cậu vừa định dùng bữa phép liên lạc để tìm Gérald thì đã thấy đau đầu kinh khủng và đành bỏ cuộc.

- Không sao đâu, Ambre nói. Dù thế nào thì theo kế hoạch B, chúng mình cũng sẽ tự hành động mà.

Cả bọn lên thuyền vào Bờ biển Hú, đúng chỗ các Hiệp sĩ đã đổ bộ lên hôm trước.

Bãi biển này có rất nhiều bọn Gommon, lũ quỷ ác độc có hình dáng giống người, nhưng tóc bằng tảo và da đầy vảy. Những đêm giông bão, chúng rất khoái hú lên những tiếng nghe rợn người, hòa trong tiếng sóng gầm. Vì thế, bãi có tên là Bờ biển Hú...

Agathe trả công cho người dân chài lái thuyền vài viên đá quý nó đã lấy ở nhà bố mẹ. Sau đó mấy đứa đi sâu vào đất liền.

Trên đường vẫn còn hằn rõ dấu vết các Hiệp sĩ.

- Theo họ dễ ợt, Thomas lầm bầm.

Cha Thomas là thợ săn nên cậu biết cách lần tìm dấu vết.

Ambre lôi trong túi ra tấm bản đồ Thế giới Vô hình và cả bọn cùng xem. Đó chính là tấm bản đồ cô bé đã sao chép của Guillemot hồi hè năm ngoái. Lúc rời làng Krakal đi Dashtikazar, Ambre đã sáng suốt mang theo tấm bản đồ này. Nhìn trên bản đồ thì rõ ràng là các Hiệp sĩ đi thẳng xuống phía Nam.

Bọn trẻ lên đường, đám cỏ nâu kêu lạo xạo, lắc rắc dưới chân.

- Cậu có nghĩ Thầy Qadehar sẽ rất bực vì bọn mình không? Coralie hỏi Gontrand lúc này đang đi cạnh cô bé.

- Tớ nghĩ là Thầy Qadehar thì không, nhưng chú Gérald thì có đấy! cậu bé trả lời, giọng nhỏ nhẹ.

Bertram đã báo cho cả bọn biết là Thầy Qadehar đang ở Thế giới Vô hình cùng với ông Urien làng Troêl và bác Valentin, trong khi mọi người cứ tưởng Thầy Phù thủy vẫn bị giam giữ ở Gifdu. Bertram cũng phán đoán là Gérald và các Hiệp sĩ Xứ Ys sẽ khẩn trương tìm cách liên lạc với Qadehar và tới gặp ông. Tin này làm bọn trẻ cảm thấy yên tâm xen lẫn lo lắng.

Đến trưa, cả bọn quyết định dừng chân nghỉ ăn trưa. Bertram nằm xoài ra đất.

- Ôi giờ ơi, cậu ta rên rỉ, anh chỉ nghĩ tới Thầy anh thôi. Chỉ mong ông đừng nổi cáu với anh quá khi phát hiện ra bọn mình.

- Chú ấy bực anh là phải quá rồi còn gì, Coralie nói. Chú ấy đã giao cho anh nhiệm vụ bắt bọn em phải ở lại Xứ Ys, thế mà anh lại phản bội lòng tin của chú ấy.

- Em động viên anh hay góm, Coralie! Bertram nhăn nhó.

- Thế các cậu tưởng mọi chuyện với tớ đều ngon lành chắc? Romaric nói.

- Ôi chàng Ky mã dừng cảm của tôi! Coralie thốt lên.

- Vấn đề chính là ở chỗ đấy, Romaric cũng kêu lên, sau một hồi lúng túng vì câu nói của Coralie và tiếng cười hùa theo của các bạn, tớ đúng là Ky mã đấy! Thế mà tớ lại trốn khỏi Bromotul, đã thế lại còn... tấn công một Hiệp sĩ ở chỗ Cánh cổng. Giờ lại còn đuổi theo bác Urien và nửa số quân của Hội Hiệp sĩ, những người lẽ ra tớ phải tránh xa bằng mọi giá. Thử hỏi tớ có sung sướng gì không?

- Đúng là không còn gì tệ hơn thật, Ambre tỏ ra đồng cảm.

- Có đấy, bị một cô nàng gọi là “chàng Ky mã dừng cảm của tôi” trước mặt hai trăm Hiệp sĩ! Gontrand giễu cợt.

- Đồ ngốc! cô bé tóc nâu xinh xắn Coralie phản ứng, cậu ghen tức với Romaric thì có.

- Tớ thì chỉ mong được là chàng trai dừng cảm của một ai đó, Thomas mơ màng thú nhận.

- Cậu thấy chưa Gontrand, Coralie đắc thắng nói. Đời vẫn còn nhiều anh chàng lãng mạn lắm.

- Tiếc là không có nhiều cô gái biết suy nghĩ chín chắn, Ambre thở dài. Thôi, nhớ mà giữ sức, bọn mình còn phải cuộc bộ nhiều.

Đến gần tối thì mấy Thầy Phù thủy và các Hiệp sĩ tới gần một cánh rừng trông hoang vắng và không khí vẻ rất đáng sợ khiến ai nấy đều sờn gai ốc và tim đập thình thịch.

- Rừng Treo cổ, Thầy Qadehar nói.

Những người bạn đồng hành tập trung quanh tấm bản đồ ông đang cầm trên tay.

- Cậu nói phải đấy, Urien khẳng định. Đây là Đảo Giữa, Bờ biển Hú là chỗ chúng ta đổ bộ, còn chỗ này là Trảng cỏ Hung nơi chúng ta vừa đi qua.

Dừng chân nghỉ một lát, cả đoàn người tiếp tục đi vào rừng, theo chân các trinh sát. Họ vừa đi vừa đảo mắt nhìn quanh, vẻ nghi ngại.

Cây cối trong rừng không cao lắm nhưng thân to, cành lá rậm rạp và uốn lượn như vòi bạch tuộc. Cây cối ở đây trông như lai giữa sồi và liễu. Rêu xám phủ kín các thân cây.

- Chà, chỗ này chả lấy gì làm dễ chịu, Urien nói.

Valentin quay về phía ông nháy mắt:

- Nhưng chẳng còn nơi nào tốt hơn cho cả một đội quân ẩn náu đâu!

Chẳng mấy chốc, đoàn quân đã tới một khoảng trống trong rừng, mọc đầy loại cỏ nâu kỳ lạ. Sau khi hỏi ý kiến Gérald và Qadehar, vị Tổng Chỉ huy ra lệnh dựng trại ở đó.

Khi tất cả đã yên vị một cách khoan khoái quanh đống lửa, vị Tổng Chỉ huy hỏi các Thầy Phù thủy:

- Thưa các Thầy, kế hoạch của các Thầy thế nào?

- Trước tiên phải tìm được nơi trú ẩn và đến gần chỗ có người ở trong Thế

giới Vô hình Qadehar vừa duỗi căng chân vừa nói. Ở Bờ biển Hú thì chúng ta trợ trợ và xa mục tiêu quá.

- Có nghĩa là chúng ta sẽ ở lại đây? Valentin hỏi.

- Cho đến khi nào tìm được chỗ Guillemot bị nhốt thôi, Gérald trấn an ông.

- Khu rừng này rậm rì, chẳng mấy ai đại dột vào đây, Qadehar nói tiếp. Nghe kể là ngày xưa đám thầy tu Yénibohor có tục lệ treo cổ kẻ thù của chúng trong rừng này. Bây giờ mọi người đều nghĩ là hồn ma của những kẻ bị treo cổ ám giữ khu rừng.

- Hồn... hồn ma ư? Urien càng lo hơn.

- Ông mà cũng sợ ma à, Urien? Qadwan giễu cợt, ông đang ngồi dựa lưng vào thân cây cho đỡ mỏi.

- Hừ! Tất nhiên là không rồi! Nhưng hà cớ gì phải chờ mới đợi. Cứ cho tôi năm mươi quân, ông Trưởng tộc Troël bỗng cất giọng oang oang như sấm, chỉ cần chưa tới ba ngày, tôi sẽ moi được thông tin cần thiết từ cái lũ lưu manh sống trong Thế giới Vô hình này.

- Kiểu hành động đó chỉ có kết cục là thảm họa thôi, Qadehar bình luận về châm chọc. Càng kín đáo bao nhiêu thì chúng ta càng có cơ bấy nhiêu...

- Anh sợ Bóng tối à? vị Tổng Chỉ huy hỏi. Tôi đã từng chạm trán với hãn ở Ys, chỗ Núi Vàng, và tôi cùng với các Hiệp sĩ đã hạ gục nó.

- Nhưng ở Thế giới Vô hình, mọi chuyện lại không như vậy, Thầy Qadehar giải thích. Nói đơn giản là pháp thuật ở đây không có tác động giống như ở Xứ Ys. Có lẽ vì thế mà ở đây, Bóng tối mạnh hơn rất nhiều so với ở Xứ Ys. Tôi chưa có dịp nào được gặp nó khi làm công việc của Người Truy đuổi ở Thế giới Vô hình. Nhưng lỡ có gặp thì cũng chưa chắc đã đương đầu nổi.

Lời thú nhận của Phù thủy tài giỏi nhất Hiệp hội Pháp sư khiến mọi người ngồi quanh đống lửa rơi vào yên lặng, bối rối. Chuyện gì sẽ xảy ra khi người giỏi nhất trong số họ thú nhận mình bất lực?

- Thôi nào, chúng ta chỉ nên nói ít và tập trung vào điều cần bàn, Valentin đề nghị. Giờ ta phải có chiến thuật như thế nào để tìm lại Guillemot?

- Chúng tôi cứ nghĩ dùng bùa phép sẽ tìm ra chỗ thằng bé bị nhốt nhưng cuối cùng lại không được. Có vẻ như kẻ bắt cóc Guillemot đã tính trước cả rồi...

- Tôi e rằng, Qadehar nói tiếp, chúng ta sẽ phải vận dụng những biện pháp thông thường. Nghĩa là phải cử người đi dò la các thành phố chính của Thế giới Vô hình để thu thập mọi thông tin có thể giúp chúng ta tìm ra Guillemot.

- Chúng ta lại chẳng có nhiều thời gian, Gérald thở dài.

- Tôi biết, nhưng chẳng còn cách nào khác...

Bỗng có tiếng ồn ào huyền não cắt ngang lời Qadehar. Có tiếng người đánh lộn trong rừng, gần chỗ bãi đất trống.

Tất cả đứng bật dậy.

- Ma! Urien rên rỉ. Đúng là ma đang đến!

- Ông im đi, đồ ngốc ạ! Valentin quở trách Urien. Chỉ là một người lạ đột nhập, ông không thấy à?

Quả nhiên, tiếng huyền não đã dừng. Các Hiệp sĩ tập trung lại và chăm chú

theo dõi những người canh gác phía Tây Bắc khoảng đất trống đang tiến lại, họ túm chặt một người đàn ông không có vẻ gì là muốn trốn chạy.

Đó là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trên người khoác tấm áo choàng màu đỏ.

Một người canh gác lật mũ chùm của ông ta.

- Yorwan! Qadehar thốt lên khi nhận ra gương mặt quen thuộc.

- Yorwan ư? Urien gầm lên, tay lăm lăm nắm đấm tiến lại gần người vừa được dẫn vào. Tên đáng nguyên rủa kia!

- Tổng Chỉ huy! Qadehar kêu to. Làm ơn hãy giữ Urien lại!

Nhanh như chớp, vị Tổng Chỉ huy lao ra chặn giữa ông Urien đang giận điên lên và người tù binh.

- Bỏ tôi ra! Urien vùng vẫy hét lên.

Vị Tổng Chỉ huy phải khó khăn lắm mới giữ được ông.

- Buông tôi ra, để tôi tính sổ với thằng phản bội đó! Urien lại gào lên trong cơn giận điên cuồng.

Ambor và Bertolen chạy lại giúp vị Tổng Chỉ huy giữ chặt Urien.

Những tiếng hét của Qadehar rồi của Urien đủ gây xáo trộn trong hàng ngũ các Hiệp sĩ. Ai nấy vẫn còn nhớ vụ trốn chạy phản bội của Yorwan, một kỷ niệm thật đau đớn! Trái lại, Qadehar lại cảm thấy có gì đó để hy vọng. Để chấm dứt cảnh lộn xộn ồn ào, ông leo lên một thân cây đổ và yêu cầu mọi người yên lặng:

- Mọi người hãy nghe tôi! Urien nói đúng: cái người có tên là Ngài Sha trong Thế giới Vô hình này đúng là Yorwan, Phù thủy phản bội đã lấy trộm cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao*. Anh ta sẽ bị xét xử vì tội này. Nhưng chắc chắn không phải ở đây và cũng không phải lúc này. Vì chính bản thân Yorwan tìm đến chúng ta. Anh ấy cũng không phản ứng khi bị bắt, dù thừa công năng pháp thuật để làm chuyện đó. Tôi nghĩ anh ấy làm vậy là có lý do. Hãy tạm gác tình cảm qua một bên và lắng nghe điều anh ấy muốn nói với chúng ta.

Qadehar nói có tình có lý nên mọi người đều cảm thấy bị thuyết phục. Cả đến Urien cũng bình tĩnh trở lại, và như mọi người, ông sẵn sàng nghe người tù binh nói.

- Tôi biết Guillemot ở đâu, Ngài Sha chỉ nói có vậy.

Romarc, Ambre, Gontrand, Coralie, Agathe, Bertram và Thomas quyết định ngủ đêm trên trảng cỏ. Nó làm chúng nhớ đến trảng đất gần Dashtikazar, nơi cả bọn rất khoái đi dạo trong đêm hè. Vì thế mà vẻ lạ lùng của cái xứ sở này, cùng với những con vật kỳ quặc trông như lũ mèo to sù mà bọn trẻ bắt gặp nhiều lần trong ngày không hề làm chúng khiếp hãi. Chúng cũng không thấy sợ dù xung quanh vắng tanh, chẳng có bóng người nào.

Bọn trẻ nhặt củi khô rồi nhóm lửa. Rồi chúng ngồi xuống và ngấu nghiến ăn mấy thứ đồ dự trữ còn dành lại.

- Những dấu vết bọn mình đi theo ngày càng rõ hơn, Thomas thông báo. Chắc chỉ ngày mai là gặp được chú Gérald.

- Thế thì may quá, Coralie nói. Bọn mình gần hết sạch đồ ăn rồi, chỉ còn vài món đồ hộp...

- Coralie à, cậu tóm tắt thật tài tấn bi kịch của đa số dân chúng rồi đấy! Gontrand mỉa mai. Vậy là cậu sẵn sàng hy sinh tự do ngọt ngào chỉ cốt được ấm bụng.

- Cậu mà còn tiếp tục ăn nói kiêu đấy là tở cho hy sinh cậu luôn! cô bé giận dỗi chông dôi. Dù thực ra người cậu cũng chả có mấy thịt để xơi.

- Các em làm anh nhớ đến một chuyện ngụ ngôn rất hay của La Fontaine. Anh đã nghe chuyện đó hồi còn ở Thế giới Thực, Bertram nói, về mơ màng. Ở Xứ Ys, các em có học La Fontaine không?

- Thế anh nghĩ bọn em là lũ dốt đặc cán mai à? Agathe trả lời.

- Đó là câu chuyện về con sói và con chó, chàng Phù thủy trẻ nói tiếp. Con sói đói rã họng nên thèm được như con chó, lúc nào cũng có cơm ăn no đủ. Nghe lời con chó, nó chịu làm thân phận chó giữ nhà. Nhưng khi con sói biết từ nay nó sẽ không còn được tự do chạy nhảy nữa thì nó bèn lủi mất luôn...

- Vì nó muốn sống tự do dù phải chịu đói còn hơn được no đủ mà phải chịu xiềng xích, Ambre nói nốt. Vâng, em biết chuyện này. Chuyện hay lắm...

Bọn trẻ cùng lặng ngấm ngọn lửa, không nói năng gì trong giây lát. Bụng đói sôi òng ọc, đứa nào cũng hiểu sự lựa chọn khó khăn của con sói.

MA QUỶ NỔI NHAU HIỆN RA

Guillemot mở bừng mắt, tim đập thình thịch. Cậu bé lướt nhìn quanh phòng rồi quan sát kỹ những góc tối, nhưng không thấy rõ được cái gì. Cậu bé cố trấn tĩnh. Rõ ràng trong lúc thiu thiu ngủ, Guillemot có nghe thấy tiếng cửa phòng giam mở ra.

Không biết cậu đã choàng dậy như vậy bao nhiêu lần, thở hắt hắt, thoát ra khỏi giấc ngủ mê mẫn, giống như người chết đuối tuyệt vọng vươn lên mặt nước? Sự chờ đợi đang làm cậu phát điên lên.

- Cậu bé của ta...

Guillemot giật nảy mình và buột ra một tiếng hét. Bóng tối! Bóng tối đang ở ngay cạnh cậu! Hóa ra không phải cậu mơ. Cậu thấy căng thẳng đến tột độ. Chắc tại cậu mệt quá. Đã bao lâu rồi cậu không ăn nhỉ? Vài ngày? Có lẽ là một tuần...

- Xi, cậu căng thẳng thế... căng thẳng quá đấy...

Tiếng rì rầm ồ ồ như từ đáy hang vọng lên đang di chuyển. Cuối cùng thì Guillemot cũng nhận ra Bóng tối, ở phía bên kia Bộ giáp *Aegishjarmur*. Cậu chỉ lơ mơ thấy hình bóng hắt, nhưng nghe rất rõ tiếng hắt thở. Cậu cảm thấy một luồng hơi lạnh giá phả qua mặt. Guillemot run như tàu lá.

- Thế nào... cậu bé... cậu đã suy nghĩ... về đề nghị của ta chưa...

Guillemot không trả lời ngay. Khi thật! Cậu phải cố giữ bình tĩnh, cố không run nữa! Cậu nhắm mắt lại và thầm kêu gọi *Isaz*, Linh Phù giúp tập trung tư

tương và củng cố ý chí. *Isaz* chiếu sáng từ bên trong người Guillemot, tỏa hơi nóng khắp người cậu bé.

Khi Guillemot nhìn trở lại Bóng tối, cậu đã đỡ run hơn.

- Tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi không chấp nhận.

Bóng tối cựa quậy.

- Người dám nói không... với ta ư...

Hắn lùi lại và gầm lên một tiếng khùng khiếp đến nỗi dù đã có Linh Phù *Isaz* trong lòng, Guillemot vẫn thấy kinh hoàng.

- Thôi được... Người đã tự quyết rồi... Người không muốn là đồng minh của ta... Vậy thì người sẽ là nô lệ của ta...

Guillemot hiểu là không thể tránh khỏi việc đương đầu với Bóng tối. Cậu liếc mắt thật nhanh để kiểm tra xem tuyến phòng thủ còn nguyên vẹn không, rồi nhanh chóng quay lại ngồi lên Quả trứng *Mannaz*.

Bóng tối chìa cái gì đó giống như cánh tay, biến hóa ra một quả cầu đen giống như quả lần trước hắn đã ném. Rồi hắn ném mạnh về phía thành lũy của Guillemot.

Quả cầu đập vào Bộ giáp *Aegishjmur* và vỡ vụn ra thành từng miếng lá tả, giống như lần trước.

Bóng tối lại ném một quả cầu nữa và hắn lại thất bại.

Sao hắn cứ cố làm thế nhỉ? Guillemot lo lắng tự hỏi. Hắn cũng biết là các quả cầu không phá được Bộ giáp của mình mà!

Cậu bé nhìn xuống đất. Cậu nhận thấy các hình Linh Phù *Aegishjamur* khắc dưới đất đang cháy rực lên. Bị các quả cầu đen ném vào, chúng phải tiêu thụ năng lượng để chống đỡ. Và trong khi Linh Phù *Aegishjamur* phải chống đỡ các quả cầu tối thì nó không thể... Guillemot trợn mắt kinh hãi. Cậu đã hiểu được chiến thuật của Bóng tối! Cậu cố tự trấn an bằng cách hơ tay vào những ngọn lửa đỏ của Linh Phù *Hagal*.

Sau khi đã ném khoảng hai chục quả cầu ma thuật vào vách thành lũy của Guillemot, Bóng tối tự tin bước về phía Guillemot. Hắn chạm vào Bộ giáp và thò tay vào trong, như người ta nhúng tay vào nước. Hắn cười khẩy và định xuyên qua bức tường năng lượng.

Cùng lúc đó, các hình Linh Phù *Odala* mà Guillemot đã vẽ vào khoảng trống giữa các Linh Phù *Aegishjamur* để củng cố thành lũy bắt đầu cháy sáng. Cánh tay Bóng tối vươn qua hàng rào bảo vệ của Guillemot liền bị vô số các tia lửa làm bỏng rát. Hắn rên rỉ vì đau đớn.

- Phòng tuyến hai lớp... Cậu khá đấy... Ta không thất vọng về cậu đâu...Ồ không, ta không thất vọng về cậu đâu...

Bóng tối lầm bầm niệm một bùa phép bằng thứ tiếng Guillemot không hiểu. Các tia lửa tắt dần trong khi lời niệm thần chú cứ to dần.

- *Pon choktu gher na gher noa magari gudaz bashzir noa...*

Các hình vẽ Linh Phù *Odala* dưới đất không còn cháy rực lên nữa. Bóng tối kêu lên đau đớn và bước vào trong Bộ giáp *Aegishjamur*. Guillemot phải cố ghì để không hét lên. Kẻ thù đã phá được thành lũy xung quanh và đang tiến đến vọng gác của cậu!

Bóng tối vừa vào được trong Bộ giáp thì hình Linh Phù *Hagal* khổng lồ với

tám cánh tỏa ra thứ lửa lạnh buốt liền vạch ra một quãng sáng màu đỏ nhạt và dựng lên một bức tường năng lượng mới bao quanh Guillemot.

Bóng tối sững sờ khi phát hiện ra bùa phép này.

- Ta đã đánh giá cậu thấp quá... Tất cả chúng ta đều nhận định sai về cậu...

Bóng tối ước lượng cái rào chắn trong suốt ngăn cách nó với cậu bé. Hẳn đang ở ngay sát Guillemot và lúc này cậu bé nhìn thấy dáng người mờ ảo trong chiếc áo choàng bóng đêm. Không hiểu sao cậu lại thấy đỡ sợ hơn.

- Ấn tượng đấy... Rất ấn tượng đấy...

Bóng tối ép sát người vào bức vách đỏ và vươn tay ra. Một quãng tối che phủ khiến Guillemot không nhìn thấy gì nữa. Cậu bé co người lại theo bản năng. Bóng tối gầm rú kêu gọi ma quỷ của Thế giới Vô hình. Và ma quỷ nối nhau hiện ra.

Chưa bao giờ Guillemot chứng kiến nhiều ma quỷ đến vậy. Những bóng ma hình thù mờ ảo bất ngờ hiện ra húc mạnh vào vóng gác của cậu, chúng gào lên giận dữ rồi lại xông vào tấn công. Bóng tối khuyến khích chúng bằng cái giọng nghe rợn người. Guillemot bắt đầu thét lên vì sợ hãi. Có lẽ cậu sắp phát điên mất. Bức thành bảo vệ của Linh phù *Hagal* bắt đầu rạn, rồi nứt dần và vỡ tan thành những ngôi sao đỏ.

Bóng tối gầm gừ vẻ hài lòng. Hẳn hơi lão đảo. Mấy bóng ma biến mất cũng nhanh như lúc chúng xuất hiện. Vẻ rũ rượi vì bị mất quá nhiều lực cho việc vừa rồi, Bóng tối lê chân đến gần Guillemot lúc này đang thôn thức. Quầng tối bao quanh hẳn có vẻ mỏng hơn.

- Giờ thì ngươi đã thuộc về ta... Ngươi thuộc về ta rồi, cậu bé ạ...

Hắn chìa tay ra để tóm lấy cậu.

Mặt đất dưới chân Guillemot rung lên nhẹ nhẹ. Linh Phù *Mannaz* đã được kích hoạt. Trong tích tắc, Linh Phù bao bọc Guillemot trong khối ánh sáng có màu trắng như sữa hình một quả trứng khổng lồ. Quả trứng vũ trụ. Nơi trú ẩn cuối cùng...

Bóng tối dừng phát lại. Hấn lưỡng lự rồi lão đảo bước lùi lại. Qua hàng nước mắt, Guillemot trông thấy điều đó và cậu hiểu mình không phải sợ hãi nữa: Bóng tối đã dùng hết sức để chống chọi với *Aegishjmur*, *Odala* và *Hagal*. Hấn không còn đủ năng lượng để tấn công *Mannaz*!

Cửa phòng giam bật mở và một gã đầu trọc bận áo chùng sáng bước vào phòng. Trong giây lát, gã ngạc nhiên nhìn Guillemot ngồi trong quả trứng trong suốt, rồi cúi lạy trước mặt Bóng tối.

- Thưa Thầy... Xin Thầy thứ lỗi... có một đội quân nước ngoài đang đóng ngoài cổng thành!

Bóng tối cố ghìm cử chỉ giận dữ.

- Đã đến rồi à... Vậy là chúng đã đến rồi... Người mang lại tin xấu cho ta đấy, Lomgo... Sớm quá... Còn sớm quá...

Rồi hấn quay lại phía Guillemot và nói với cậu bằng giọng mệt mỏi:

- Tiếc là ta phải đi đây... nhưng ta chưa hết chuyện với người đầu... Còn nhiều cách khác nữa... Đúng, nhiều cách khác nữa...

Bóng tối cúi bả rời khỏi phòng giam, theo sau là Lomgo, người cúi lom khom, đầu ngoẹo sang một bên.

Guillemot cố chống lại trạng thái đờ đẫn đang xâm chiếm tâm trí cậu, nhưng vô ích. Kiệt sức vì xúc động và mệt mỏi vì đói, cậu lại ngất đi.

THÀNH YÉNIBOHOR

Bọn mình làm gì bây giờ? Bertram hỏi.

Bọn trẻ đang ngơ ngác ngắm nhìn bức tường thành uy nghiêm của Thành Yénibohor phía xa xa. Đây là lần đầu tiên chúng thấy tận mắt cái Thành phố nổi tiếng này và đũa nào đũa nấy đều vô cùng ấn tượng. Quả là Thành Yénibohor có gì đó mang lại cho người ta cảm giác khiếp sợ, lo âu.

Một tòa tháp lớn sừng sững giữa trung tâm thành phố càng làm tăng thêm cái cảm giác đe dọa này.

- Thì ra đây là sào huyệt của bọn thầy tu làm khắp bàn dân thiên hạ khiếp hãi! Gontrand nói, tránh không trả lời câu hỏi của Bertram.

- Bác Wal, người canh giữ đồ đạc của Người Biên đã kể cho mình nghe rất nhiều chuyện kinh khủng về lũ thầy tu này... Coralie nói.

- Chuyện có thật đấy, Romaric khẳng định bằng giọng rất nghiêm trọng.

Lần trước khi sang Thế giới Vô hình, nhiều người đã cảnh báo cậu phải đề phòng lũ thầy tu thờ Thần Bohor.

- Thế mà chúng mình lại tự chuốc họa vào thân đây, Agathe thở dài.

- Phải thừa nhận là, cho đến lúc này, bọn mình vẫn chỉ đi theo dấu vết các Hiệp sĩ, Ambre trả lời ngắn gọn. Có phải bọn mình tự đến đây đâu!

Quả thực, nhóm bạn của Guillemot đã đi theo dấu vết các Hiệp sĩ, qua Trảng cỏ Hung. Và cuối cùng, chúng đã nhìn thấy các Hiệp sĩ đứng tập

trung trước bức tường thành Yénibohor, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Bọn trẻ thống nhất hoãn cuộc gặp và... giải thích lý do lại. Chẳng đứa nào muốn vội vàng trong chuyện này! Trong một số trường hợp, nấp trong rừng với sói lại có cái hay đấy...

Vì thế, cả bọn đi về mạn núi cao, mà thực ra chỉ là mấy quả đồi, có tên là Đồi Xám, vì bề mặt phủ nhiều mỏm đá. Đồi Xám ở gần Thành phố. Từ điểm quan sát này, bọn trẻ có thể nhìn được toàn cảnh trận chiến sắp diễn ra.

- Rồi, thế giờ chúng ta làm gì? Bertram lại hỏi.

- Cũng làm như họ ở dưới kia thôi, Romaric trả lời không do dự: chờ đợi.

Đội quân áo giáp màu ngọc lam đứng đó như thách thức Thành Yénibohor hùng mạnh, theo đúng kiểu Hiệp sĩ, song ở trong trường hợp đặc biệt này thì lại hơi nực cười. Phía sau đội quân, vị Tổng Chỉ huy đang họp bàn với Ambor, Bertolen, Urien và Valentin, quanh tâm sơ đồ thành phố trải rộng trước mắt.

- Ngài Tổng Chỉ huy, Urien lằng Troêl nhắc đi nhắc lại, tôi không hiểu sao ông lại cho cái thằng Yorwan phản bội ấy lãnh đạo trận này!

Valentin thở dài bực tức.

- Tại ông cứ không chịu hiểu, Valentin trả lời thay cho Tổng Chỉ huy. Thôi, tôi xin ông, ông Urien ạ. Trước tiên là Yorwan không chỉ huy ai cả, cậu ấy chỉ cung cấp thông tin cho chúng ta thôi. Việc cậu ấy đã làm trong quá khứ là một chuyện. Còn việc cậu ấy giúp chúng ta hôm nay tìm Guillemot lại là chuyện khác.

- Ông định bóng gió là hành động tốt đẹp này đủ để giúp hấn ta xóa bỏ sai

lầm trong quá khứ chứ gì? Ambor thốt lên. Đừng hòng mà đòi có chuyện ấy!

- Không phải vậy đâu, Urien càu nhàu. Đây chẳng phải hành động tốt đẹp gì, là cái bẫy thì có. Tất cả chúng ta đang chui đầu vào bẫy! Nếu Yorwan không được mấy Thầy Phù thủy kia bảo vệ thì chính tay tôi đã bóp cổ hắn rồi, để hắn khỏi gây hại nữa.

- Xin nhắc lại với mọi người là, Tổng Chỉ huy nói, giọng nghiêm khắc, chúng ta ở đây để chuẩn bị tấn công thành. Vậy thì suy nghĩ đi, thay vì cứ lý sự vô ích! Yorwan khẳng định là Guillemot bị cầm tù ở Yénibohor. Nếu Qadehar và Gérald nói là có thể tin vào thông tin của Yorwan thì có nghĩa là nó chính xác. Chúng ta chẳng có quyền gì mà xét đoán...

Urien không nói gì nữa, nhưng ông siết chặt nắm đấm đến nỗi chỗ xương khớp gồ lên trắng bệch ra.

Xa hơn một chút, Qadehar, Gérald và Qadwan ngồi quanh Yorwan trên đám cỏ trọc. Yorwan quán mình trong tấm áo choàng đỏ của Ngài Sha. Nhìn cảnh họ nói chuyện vui vẻ và thân thiện như vậy, ít ai ngờ rằng có một người lại là tù binh của ba người kia...

- Tôi vẫn không thể nào tin được mình lại bỏ qua lời kêu cứu của cậu học trò, Qadehar ân hận.

- Đó là vì cậu phản xạ kém nhạy cảm với các Linh Phù ở Thế giới Vô hình hơn tôi, Yorwan trả lời.

- Nhưng tôi có nghe thấy tiếng kêu mà, Qadehar vẫn day dứt. Rất khế thôi, nhưng rõ ràng tôi nhận ra đó là tiếng kêu cứu! Chỉ có điều là nó lại vọng đến từ Thế giới Vô hình. Làm sao tôi biết được đó là Guillemot cơ chứ!

Ông thấy giận mình vô cùng vì đã không để tâm nhiều hơn đến tín hiệu bùa

phép mà ông đã bắt được khi đang trên đường tới Virdu cùng Urien và Valentin cách đây vài hôm.

- Điều quan trọng là, Gérald an ủi bạn, Yorwan đã bắt được tín hiệu, và may nhất là cậu ấy đã nhanh nhạy định vị ngay Guillemot đang ở đâu và theo dõi cậu bé trong đầu..

- Tôi đã mất dấu thằng bé ở Yénibohor, Yorwan nói tiếp. Nó vẫn còn ở đó, nhưng...

- Nhưng sao? Qadwan hỏi bằng giọng mệt mỏi.

Thầy Phù thủy già vẫn còn rất yếu. Ông phục hồi thể lực rất lâu từ lúc sang Thế giới Vô hình.

- Nhưng, Yorwan nói tiếp, phải rất thận trọng. Bọn thầy tu Yénibohor rất đáng gờm! Chúng có thứ ma thuật vô cùng mạnh của giáo phái thờ Thần Bohor, vị thần ngự trị trong Màn đêm. Nghe kể là Giáo chủ của đạo này không mang hình người, và hắn được chính Thần Bohor phái đến Thế giới Vô hình. Dù sao cũng phải hết sức thận trọng.

Yorwan vẻ không tán thành, liếc mắt nhìn các Hiệp sĩ đang đứng dàn thành hàng lộ lộ ngay trước cổng thành.

Qadwan thở dài.

- Hội Hiệp sĩ là vậy mà, kiêu hãnh và phi lý. Đành vậy thôi. Được cái họ đều rất dũng cảm chẳng ai bằng.

- Nhưng các Hiệp sĩ không thể chống đỡ nổi tụi thầy tu đâu, Yorwan vẫn khăng khăng.

- Theo cậu thì nên làm gì? Qadehar hỏi.

- Phải dùng mưu hoặc thương lượng. Trong bất cứ trường hợp nào, tuyệt đối không được dùng vũ lực.

- Tôi biết là mình đã nói đi nói lại, Gérald nói, nhưng chúng ta không còn mấy thời gian đâu! Dù ai đã bắt cóc Guillemot, Bóng tối, Giáo chủ hay chính Thần Bohor đi nữa thì hẳn cũng sắp đạt được mục đích rồi. Nếu chính đó là kẻ đã lấy cắp cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao* từ chỗ cậu, như cậu đã kể cho bọn mình nghe, thì chắc chắn những việc đáng sợ xảy ra đến nơi rồi.

- Mọi người phải tin tôi, Yorwan khẳng định. Đúng là cuốn *Bí ẩn các vì sao* đã bị cuỗm khỏi tháp Djaghatael trong khi tôi đang mãi đuổi theo Guillemot trong hành lang tu viện Gifdu.

- Kẻ ăn trộm lại bị trộm, sẽ thật là buồn cười nếu tình hình không nghiêm trọng đến mức này! Qadwan thốt lên.

Yorwan ngược mắt buồn rầu nhìn ba Thầy Phù thủy.

- Tôi phải nói bao nhiêu lần thì các anh mới hiểu? Tôi không ăn cắp cuốn sách đó. Tôi chỉ cất giấu cho nó được an toàn thôi! Nếu tôi không làm thế, dù tôi không hề muốn, thì hôm nay sự việc còn tệ hơn nhiều.

- Có thể là cậu nói thật. Dù sao thì tôi cũng muốn tin như vậy... Nhưng chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau, Qadehar kết luận ngắn gọn sau một hồi yên lặng. Bây giờ, chúng ta phải lo cho Guillemot đã!

Đề Yorwan lại cho Qadwan canh giữ, Qadehar và Gérald đi về phía đám người đang vây quanh vị Tổng Chỉ huy.

- Thưa Thầy, Thầy đang làm gì đây ạ?

- Lúc này thì ta chẳng làm gì hết...

Từ trên tháp, cái bóng u ám ngắm nhìn các Hiệp sĩ đang đứng khiêu khích trước Thành.

- Không hành động gì sao, thưa Thầy? Lomgo ngạc nhiên. Nhưng...

- Ta đã trù liệu trước rồi... Không thể tránh được... Chỉ có điều chúng đến sớm quá...

Tiếng rì rào của Bóng tối dừng hẳn. Hấn đang suy nghĩ.

- Mời anh bạn ta đến đây... Ngay bây giờ...

Lomgo cúi người và biến mất trong hành lang.

Một lúc lâu sau, một người đàn ông xuất hiện ở khung cửa, thở phì phò như bò. Đó là một gã rất to lớn, đầu óc bù xù, lông lá như quỷ, mặc bộ giáp màu đen vòng cong lên.

- Ta hy vọng là... quân của ngươi đã vào vị trí... đúng thế không Thunku?

- Vâng, thưa Giáo chủ, Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku trả lời, giọng oang oang.

- Tốt, tốt lắm... Ta sẽ dàn quân của ta... Chúng ta sẽ đợi chúng tấn công...

- Ngài tin là chúng đến để tấn công chúng ta ư? Thunku hỏi.

Hấn liếc nhìn xuống các Hiệp sĩ vẻ khinh bỉ.

- Chúng chỉ có một nhóm người.

- Cứ tin ta, Thunku... chúng sẽ tấn công... Ta biết rõ chúng mà... Chúng sẽ

tấn công.

Bóng tối cười khẩy. Thunku không hề sợ tiếng cười ghê rợn quỷ quái của Bóng tối. Gã cũng cười theo bằng cái giọng khùng khiếp của mình.

Dưới bình nguyên, các Hiệp sĩ không khỏi rùng mình, dù họ vốn là những người hết sức dũng cảm.

URIEN LÀNG TROIL

Qadehar và Gérald thuật lại đề xuất thương lượng của Yorwan với ban chỉ huy chiến dịch. Các Hiệp sĩ vốn ưa hành động nên không mấy hài lòng với đề nghị này, có lẽ chỉ trừ Valentin, người khôn ngoan nhất trong số họ...

- Cái gì? Urien thốt lên. Các anh muốn thương lượng với lũ điên này á?

- Đó cũng là dịp để ước lượng xem thành Yénibohor mạnh đến chừng nào, Qadehar cố giải thích lý do với ông Hiệp sĩ già. Mọi người đều thấy là ông già sắp nổi cơn lôi đình.

- Anh không tin vào Hội Hiệp sĩ à? Vị Tổng Chỉ huy hỏi Phù thủy Qadehar, giọng hơi méch lòng.

- Vấn đề không phải ở chỗ đó, Gérald nói xen vào. Phù thủy Qadehar không hề có ý nghi ngờ lòng dũng cảm của các anh! Nhưng theo lời Yorwan thì tụi thầy tu Yénibohor có pháp thuật rất...

- Yorwan! Urien cười khẩy. Chỉ có nó mới nhát chết đến thế thôi! Qadehar này, điều làm tôi ngạc nhiên là cậu lại để cho cái thằng đó giật dây, trong khi nó đã từng phản bội chúng ta.

- Đủ rồi đây, Urien! Qadehar đáp lại giọng khô khan.

Thái độ của vị Tộc trưởng Troël khiến Qadehar mất cả bình tĩnh.

- Không thể chấp nhận được những lời ẩn ý của ông! Qadehar nói tiếp.

- Còn tôi, Urien hét lên trả lời, tôi không chấp nhận việc phải phục tùng

Hiệp hội Pháp sư và bọn Phù thủy đáng nguyên rủa!

Điên tiết vì lời sỉ nhục, Qadehar lao lên một bước, vẻ đe dọa. Gérard, Tổng Chỉ huy và Valentin lập tức đứng chặn giữa hai người. Hai trợ lý của Tổng Chỉ huy là Ambor và Bertolen thì tỏ ra lúng túng không biết nên làm gì. Hàng ngũ các Hiệp sĩ cũng có vẻ xáo động. Họ thì đang đóng quân trước cổng thành Yénibohor khủng khiếp nơi chẳng biết cái gì sẽ đe dọa họ, còn ban chỉ huy thì lại to tiếng với nhau... Tình huống này thật khác thường.

- Thôi đủ rồi! Urien gầm lên.

Ông vùng khỏi tay Valentin và Tổng Chỉ huy rồi lùi lại mấy bước.

- Tôi biết mình cần phải làm gì!

Ông bước nhanh tới một mỏm đá lớn, trèo lên và cất giọng ồm ồm như sấm nói với các Hiệp sĩ đang ngớ người ra ngạc nhiên:

- Hỡi các Hiệp sĩ! Những kẻ bắt cóc cháu trai ta ẩn nấp trong thành phố này! Thành này chỉ có một nhóm thầy tu nhất chết thôi! Thế mà các Thầy Phù thủy lại nghe lời tên phản bội Yorwan và đề nghị chúng ta nên thương lượng với lũ thầy tu đó!

Các Hiệp sĩ chăm chú nghe bài diễn văn đầy vẻ thượng võ của Urien và xôn xao tỏ ý phản đối chuyện thương lượng.

- Chẳng phải các bạn là các chiến binh giỏi giang nhất cả Ba Thế giới đó sao? ông Urien nói tiếp, mắt rực sáng vẻ kích động và đầy nhiệt huyết. Các bạn có thấy mình đủ sức chiếm nổi tòa thành không?

Lần này, các Hiệp sĩ hò reo tán thưởng ông. Họ giơ cao những thanh kiếm và khiên có khắc gia huy lên trời.

- Nào, Urien kết luận và giơ cao cái rìu chiến, hãy tấn công! Bắt lũ người dám thách thức Xứ Ys và Hội Hiệp sĩ phải trả giá!

- Tiến lên!

Tiếng hét khàn khàn của hai trăm Hiệp sĩ vọng khắp bình nguyên. Urien sùi bọt mép dẫn đầu hàng quân chạy về phía cổng thành đang mở toang. Các Hiệp sĩ chạy theo ông.

- Điên thật rồi! Qadehar rên rỉ, ông bắt lực ngồi nhìn cảnh các Hiệp sĩ lao vào thành.

Vị Tổng Chỉ huy mặt biến dạng.

- Rất tiếc, tôi chẳng làm gì được. Các Hiệp sĩ rất tôn sùng Urien. Và lại họ sốt ruột chờ lệnh tấn công quá lâu rồi...

Ambor và Bertolen cũng bốc hỏa như các Hiệp sĩ khác vì lời kêu gọi của Urien và đã lao đi ngay từ đầu.

Tổng Chỉ huy cũng đi về phía thành phố, theo sau là Valentin.

- Họ là quân của tôi, Tổng Chỉ huy nói. Tôi không thể bỏ họ được!

- Tôi đi với các anh! Qadehar đột ngột quyết định. Các anh sẽ cần đến tôi nếu bọn thầy tu dùng ma thuật!

- Đó cũng là hành động điên rồ đấy... Gérald nói, giọng trách móc.

- Tôi cũng biết thế, Qadehar buồn bã thừa nhận. Nhưng tôi đã một lần bỏ đồng đội ở Djaghatael. Hôm nay, tôi sẽ chịu chung số phận với họ, dù có

chuyện gì xảy ra đi nữa. Nếu sự việc xấu xảy ra thì các bạn hãy vào Rừng Treo cổ mà ăn náu. Rồi sau đó về Xứ Ys!

Gérald, Qadwan và Yorwan nhìn theo Qadehar khuất dần trong Thành Yénibohor, theo chân các Hiệp sĩ. Ba người đều sững sờ.

- Tôi nghĩ là chúng ta phải đến Rừng Treo cổ ngay thôi, Yorwan nói, giọng buồn thảm.

Urien vào đến thành phố, theo sau ông là hai trăm Hiệp sĩ, và xa hơn một chút là Valentin, Qadehar và vị Tổng Chỉ huy. Xung quanh cánh cửa đồ sộ tĩnh không bóng người. Đoàn người chạy thêm chừng trăm mét nữa rồi vượt qua cái cầu đá bắc qua một con suối rộng. Urien giậm chân sột ruột giữa một con phố lớn và chửi thề. Sau lưng ông, các chiến binh mặc giáp màu ngọc lam dừng bước và bắt đầu thì thầm to nhỏ. Chẳng thấy bóng người nào. Một sự im lặng chết chóc bao trùm thành phố. Rất có thể đây là một cái bẫy...

“Minh đã làm gì thế này? Trời đất, minh đã làm gì thế này?” Urien tự than khi dần lấy lại tỉnh táo, ông như vừa bị dội một gáo nước lạnh.

- Quay lại ngay! Ông gào lên với đồng đội. Thoát ra khỏi cái bẫy này mau!

Nhưng đúng lúc đó, mấy tấm ván cửa nặng nề đổ sập xuống, nghe như tiếng động báo nguy tận thế. Ngay lập tức, từ các ngõ ngách bao quanh, từng đàn hàng chục con quái vật lao ra xông thẳng vào các Hiệp sĩ.

Đó là lũ Ork, giống vật nửa người nửa quỷ, mặt nứt nẻ như da thằn lằn, da dẻ cứng đơ tróc vảy, mặc đồ bằng vải thô và da. Chúng đeo trên ngực biểu tượng của Thành Yadigar, là hình một con sư tử gằm có vàng lửa bao quanh.

Đứng lùi xa hơn một chút, Qadehar đã nhận ra ngay tám huy hiệu. Mặt ông

tái nhợt.

- Quân của Thunku! Lại thế nữa! ông thốt lên.

- Ta bị kẹt bẫy như lũ chuột rồi! Tổng Chỉ huy cay đắng nhận xét khi nhìn thấy từng đàn quái vật tràn ra phố và chiếm lĩnh cây cầu, vây chặt các Hiệp sĩ.

- Phải mở đường máu mà thoát thôi! Valentin nói, cố trấn tĩnh. Đó là cơ may duy nhất của chúng ta.

- Tôi sẽ mở cửa, Qadehar vừa nói vừa đi ngược lại.

Nhưng đúng lúc đó, một con Ork khổng lồ chặn đường ông. Theo bản năng, Qadehar ném Linh Phù *Thursaz* vào con quái vật. Nhưng chẳng thấy tác dụng gì.

“Lại thế nữa! Qadehar ngạc nhiên. Rõ ràng mình đã dùng tới hình dạng của Linh Phù ở Thế giới Vô hình mà!”

Ông lại cố đánh trả con Ork bằng Linh Phù lần nữa, vừa nhảy sang một bên để tránh cú đâm trời giáng của nó. Vô ích...

“Yorwan nói đúng! Ông chột hiệu. Nơi này đã được yểm bùa, khiến cho pháp thuật của mình bị triệt tiêu!”

Qadehar tránh tiếp một cú đánh của con quái vật rồi lao vào nó. Ông tóm được họng nó và tước lấy vũ khí của quái vật, một thanh kiếm nặng trĩch có lưỡi hình răng cưa. Rồi ông quay lại phía đồng đội đang vật lộn với lũ Ork. Ai nấy đều đang vất vả chống đỡ.

Một con Ork khác trông thấy ông. Nó gầm gừ vẻ hằn thù lao về phía ông,

giương cao cái chùy tua tua đỉnh. Thầy Phù thủy thở dài và giờ cao thanh
kiếm chờ đòn tấn công...

TRẬN CHIẾN GIỮA QUỶ ORK VÀ CÁC HIỆP SĨ

Con Ork đang lao về phía Qadehar cao hơn ông đến hai cái đầu. Nhưng Thầy Phù thủy không mấy may thấy sợ, bởi ông từng đánh bại nhiều quái vật khủng khiếp hơn nhiều trong Thế giới Vô hình! Ông để nó tiến lại gần rồi đứng vào phút chót, ông nhảy sang một bên. Trong khi con quái vật bỏ chùy vào không khí, Qadehar quật mạnh vào bụng nó. Không thèm nhìn địch thủ đang hấp hối, ông chuẩn bị tấn công con Ork thứ ba. Ông dùng kiếm đỡ được đòn đầu tiên, nhảy bật lên nhẹ nhàng tránh cú thứ hai, rồi lúc hạ người xuống đất, ông dồn hết sức đá vào đầu gối con quái vật làm nó gãy đánh rắc một cái nghe rất khiếp. Con Ork lăn ra đất rên rỉ vì đau. Qadehar chưa kịp thở đã nghe thấy tiếng đồng đội gọi giúp sức.

Khắp nơi mọi người đang chống trả quyết liệt lũ quái vật. Các chiến binh không làm hổ danh Hội Hiệp sĩ. Họ chiến đấu rất ngoan cường, một chọi ba, lưỡi gươm của họ đỏ lòe máu quái vật. Mỗi khi có Hiệp sĩ ngã xuống dưới lưỡi kiếm lũ quái vật xổng chuồng, lòng căm giận của họ như càng tăng lên gấp bội và họ lại quật kiếm mạnh hơn. Đứng quay lưng vào Valentin, người lo che chắn cho ông từ phía sau, trông Urien làng Troël chiến đấu rất ngoan mục. Một tay cầm kiếm, tay kia cầm rìu chiến, râu bám đầy bụi, mồm sùi bọt mép, ông hạ gục hết con Ork này đến con Ork khác với sức lực phi thường. Vị Tổng Chỉ huy cũng giết rất nhiều địch thủ. Đòn tấn công của ông chính xác và hiệu quả. Các vết sẹo dọc ngang trên khuôn mặt người cựu chiến binh bóng lên dưới ánh nắng. Như phần lớn các Hiệp sĩ quen hiệp lực chiến đấu, Ambor và Bertolen cũng dựa lưng vào nhau như chừa sơn lâm dũng mãnh chống trả lũ Ork. Mặc dầu vậy, ngay từ đầu các Hiệp sĩ cũng đã biết họ khó thắng nổi trận này. Địch thủ đông như kiến cỏ, cứ con Ork này ngã xuống lại có con khác thay thế...

- Tổng Chỉ huy! phù thủy Qadehar nói nhỏ vào tai người đứng đầu các Hiệp

sĩ, pháp thuật của tôi không có tác dụng ở đây! Phải thử dọn đường rút lui xem sao. Chúng ta không cầm cự được bao lâu nữa đâu!

Qadehar chọc kiếm vào họng một con quái vật. Ông nghe thấy tiếng thở khò khè tắc nghẹn.

- Cậu thấy chỗ nào có thể ẩn náu được? Tổng Chỉ huy vừa hỏi Qadehar vừa tránh một cú rìu vừa lấy khuỷu tay huých mạnh vào mũi một con Ork.

- Tôi ngó thấy có một tòa nhà ngay gần đây. Chúng ta có thể trốn ở đó...

- Được, Tổng Chỉ huy đồng ý.

Ông lập tức đưa ra vài mệnh lệnh ngắn gọn.

Các Hiệp sĩ vừa cố giơ khiên che chắn vừa tập hợp nhau lại vừa chống trả và tìm cách rút lui. Tổng Chỉ huy và Qadehar, rồi Ambor và Bertolen, dẫn đầu đoàn quân. Urien và Valentin đi sau cùng.

Các chiến binh thấy thật chua xót vì phải rút lui.

- Chúng ta sắp đến nơi rồi! Qadehar nói để động viên đoàn quân đang bước vào một con phố nhỏ vuông góc.

Ngay sau đó, họ tiến nhanh hơn. Hai bên có nhà cửa bao bọc, nên họ chỉ còn phải lo chống trả đòn tấn công của bọn quỷ Ork từ phía sau.

Cả đoàn người đến được chân tòa nhà Qadehar đã tìm ra. Đó là một tòa nhà lớn hình vuông, được xây bằng những phiến đá to, cao hơn hẳn các nhà xung quanh. Hình như đó là đền thờ của khu này. Cửa nhà đóng kín, nhưng một Hiệp sĩ nhanh chóng tìm ra một cái thang dựng trong sân, dọc theo tường. Các chiến binh mặc áo giáp màu ngọc lam lần lượt theo nhau leo lên nóc và biến nó thành đồn bót.

- Đến lượt bọn mình rồi, Urien nói với Valentin. Hai ông đứng trong nhóm những người đi cuối đoàn để bảo vệ cho mọi người leo lên.

Urien quay người nắm lấy thang. Ông không trông thấy có một con Ork vừa xuất hiện ở ngõ đối diện và lao thẳng về phía ông, tay lăm lăm ngọn giáo.

- Urien, cẩn thận đấy! Valentin kêu lên và đứng chặn ngang giữa Urien và con quái vật.

Con quái vật đâm thẳng ngọn giáo vào bụng Valentin, xuyên qua lớp áo giáp. Ông từ từ ngã khụy xuống đất.

- Valentin! Urien rú lên và nhảy xuống dưới thang. Valentin!

Urien dùng rìu đẩy lui con Ork đang định lao vào ông. Rồi ông nâng bạn dậy. Một vết máu lớn loang trên mặt đất. Urien bẻ gãy cái giáo gỗ đang cắm vào bụng Valentin, rồi xóc người bạn già lên vai và leo lên nóc nhà. Valentin đã ngất xỉu.

Khoảng một trăm Hiệp sĩ đã leo lên nóc ngôi nhà mà Qadehar may mắn tìm được. Họ chia nhau ra để trấn giữ không cho tụi Ork tấn công lên. Các chiến binh khác đã nằm lại chiến trường, người thì chết, người bị thương, hoặc bị bắt làm tù binh. Tổng Chỉ huy thở dài. Dù tổn thất là rất nặng, nhưng thế vẫn còn là may...

Phù thủy Qadehar rói rít chăm sóc cho Valentin, bên cạnh Urien đang vừa nấc lên, vừa khóc nức nở như trẻ con.

- Chính tôi đã giết ông ấy, Urien suy sụp nhấc đi nhấc lại, chính tôi đã giết họ... Tại tôi cả... tại tôi cả... Tại tôi quá tự kiêu, quá điên rồ...

- Than vãn cũng chẳng ích gì, Qadehar nói xẵng. Chuyện đã xảy ra rồi,

người ta sẽ truy cứu trách nhiệm của ông sau. Giờ hãy giúp tôi một tay thì hơn!

Hai người lột bỏ trang phục của Valentin. Trông tấm thân ông càng gầy gò hơn khi không có bộ áo giáp. Mũi lao đâm sâu vào bụng ông.

- Ông ấy mất nhiều máu quá, Qadehar lo lắng nói.

Thầy Phù thủy lục trong túi áo choàng và lôi ra một nắm cỏ khô, nhấm nước bọt rồi thận trọng đắp xung quanh mép vết thương.

- Vết thương nguy hiểm quá, ông nói.

- Phải cứu lấy ông ấy! Urien rên rỉ. Phải cứu lấy ông ấy!

- Nếu ở đây tôi có một chút pháp thuật thôi, Qadehar trả lời và đặt tay lên vai Urien về an ủi, thì tôi sẽ hứa với ông ngay. Nhưng không có các Linh Phù để củng cố và bổ sung tác động của cây thuốc thì... tôi không chắc sẽ cứu được ông ấy. Phải đợi thôi, Urien. Tôi chẳng thể làm được gì hơn nữa.

Cùng lúc đó, lũ quỷ Ork lao lên tấn công nóc nhà, chúng huy động chừng khoảng chục cái thang giống như chiếc các Hiệp sĩ đã dùng để leo lên. Chúng dễ dàng bị đẩy lui. Sau đó, có vài mũi tên bắn sang từ một tòa nhà bên cạnh. Các Hiệp sĩ nấp sau khiên và ngay sau đó, không thấy tên bắn sang nữa. Rõ ràng là lũ quỷ Ork chỉ quen lấy thịt dê người thôi! Nhưng các Hiệp sĩ cũng không lấy thể làm đặc ý...

- Thực ra bọn chúng chẳng cần đánh mà chỉ cần chờ là đủ, Bertolen lầm bầm. Chúng ta làm gì có đồ ăn mà trụ lại lâu!

Nhưng bọn chủ Thành Yénibohor lại có ý đồ khác. Đứng trên nóc một ngôi nhà gần đó, một gã đàn ông cao lớn nói chỗ sang chỗ các Hiệp sĩ bằng cái giọng vang rền:

- Chống cự chỉ vô ích! Các người bị vây chặt rồi! Ta có thể để thời gian làm nốt phần việc của nó nhưng... ta vốn tính thiếu kiên nhẫn!

- Đó là Thủ lĩnh Thunku, bạo chúa Thành Yâdigâr, Qadehar nói cho mọi người biết. Chúng ta vừa phải đương đầu với quân của hắn.

Tin tức truyền đi trong hàng ngũ Hiệp sĩ nhanh như điện.

- Xét về mặt nào đó, Ambor thú nhận với cậu bạn Bertolen, tớ thấy thế này dễ hiểu hơn. Tớ sẽ thấy đáng ngại hơn nếu chỉ một nhóm thầy tu mà lại đủ sức gây khó dễ cho cả đội quân Hiệp sĩ...

- Nhưng có chuyện gì kìa? Bertolen ngạc nhiên khi trông thấy cảnh chừng hai chục người khoác áo giáp màu ngọc lam bị trói, đang bị lũ Ork trang bị đến tận răng lửa ra đứng cạnh Thunku.

Thunku nói tiếp:

- Như các người thấy đây, ta đã bắt được vài tù binh! Ta muốn các người hạ vũ khí và đầu hàng! Ta sẽ đếm đến hai trăm: cứ đếm hết mười số ta lại giết một tù binh! Cho đến khi các người phải khuất phục! Một... hai

- Tổng Chỉ huy, Ambor giục ông, phải đầu hàng thôi. Dù sao chúng ta cũng đã thua! Không nên để đồng đội chết vô ích!

- Cậu nói đúng, đương nhiên rồi, Tổng Chỉ huy nói rồi quay về phía Thunku hét lên: Dừng lại đi! Bọn ta đầu hàng!

Thunku mới đếm đến chín và một con Ork đã giơ cao chiếc rìu trên đầu một Hiệp sĩ mà nó bắt quỳ xuống. Bạo chúa Thành Yâdigâr ra hiệu cho con quỷ lùi bước và cho người tù binh đứng lên.

- Quyết định khôn ngoan đây, Tổng Chỉ huy! Hãy để tất cả vũ khí lại trên nóc nhà và từng người một leo xuống phố!

- Ta thua rồi! Và tôi thấy bọn chúng cũng không thể bắn chúng ta từ chỗ đó đâu... Qadehar thở dài nói với Tổng Chỉ huy.

Ông khoác lên mình bộ giáp của Valentin và che giấu khuôn mặt bằng bụi và máu.

Trong mắt Thunku, Qadehar là quý Azhdar và gã bạo chúa Thành Yâdigâr căm thù ông đến tận xương tận tủy. Không nên để hắn nhận ra ông...

NIỀM HY VỌNG MONG MANH

Khủng khiếp quá! Coralie rên rỉ giấu mặt vào vai Romaric. Cậu bé vụng về cố an ủi cô. - Thế Thầy Qadehar...? Ambre rụt rè nhìn Gontrand và lo lắng hỏi.

- Còn bác tở? Romaric hỏi thêm, giọng run run. Thế bác Urien thì sao?

- Bọn mình ở xa quá, Gontrand trả lời. Lúc trước, cậu đã leo lên một mỏm đá cao để nhìn cho rõ hơn. Không thể biết được những ai đã thoát chết.

Bọn trẻ Xứ Ys nấp ở khu đồi. Từ đó, chúng không nhìn được cảnh chiến trận diễn ra đằng sau những bức tường thành, song những tiếng la hét vọng lên cũng đủ để cả bọn hiểu trận chiến ác liệt đến mức nào. Nhưng chúng có nhìn thấy cảnh các Hiệp sĩ leo lên nóc nhà và thất bại của Hội Hiệp sĩ...

- Không phải tụi thầy tu đánh úp các Hiệp sĩ, đúng không? Agathe hỏi.

- Không, Gontrand thừa nhận. Đó là bọn quỷ Ork. Chắc bọn thầy tu gọi lũ quân đánh thuê đến yểm trợ. Chuyện này thường diễn ra ở Thế giới Vô hình.

- Ai mà tin được nhỉ, Thomas nói ra chiều nghi ngại, là Hội Hiệp sĩ lại thất trận?

- Quân Ork đông hơn rất nhiều, Romaric phỏng đoán.

- Hơn nữa, Bertram nói thêm, tụi thầy tu chắc cũng dùng pháp thuật để giúp sức...

- Dù là quý Ork hay lũ thầy tu, Ambre nổi giận, có gì quan trọng nữa đâu, khi giờ đây các Hiệp sĩ đều đã chết hoặc bị bắt làm tù binh...

- Bình tĩnh đi Ambre, Bertram nói. Bọn mình chỉ đang tranh luận thôi mà...

- Phải, mọi người chỉ tranh luận thôi, và chính vì thế mà tớ trách mọi người đấy!

- Giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Agathe hỏi để chấm dứt cuộc cãi vã.

- Tớ cũng chẳng biết nữa, Ambre đành thú nhận. Tớ chẳng biết gì hết...

- Chúng ta làm gì bây giờ? Yorwan hỏi.

Ông và hai người bạn đồng hành đang núp sau mỏm đá. Họ cũng đã trông thấy cảnh diễn ra trên nóc nhà.

Gérald không trả lời. Ông quay về phía Qadwan đang tỏ vẻ bất lực.

- Có lẽ việc khôn ngoan nhất bây giờ là... trở về Xứ Ys!

- Và bỏ mặc Guillemot ư? Qadwan thốt lên.

Ông lắc đầu, vẻ không tin.

- Đó là giải pháp duy nhất chúng ta có lúc này, Gérald vừa lau kính vừa phân tích. Một khi về đến Xứ Ys, chúng ta sẽ thông báo cho ông Trưởng xứ. Rồi ông ấy sẽ triệu tập Đại Hội đồng...

-... Và sáu tháng nữa họ mới ra quyết định! Không, như thế thì quá muộn.

- Về cơ bản thì anh có lý, Gérald thừa nhận. Nhưng thực tế thì... tôi chẳng

thấy còn giải pháp nào ngoài việc quay về Xứ Ys.

- Tôi có cách, Yorwan bỗng nói.

Ngài Sha cứ nghĩ Gérald và Qadwan sẽ lờ đi không nghe ý kiến của ông, nhưng khi thấy hai người quay mặt về phía mình, ông hiểu rằng họ sẵn sàng bắm lấy dù chỉ là một tia hy vọng...

Họ ngồi xuống chỗ ẩn nấp và Yorwan bắt đầu nói:

- Từ nhỏ tôi đã tham gia một hội kín hoạt động ở cả Ba thế giới. Đó là Hội Gấu, nó có từ rất lâu đời rồi. Nó ra đời từ khi cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* đến Xứ Ys. Người ta cho rằng chính những người mang cuốn sách đến Xứ Ys đã lập ra hội này. Sau đó, hội mở rộng hoạt động sang Thế giới Vô hình và Thế giới Thực. Hội chỉ có mục đích duy nhất là bảo vệ cuốn sách và làm sao để người ta không dùng nó vào mục đích xấu, bởi vì trong đó chứa đựng nhiều bí ẩn rất đáng gờm! Hội Gấu không có nhiều thành viên nhưng ảnh hưởng của nó rất lớn và hoạt động vô cùng hiệu quả, nhất là ở Thế giới Vô hình, nơi từ lâu đã có nhiều âm mưu nhằm chiếm đoạt cuốn sách... Tôi đề nghị chúng ta báo động cho người đứng đầu Hội Gấu và xin hỗ trợ. Tôi cũng không biết sự giúp đỡ này có đủ để chống lại tụi thầy tu hùng mạnh của Yénibohor không, nhưng cũng cứ phải thử xem sao!

Gérald và Qadwan im lặng ngỡ ngàng nghe ý kiến đề xuất của Yorwan.

- Không thể tin được! Cuối cùng Qadwan thốt lên. Tôi chưa bao giờ nghe nói đến Hội Gấu! Thế mà xưa nay có bí mật nào mà Gifdu lại không biết đâu!

- Hội kín được lập ra bởi chính những người đã mang cuốn *Bí ẩn các vì sao* tới... Gérald vừa ngẫm nghĩ vừa nói. Quyền lực và đôi trọng... Phương thuốc và thuốc giải độc khi phương thuốc đó biến thành liều thuốc độc... Điều này xem ra rất lôgích, và cũng rất khôn ngoan.

- Thế vai trò của cậu trong hội là gì? Qadwan nhíu mày hỏi Yorwan.

- Ngày trước tôi là liên lạc viên bí mật của Hội được gài vào Hiệp hội Pháp sư. Ngày nay, tôi là tai mắt của Hội Gấu ở Thế giới Thực.

- Vậy ra... Việc cậu rời khỏi Xứ Ys cùng cuốn *Bí ẩn các vì sao* là liên quan đến Hội Gấu? Gérald hỏi, mắt sáng lên.

Ông bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

- Đúng thế, Yorwan thì thâm về buồn rầu, đầu cúi xuống. Nhưng chuyện đây tôi sẽ kể cho các anh sau. Thời gian gấp lắm rồi. Vì các anh đã đồng ý, tôi phải liên lạc ngay với các bạn tôi ở Thế giới Vô hình...

Trong lúc này, ở phía khu đồi, Ambre kêu lên đặc thảng. Cô bé vừa nảy ra được một phương án!

- Các Hiệp sĩ tấn công tụi thầy tu để giải phóng Guillemot, và họ đã thất bại... cô bé nói.

- Sao cậu lại tin chắc là Guillemot ở Thành Yénibohor? Agathe ngắt lời cô bé.

- Vì nếu Hội Hiệp sĩ muốn vây hãm thành, thì chắc chắn không phải vì đang là mùa bán đồ hạ giá rồi! Ambre nhún vai trả lời.

- Ambre nói tiếp đi, Romaric động viên bạn.

- Các Hiệp sĩ đã thất bại, giờ đến lượt bọn mình phải hành động thôi.

- Hơn nữa, Gontrand nói thêm, mặt u ám, việc các Hiệp sĩ vội vàng tấn công chứng tỏ là chúng ta có rất ít thời gian để cứu Guillemot...

- Nhưng bằng cách nào? Agathe ngạc nhiên. Làm thế nào mà cứu được trong khi hai trăm Hiệp sĩ đã thất bại?

Ambre nhìn Agathe cười rạng rỡ.

- Bọn mình có bạn bè ở Thế giới Vô hình! Đúng không, các bạn? Gontrand này, tớ nghĩ đến chú Tofann, người khổng lồ quê vùng thảo nguyên của cậu ấy! Coralie, em quen biết bác Wal và Người Biển! Guillemot còn nói với chúng mình là cậu ấy từng cứu một cậu bé Người Cát!

Gương mặt Gontrand chột sáng lên.

- Cậu muốn bọn mình tìm những người bạn đó và đề nghị họ giúp sức à?

- Chính xác! Ambre đồng ý, khoanh tay về đắc thắng.

- Ủ, nhưng bọn tớ chẳng quen biết ai cả! Thomas nói xen vào.

- Đúng thế, Bertram khẳng định.

- Đơn giản thôi mà, Ambre nói, rõ ràng muốn tự mình tổ chức ngay mọi việc. Vì thời giờ còn rất ít, như Gontrand đã nói, cả lũ không thể đi cùng một lúc. Bọn mình phải chia nhóm ra. Coralie và Romaric sẽ đi tìm các bạn Người Biển. Agathe sẽ đi cùng Gontrand tìm chú Tofann. Thomas, anh Bertram và tớ, chúng tớ sẽ đến Sa mạc Ngón ngấu.

- Thế nhờ không tìm được ai thì sao? Coralie lo lắng.

- Thế giới Vô hình không rộng lắm đâu! Hơn nữa mọi người đều biết chỗ mình phải tìm ở đâu rồi. Bọn mình phải định ra một ngày hẹn gặp lại, dù có tìm được người giúp sức hay không...

Tất cả mọi người lại bỏ phiếu tán thành đề nghị của Ambre, lần này thì không có phiếu trắng vì Bertram không ngủ và đang cười vẻ khó hiểu.

- Anh không đi với em đâu, Ambre ạ, cậu ta thông báo.

- Cái gì?

- Anh có cách riêng của anh! Anh cần hành động một mình...

- Thế anh giải thích xem nào, anh Bertram! Cô bé giục giã.

- Không cần đâu. Anh chỉ xin các em tin anh là được.

Cả bọn nhìn Bertram vẻ lo ngại, và cố thuyết phục cậu ta đổi ý nhưng không được.

Chàng Phù thủy trẻ vợ đồ đạc rồi vội vàng chuồn đi, và nói rằng cậu không thể chần chừ được nếu muốn kế hoạch của cậu thành công.

Các Hiệp sĩ lần lượt ra đầu hàng lũ quân Ork của tên Thunku đang đứng đợi, dưới chân ngôi đền mà họ vừa leo lên để ẩn náu. Họ bị tước vũ khí, bị đánh đập và trói nghiêng lại, rồi bị chúng đem nhốt vào ngục tối ẩm ướt dưới tầng hầm trong thành phố.

- Mọi người ổn cả chứ? Khi quân Ork đã bỏ đi, Tổng Chỉ huy bèn hỏi với qua song sắt xà lim nơi ông đang bị giam cùng chừng chục người nữa.

Từ các xà lim khác, mọi người đều trả lời ông là ổn cả, trừ xà lim ngay cạnh phòng giam ông.

- Valentin đang hấp hối, Qadehar buồn rầu thông báo.

Nhờ nguy trang bằng chiếc áo giáp Hiệp sĩ của Valentin nên Qadehar không bị lộ dù đã đi qua ngay trước mặt Thunku. Cũng may là ông được tụi Ork cho phép khiêng Valentin trên vai, nhờ thế mà không bị phát hiện... Bọn thầy tu Yénibohor đầu cao trọc lóc mặc áo chùng trắng đã lùng sục tìm ông trong đám Hiệp sĩ. Chúng có cảm giác đã nhìn thấy ông lúc đánh nhau và phù phép để ông không thể dùng pháp thuật được. Qadehar đã bỏ lại chiếc áo choàng Phù thủy trong một cái hốc trên sân thượng và ông không hối tiếc vì quyết định đó. Thất vọng, bọn thầy tu đành thôi không tìm nữa...

Tổng Chỉ huy điểm quân: trong số hai trăm Hiệp sĩ tham gia trận đánh, còn lại một trăm hai mươi người còn sống, trong đó có bốn mươi người bị thương nhẹ...

- Đây là thất bại đau đớn nhất của Hội Hiệp sĩ, kể từ khi thành lập, Tổng Chỉ huy chỉ nói được có vậy với Ambor đang bị nhốt cùng xà lim với ông.

- Chúng ta chỉ thua một trận thôi, chứ chưa phải là bại trận hoàn toàn! Viên Phó Chỉ Huy hăng hái thốt lên.

- Có lẽ thế, một người khác hoài nghi nói. Nhưng vấn đề là ở chỗ chúng ta không thể tiếp tục cuộc chiến được nữa.

- Chúng ta còn cơ may nào không, thưa Tổng Chỉ huy? một giọng nói vọng lên từ xà lim khác.

- Ít lắm, ta không muốn giấu các cậu. Nhưng vẫn còn đấy! Hai Thầy Phù thủy Gérald và Qadwan còn tự do ở bên ngoài. Ta chắc là họ đã có kế hoạch rồi. Theo ta thì họ sẽ về Ys để gọi thêm quân cứu viện.

Dù những lời vị Tổng Chỉ huy vừa nói không mấy chắc chắn, song nó cũng làm các Hiệp sĩ thấy yên lòng.

NGANG SỨC NGANG TÀI

Guillemot tỉnh dậy, đầu ong ong và họng thì rát bỏng. Cậu bé đã ngất đi sau khi bị lũ ma quỷ xông chuồng tấn công. Cậu tu ừng ực cho đã cơn khát.

Cậu bé cảm thấy khá hơn. Cậu ngạc nhiên và hài lòng khi nhận thấy hàng rào pháp thuật từng bị Bóng tối tàn phá đã trở lại chỗ cũ. Bộ giáp *Aegishjmur* được củng cố bằng *Odala*, Linh Phù bảo vệ các khoảng không khép kín, lúc này đang tỏa ra tia lửa xanh làm Guillemot thấy yên tâm. Tám cánh của *Hagal*, Người Mẹ Vĩ Đại, nổ lách tách những tia lửa đỏ lạnh. Cuối cùng là quả trứng *Mannaz* mà Guillemot đang ngồi lên, nó lún sâu vào nền đá. *Mannaz* là sợi dây giao kết với các nguồn năng lượng trong vũ trụ, quả trứng đã che chở cậu thoát khỏi tay Bóng tối...

Guillemot cứ tưởng sau những đòn tấn công của Bóng tối và do sức cậu đang rất yếu, phòng tuyến của cậu sẽ bị sụp đổ, bởi chính Nội Khí thổi năng lượng vào các Linh Phù tạo nên bùa phép. Phù thủy có Nội Khí mạnh thì có quyền năng pháp thuật mạnh, còn Phù thủy có Nội Khí yếu thì sẽ có pháp thuật yếu. Kỳ lạ thật, cứ như thể các Linh Phù tồn tại độc lập và tự tạo ra bùa phép mà không cần đến Guillemot vậy! Hình như chúng che chở cho cậu bé thì phải...

Guillemot chẳng tốn sức ngạc nhiên hay tìm lời giải thích: cứ vậy là tốt rồi. Với tình trạng sức khỏe của cậu trong lúc này mà không có Linh Phù giúp sức, cậu không thể nào chống chọi thêm một cuộc tấn công nào nữa của địch thủ đáng gờm...

Khi Bóng tối quay lại gian phòng, hấn hơi sững lại nhìn phòng tuyến của Guillemot, lúc này trông như vừa mới dựng lên.

- Tốt lắm... cậu bé... Ta hy vọng cậu đã tốn rất nhiều năng lượng... để làm bùa phép...

Trong tiếng thầm thì của Bóng tối có cái gì đó gần như là sự vui sướng khiến Guillemot thấy lo lắng, còn đáng sợ hơn cả cơn giận dữ của hắn lần trước.

- Hôm nay ta thấy rất sung mãn... Thành công nối tiếp thành công... phải không, cậu bé...

- Thế nghĩa là sao? Guillemot yếu ớt hỏi. Điều đó làm địch thủ của cậu có vẻ thích thú.

- Ta thích nhìn các bông hoa màu ngọc lam chết trên những cánh đồng bụi mù...

Lời nói của Bóng tối khó hiểu hơn thường lệ và Guillemot chẳng thèm gắng hỏi nữa.

- Lẽ ra cậu không nên phí công tốn sức... đừng rào chắn làm gì... Bóng tối nói tiếp ngay. Chính cậu sẽ tự làm nó biến mất ngay thôi mà... để lao vào vòng tay ta...

- Đừng hòng! Guillemot kêu lên, giọng run run.

Bóng tối cười khẩy. Hắn ngồi dựa lưng vào tường phòng giam, hay ít ra là Guillemot có cảm giác như vậy. Từ chỗ cậu không nhìn rõ Bóng tối.

- Cậu có muốn... chuyện phiếm chút không... Chúng ta có biết bao điều để nói với nhau...

Cái giọng ồ ồ ra vẻ ve vuốt. Guillemot thấy khó chịu.

- Này cậu bé, nói ta hay... kể cho ta nghe về bố mẹ cậu đi... Họ khỏe không...

Tim Guillemot đập nhanh.

- Tôi chẳng có gì để nói với ông cả! Đòi tôi chả liên quan gì đến ông!

- Có chứ... cậu bé... có chứ... Này, mẹ cậu vẫn xinh thế chứ... cô Alicia tóc vàng... có làn da mềm mại biết bao...

Guillemot há miệng ngạc nhiên. Làm sao Bóng tôi biết được? Những lời này có ngụ ý gì?

- Ông im đi! cậu hét lên.

Giọng Bóng tôi càng ngọt như mía lùi.

- Ta có quyền, cậu bé ạ, nhất là để nói về mẹ cậu...

- Không, không được nói về mẹ tôi!

Trong đầu Guillemot, các ý nghĩ cứ lẫn lộn lung tung. Cậu có cảm giác như có bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn đang lùa vào ngực cào cấu con tim cậu.

- Vậy thì ta nói về cha cậu nào...

- Về cha tôi? Tại sao?

Guillemot cảm giác như nước mắt sắp trào ra.

- Tại sao... Cậu hỏi tại sao ư... Bởi vì, cậu bé ạ... cậu chưa bao giờ được gặp

cha... Bởi vì người cha mà người ta vẫn giấu không cho cậu biết từ khi cậu ra đời đến giờ... người từng yêu Alicia... Guillemot ạ... chính là TA.

- K...H...Ô...N...G! K...H...Ô...N...G!

Guillemot ôm đầu rú lên. Cậu bé thấy mình phát điên. Cha cậu mà là con quỷ này ư? Không thể thế được! Cậu không muốn tin điều đó. Cậu không được tin thế!

Nhưng... nhờ đúng thế thì sao? Vậy thì cậu còn chờ gì mà không chấm dứt mọi đau đớn dần vặt đi? Cậu còn chờ gì mà không phá bỏ mọi rào cản và lao vào vòng tay ông ta, ôm chặt ông ta vào lòng?

Bộ giáp *Aegishjmur* bắt đầu sáng hơn và *Hagal* cũng cháy rực lên... Như thế chúng muốn cảnh báo cho Guillemot. Cậu bé lão đảo đứng lên.

- Lại đây, con trai... Đến gặp cha đi con... Guillemot... con trai ta...

Guillemot bước một bước về hướng Bóng tối, rồi thêm bước nữa, như một người mộng du. Từ nay, mọi việc đối với cậu đều rõ như ban ngày: Người cha mà cậu vẫn tìm kiếm bao lâu nay đang ở đó, phía sau hàng rào cậu đã ngu ngốc dựng lên! Cha đang đợi cậu, ông sẽ ôm cậu vào lòng... Mọi chuyện kết thúc rồi...

Đúng lúc đó, một Linh Phù xuất hiện trong đầu Guillemot. Linh Phù hình một chiếc cân có vầng ánh sáng âm áp bao quanh. Đó là *Teiwaz*, dấu hiệu của *Irmin*, sự cân bằng, luật pháp và trật tự, quy tắc vô địch của công lý và sự gắn kết thế giới!

Vừa xuất hiện trong đầu Guillemot, Linh Phù đã bắt đầu xua đuổi các thành tố ma thuật rất tinh vi mà Bóng tối đã dùng lời nói để đưa vào óc cậu, mà cậu không hề hay biết. Thứ ma thuật như mật ngọt chết ruồi này khiến cậu

bé không thể nào suy xét lập luận một cách bình thường được, làm cậu mất hết lý trí, biến thành một con rối ngu ngốc.

Teiwaz hoạt động rất có hiệu quả, nó làm cho đầu óc Guillemot thanh thản và cân bằng trở lại.

Bóng tối nhanh chóng nhận ra Guillemot do dự rồi bước trở lui.

- Còn chờ gì nữa... con trai?...

Tiếng thì thầm trở nên thật đáng sợ. *Teiwaz* gạt bỏ những phần tử ma thuật tuôn ra theo lời nói của Bóng tối, ngăn không để chúng chui vào óc Guillemot. Cậu bé dần dần lấy lại được tinh thần.

Nếu Bóng tối là cha cậu thì sao hắn lại muốn làm cậu đau đớn, sao hắn muốn dùng ma thuật để chống lại cậu trong lần gặp trước? Người cha không bao giờ làm vậy với con mình! Con mình...

Chợt cậu hiểu ra một sự thật hiển nhiên. Alicia không phải là mẹ ruột cậu! Ngài Sha đã tiết lộ cho cậu bí mật này, và nhất là từ khi Alicia kể cho cậu nghe về đứa bé bị bắt cóc ở nhà hộ sinh! Cậu đã biết chuyện, nhưng cố tình không chịu thừa nhận sự thật hiển nhiên đó. Chỉ nghĩ đến chuyện người phụ nữ cậu yêu nhất trên đời lại không phải là mẹ cậu khiến cậu cảm thấy đau đớn tới nghẹt thở...

Cậu biết điều đó! Nhưng Bóng tối thì không.

Chắc chắn hắn đã tìm hiểu và biết tên Alicia, biết được dáng vẻ bề ngoài cô như thế nào. Bóng tối cũng biết việc Guillemot không biết cha mình là ai. Hắn định lừa cậu! Và suýt nữa đã thành công... Sao cậu lại rơi vào cái bẫy ngớ ngẩn đến thế nhỉ? Sao cậu lại muốn lao mình vào vòng tay con quái vật này cơ chứ?

Guillemot không hề hay biết Linh Phù *Teiwaz* đã xua tan tác động của thứ ma thuật quỷ quyệt do Bóng tối tung ra. Mặt đỏ bừng tức giận, cậu bé quay về hướng mà cậu đoán biết Bóng tối đang ngồi:

- Tôi không đến chỗ ông đâu! Ông không phải là cha tôi!

Bóng tối hiểu ra rằng Guillemot đã thoát khỏi tác động ma thuật của hắn.

Guillemot không hiểu Bóng tối dùng bùa phép gì, nhưng hắn đã thất bại, dù gần tới đích! Bóng tối rút lên giận dữ lại ném liên tiếp những quả cầu tối vào Bộ giáp và bị chặn lại.

- Mi cứ chờ đấy... Khi ta quay lại... mi sẽ phải cầu xin ta giết mi... để khỏi phải chịu thêm đau đớn.

Quầng bóng đêm bao quanh hắn lay động rồi đi ra phía cửa. Cửa mở ra rồi lại đóng vào càn cách. Guillemot tự cho phép mình được mỉm cười hài lòng: cậu tiếp tục đương đầu được với Bóng tối thêm một ngày nữa!

NGUỒN NƯỚC

Chúng mình làm thế nào bây giờ?

- Tớ có cách rồi.

Coralie trả lời Romaric như vậy. Cậu bé lo lắng không biết làm thế nào để tìm ra một cái bè giữa Biển Nóng Bỏng...

Hai đứa đã rời Đồi Xám lúc trời vừa sáng. Bỏ lại sau lưng Thành Yénibohor, chúng đi dọc theo bờ biển ngược lên phía Đông Bắc.

- Thế cách của cậu là gì?

- Rồi cậu sẽ biết.

Romaric thở dài. Cậu không thích mỗi khi Coralie ra vẻ bí hiểm như vậy! Không hiểu cô bé lại nghĩ ra trò gì nữa? Muốn cậu phải van xin thì mới thèm nói chắc? Romaric im lặng vẻ giận dữ. Nhưng cậu cũng không im lặng được lâu:

- Nói đi, Coralie, nói cho tớ biết đi! Bọn mình cùng một nhóm mà, phải không?

- À, cuối cùng mới có câu hỏi hay đấy!

Cô bé dừng phắt lại và hơi nghiêng đầu quan sát cậu bé. Trông Coralie rất xinh với đôi mắt to xanh lơ và mái tóc dài nâu sẫm bay bay trong làn gió biển. Romaric cảm thấy lúng túng.

- Cậu muốn nói gì cơ?

- Tớ á? Chẳng có gì cả. Thế còn cậu, cậu muốn nói gì với tớ?

Cô bé mỉm cười trêu mếu với cậu. Cậu thấy như mình đang tan ra. Cậu đã biết là không nên đi một mình với Coralie rồi. Đó là người mà... tối nào trước khi đi ngủ cậu cũng nghĩ đến! Người mà chỉ cần liếc nhìn một cái cũng đủ khiến tim cậu ngừng đập trong lồng ngực rồi sau đó lại đập như trống trận. Người đôi khi làm cậu thấy bực dọc, và thường xuyên làm cậu thấy tủi lòng. Người làm cho cậu hay bị các bạn cười nhạo, nhưng cũng lại là người cậu thấy nhớ khùng khiếp mỗi khi phải xa... Rốt cuộc, cậu chẳng đời nào để cô bé đi với người khác! Hai đứa sẽ đi đâu không quan trọng. Chỉ biết cậu đang được đi cùng Coralie, vậy là đủ rồi.

- Ồ, Romaric lấp bắp nói, tớ muốn nói với cậu là... là... nếu tớ không biết chúng mình đang đi đâu cũng không sao, miễn là cậu biết. Vì bọn mình đi cùng nhau... thế là được rồi.

Coralie bĩu môi duyên dáng. Cô bé ra chiều nghĩ ngợi về điều cậu vừa nói, cho rằng đó là một lời khen, và lẩm bẫm rằng tụi con trai thật ngốc nghếch, rồi tiếp tục lên đường.

Qadwan ngừng lại một lúc để lấy hơi thở. Từ khi Gérald và Yorwan từ biệt ông đi tìm thêm quân để chiến đấu chống lại Thành Yénibohor, Thầy Phù thủy già lê bước về hướng Rừng Treo cổ, nơi họ hẹn gặp lại nhau. Ông có nhiệm vụ đóng lại đó, và thuyết phục những đội quân tiếp viện đến sớm kiên nhẫn chờ...

Ông thở dài. Việc các bạn ông đang làm thật phiêu lưu!

Qadwan cảm thấy nhớ da diết căn phòng tập thể dục ở Gifdu. Nghỉ một lát,

ông lại lên đường. Rừng Treo cổ còn rất xa, mà đôi chân ông già thì đã quá mỗi mệt.

Coralie và Romaric đi rất nhanh. Đến chiều, hai đứa đã đến cuối mũi đất có vách đá dốc đứng bao quanh. Mấy vách đá không cao lắm, nhưng chúng đâm thẳng xuống biển, nên chắc không thể trèo xuống được. Romaric cúi sát mép đá nhìn xuống dưới. Cậu nhìn thấy một tia nước màu bạc phun ra từ mỏm đá và bắn tung tóe xuống biển.

- Thế đây, cậu thông báo. Không thể đi xa hơn được nữa. Mình quay lại nhé?

- Không, bọn mình đến nơi rồi. Chỉ phải chờ thôi.

- Chờ ư? Cậu điên rồi! Thế lũ Gommon thì sao?

Lũ quỷ Gommon dữ tợn hoành hành dọc bờ biển Thế giới Vô hình.

- Ở đây không có bọn Gommon đâu, Coralie bình tĩnh nói, đưa mắt tìm chỗ để nghỉ lại.

- Làm sao mà cậu biết chắc được?

- Ở đây không có bãi cát. Bọn Gommon chỉ thích bãi cát thôi.

- Ồ, cứ cho là thế đi, Romaric buộc lòng phải thừa nhận, nhưng sao phải chờ, và chờ ai? Người Biển à? Cậu có hẹn họ không?

- Các bộ lạc Người Biển sống trên biển nước mặn, nhưng uống nước ngọt. Suốt dọc bờ biển chỉ có ba nguồn nước họ có thể tới lấy mà không sợ bị lũ Gommon tấn công. Tớ biết vì cô bạn Matsi đã chỉ cho tớ xem trên một tấm kiêu như bản đồ ấy! Nếu bọn mình chờ ở đây, nhất định sẽ gặp được Người Biển...

Romaric phục lăn.

- Thế theo cậu thì phải chờ bao lâu?

Coralie ngẫm nghĩ.

- Tất thủy có ba mươi bộ lạc. Nếu họ lấy đầy nước vào bình, thì họ sẽ dùng được ba tuần. Họ không bao giờ đến suối nước cùng một lúc cả. Vì cậu biết rồi, mỗi bộ lạc có đến hai mươi chiếc bè, nếu tất cả cùng dồn lại một lúc thì sẽ tắc nghẽn lối vào. Có ba suối nước... nên chúng ta chắc không phải chờ lâu đâu! Chỉ cần những người đầu tiên chúng ta gặp cho đi nhờ đến Bộ lạc thứ Sáu của bác Wal và Matsi là được!

Romaric chẳng biết nói gì nữa. Tại sao cứ lúc chỉ có hai đứa với nhau thì Coralie lại tỏ ra tuyệt vời thế nhỉ? Cậu rất muốn được tự hào về cô trước mặt lũ bạn!

Ở đoạn suối chạy thẳng, giữa hai mỏm đá, hai đứa tìm thấy một góc đủ rộng để trú chân, vừa tránh được gió, lại vừa nhìn được ra biển.

- Tớ nép sát vào cậu được không? Như thế sẽ tiện hơn cho cả hai đứa...

Không đợi Romaric trả lời, Coralie nép người vào ngực cậu. Cậu bé sững sờ một lúc rồi vòng tay ôm cô bé. Cô bé thở dài khoan khoái.

- Cậu thoải mái chứ? Romaric hỏi, sau khi thổi mấy lọn tóc nâu sẫm bay bay cù vào mặt cậu.

Tiếng trả lời “có” của cô bé khiến cậu cảm thấy run rẩy từ đầu đến chân. Romaric thấy bạo dạn hẳn lên và lén hôn gió lên mấy lọn tóc vừa bay trở lại mon man trên mặt cậu. Cô bé sẽ chẳng bao giờ biết đâu. Rồi cậu lại ôm cô vào lòng chặt hơn.

Tôi đến, không khí mát mẻ hơn. Hai đứa trẻ chần lông đã lấy trong kho nhà Agathe cùng với đồ ăn sẵn dự trữ, và mặc nguyên quần áo chui vào.

- Cậu có nghĩ là Người Biển sẽ giúp được Guillemot không?

- Tớ cũng chẳng biết nữa, Coralie thú nhận. Nhưng họ ghét đám thầy tu Yénibohor. Ngày trước, bọn này toàn bắt cóc trẻ con Người Biển. Chắc họ sẽ vui vẻ giúp bọn mình thôi.

- Cuộc sống của họ lạ nhỉ, Romaric nói tiếp, tự dung cậu bé nói nhiều hẳn lên. Suốt ngày sống trên bè, tránh lũ sứa Nóng Bỏng trên biển và lũ Gommon trên bờ!

- Cậu biết không, ngày xưa ở Thế giới Vô hình không có Gommon đâu, Coralie cắn môi trả lời. Chính người Xứ Ys đã đuổi bọn chúng sang Thế giới Vô hình đấy, vào cuối thời Trung cổ ấy... Ngày xưa, Người Biển sống trong làng mạc trên bờ biển, như các bác dân chài đã cho chúng mình ở nhờ trên Đảo Giữa ấy. Sau đó, họ chẳng còn cách nào khác: nếu không sống trên biển thì sẽ phải chết trên đất liền...

- Thật là kinh khủng! Romaric đã hiểu ra và bỗng trầm hẳn xuống. Tớ chắc ở Xứ Ys, chẳng ai biết chính dân mình lại là thủ phạm gây ra nỗi bất hạnh này!

- Lúc đầu, tớ cũng nghĩ như cậu. Nhưng bác Wal, người gác đồ, và Matsi, con gái bác ấy, làm tớ nhìn sự việc theo cách khác... Bất hạnh không đeo đẳng họ. Đơn giản là số phận đã cho họ hai con đường để lựa chọn. Họ đã lựa chọn con đường khó khăn hơn và nhìn đời bằng cách nhìn khác. Lũ sứa Nóng Bỏng từng là kẻ thù của họ, thời họ còn là dân chài, thì nay lại bảo vệ họ. Bọn Gommon khiến họ không thể lên bờ, nhưng nhờ thế lại tránh được bọn người hung dữ! Bây giờ họ chẳng cần làm việc, chẳng phụ thuộc vào

bất cứ ông chủ nào, thích đi đâu thì đi! Cậu thấy không, họ đã biến sự bó buộc lúc đầu thành tự do...

Bài diễn văn đầy nhiệt huyết của Coralie khiến Romaric trầm ngâm nghĩ ngợi. Cậu vốn chỉ biết nhìn nhận sự việc theo lăng kính của người xứ Ys và thấy ngạc nhiên hết sức vì Coralie lại có thể hiểu tường tận những con người khác biệt đến như vậy...

- Có lẽ bọn mình phải thay phiên nhau thức đấy, Romaric gợi ý khi Coralie đang định nép lại vào người cậu. Nhớ các bạn của cậu đêm nay tới thì sao?

- Ừ, cậu nói đúng, cô bé đồng ý. Cậu gác trước nhé...

Romaric lại vòng tay ôm lấy cô bé và mỉm cười. Các phiên gác trên tường thành Bromotul chán hơn nhiều so với ở đây!

CON ĐƯỜNG THƯƠNG GIA

Gontrand và Agathe đã rời Đồi Xám cùng một lúc với các bạn khác. Hai đứa lập tức đi về hướng Tây Nam khiến Agathe hết sức ngạc nhiên vì cô bé nghe nói Tofann sống ở thảo nguyên phía Bắc Vô hình. Gontrand giải thích rằng cậu đã nghĩ kỹ về điều này, và đi đến hai kết luận như sau: chú Tofann rất ưa mạo hiểm và thích giao chiến nên không thể nằm yên ở vùng thảo nguyên quê hương được. Hơn nữa vùng Bắc Vô hình lại xa xôi quá, không thể đi về trong sáu ngày được! Vì thế, Gontrand nghĩ tốt nhất là nên đi ra con đường nối giữa Virdu và Ferghânâ, rồi hỏi thăm các thương gia gặp trên đường về những người hộ tống hàng trông giống như Tofann...

Agathe thấy chẳng có gì để phản đối kế hoạch của Gontrand và hai đứa cứ đi như thế cho đến tối thì gặp Con Đường Thương gia. Thực ra đó chỉ là một con đường đất rộng, còn sót lại đôi chỗ có lát đá, gợi nhớ lại một thời huy hoàng trước kia, thời nó được sửa chữa thường xuyên. Những vết xe hằn sâu cho thấy đường vẫn có rất nhiều người qua lại. Mà cũng phải thôi, con đường này nối Thành Virdu là nơi những người lùn khai thác đá quý dùng làm tiền tệ trong Thế giới Vô hình, với Thành Ferghânâ là trung tâm thương mại chính. Ngày xưa, con đường còn kéo dài một đầu đến tận Djaghatael (khúc này giờ bỏ hoang) và đầu kia đến tận Yâdigâr, nay là hang ổ của quân trộm cướp ở xứ này.

Gontrand và Agathe trông thấy một bụi cây khô cằn gần vệ đường và quyết định nghỉ chân lại đó chờ các thương gia đi qua để hỏi thăm về Tofann. Nếu gặp bọn trộm cướp thì chỉ cần trốn kỹ sau bụi cây là được...

- Đi bộ làm mình mệt rũ!

- Tớ cũng thế. Tớ cứ nghĩ chẳng bao giờ đến nơi được...

- Đòi kể cũng lạ thật, Agathe nói tiếp, vừa thận trọng trải chăn xuống đất. Chỉ cách đây một tuần thôi, ai mà tin được là tó sẽ ngủ bên vệ đường có trộm cướp qua lại, để chờ một chiến binh đẹp trai hoang dã, bên cạnh một cậu con trai chả quen biết mấy!

- Cậu cứ nói quá, Gontrand trả lời. Bọn mình biết nhau từ lâu rồi mà. Cậu nhớ không, bọn mình đã gặp nhau lần đầu ở lâu đài của gã Thunku...

- Lúc đó trông tó chắc khiếp lắm! Agathe vui vẻ ngắt lời, nói theo giọng của Gontrand. Bản thủ rách rưới, xích xiềng lê lét...

- Ủ, nhưng ít ra cũng có người vui mừng chào đón bọn tó ở cái nơi chẳng ai mong chờ!

Hai đứa phá lên cười.

- Lần thứ hai, Gontrand nói tiếp, là ở Dashtikazar, hôm lễ hội Samain. Tó đang khiêu vũ với một cô bé mà phải bỏ cô ấy lại để đuổi theo cậu ra tận trắng đất.

- Cậu hỏi hận à?

- Ờ thì... ở chỗ tụi Korrigan cũng vui đấy chứ!

- Cái gì, cậu bảo là vui á? Ủ, nghĩ lại thì cũng có những lúc buồn cười thật. Lúc anh Bertram định phù phép rồi phát hiện ra là không thể làm được, trông mặt anh ấy buồn cười chết đi được!

- Ủ, cả lúc cậu trả lời lão vua rất tự tin, dù đó là câu trả lời sai toét. Giá mà cậu biết được vẻ mặt của cậu thế nào lúc biết là đã nói nhăng cuội!

- Này, có gì là buồn cười đâu!

Thế nhưng hai đứa vẫn cười vui vẻ. Nhắc đến những kỷ niệm đã trải qua cùng Guillemot khiến hai đứa lại nghĩ đến cậu bạn đang bị giam cầm ở Yénibohor...

- Tớ hy vọng là Guillemot vẫn ổn, Gontrand thở dài. Nếu đúng là Bóng tối đã bắt cóc Guillemot thì chắc cậu ấy phải chịu nhiều khổ sở lắm! Chỉ nghĩ đến việc đó thôi tớ cũng muốn san phẳng cả thế giới này!

- Cậu nói đúng. Tớ cũng cảm thấy như thế. Thật bất công biết chừng nào! Chẳng ai tốt hơn, rộng lượng hơn và giỏi giang hơn Guillemot...

- Này, cậu thích cậu ấy hả? Gontrand giễu cợt.

- Tớ ư? Không đâu! À mà cũng hơi thích một tí, cô bé đàn thú nhận. Nhưng ai mà không thích Guillemot cơ chứ? Cậu ấy vừa yếu ớt, lại vừa mạnh mẽ, vừa vụng về lại vừa tài năng...

- Thôi đủ rồi! Gontrand cười ngắt lời Agathe. Nếu nghe được mấy lời này chắc Guillemot phồng hết cả mũi lên đấy!

- Này, Agathe bỗng thốt lên, cậu không ghen đấy chứ?

- Tớ ư? Không đời nào!

- Có chứ, tớ thấy thế mà, Agathe kết luận với một nụ cười trên khóe miệng và chui vào chăn. Thôi, hẹn đến mai nhé, Gontrand. Chúc cậu ngủ ngon!

- Ừ, Gontrand lẩm bẩm trả lời, còn cậu thì đừng có mơ nhiều quá!

Gontrand cũng đi nằm, nhưng không tài ngủ được ngay, dù đã mệt bã cả người. Tụi con gái thật chẳng ra làm sao cả! Mình chỉ tỏ ra tốt bụng, quan tâm, thế là họ lại nghĩ ngay là mình thích họ! Đã thế, Agathe lại còn chẳng

lấy gì làm xinh đẹp. Người thì cao nghều, gầy gơ xương. Miệng thì rộng ngoác, mắt đen sì, tóc tối sẫm. Ủ thì cô ta cũng thông minh và có cá tính. Cậu phải thừa nhận là cô ta cũng có cái gì đó hấp dẫn khác người. Nhưng chỉ thế thôi! Gontrand cố gắng xua hình ảnh cô bé ra khỏi đầu mình. Nhưng sao khó quá, vì cô bé lại đang ngủ ngay cạnh cậu, và Gontrand nghe thấy tiếng thở đều đều của cô chỉ cách tai cậu có vài xăng-ti-mét. Một con chim đêm cất tiếng kêu. Gió xua tán lá cây trên đầu hai đứa kêu xào xạc. Cậu bé mỉm cười: cậu vừa thậm nghe thấy một giai điệu vang lên trong đầu...

Sáng hôm sau, một đoàn xe âm âm đi qua làm hai đứa thức giấc. Chúng nhảy dựng lên khỏi chăn, lao ra khỏi bụi cây và chạy tới trước cái xe đi đầu đoàn. Một gã lính đánh thuê lai giữa người và quý Ork càu nhàu vì bị bất ngờ và giờ ngọn giáo lên. Nhưng rồi gã hạ xuống ngay vì nhận ra đó chỉ là hai đứa trẻ, và tỏ vẻ khinh miệt. Bác lái xe, có vẻ là người vui tính, kéo dây cương dừng xe rồi cất giọng xoa dịu hai con bò to tướng đang kéo xe.

Gontrand nói với bác bằng tiếng Ska, thứ tiếng người ta dùng ở Thế giới Vô hình. Cậu hỏi bác có biết một chiến binh có tên là Tofann, người từng hộ tống cho các thương gia Thành Ferghânâ.

- Người không lồ quê vùng thảo nguyên phía Bắc phải không? bác lái xe gã đầu hỏi lại. Trên đầu anh ta có xăm hình con rồng đúng không? Ta có biết một người giống như thế. Vài tháng trước, anh ta đã thành lập một công ty bảo vệ hoạt động trên chính con đường này. Anh ta có khoảng hai mươi nhân viên, cũng là các chiến binh vùng thảo nguyên như anh ta. Công ty anh ta là công ty tốt nhất trên thị trường hiện nay đây. Nếu có tiền thì ta cũng thuê công ty của anh ấy chứ không phải cái lũ nửa người nửa quý này. Chúng chỉ nghĩ đến việc uống cho say bét nhè mỗi chạng vạng thôi!

- Cháu làm thế nào mà tìm được công ty của chú ấy ạ? Gontrand hỏi, mừng hơn hở vì linh cảm của cậu đã đúng.

- Tất nhiên là trên đường thôi! Chính xác ở chỗ nào thì ta không biết.

Nhưng nếu cháu không vội quá thì ta khuyên cháu nên đợi, chắc chắn cậu ấy sẽ phải đi qua đây...

Gontrand và Agathe cảm ơn bác đánh xe rồi rít. Bác này cũng hứa với hai đứa nếu gặp Tofann sẽ nói cho anh biết có cậu bé tên là Gontrand đang tìm và đợi anh ở một bụi cây bên vệ đường. Rồi hai đứa quay lại chỗ ẩn nấp trong bụi cây.

- Bác đánh xe nói đúng đấy, Agathe nói. Bọn mình không biết chú Tofann đang ở đâu. Nếu bọn mình đi sai hướng thì sẽ không gặp được chú ấy. Tốt nhất là ở yên chỗ này và kiên nhẫn chờ vậy!

Gontrand thấy Agathe nói đúng. Hai đứa có thể chờ vì còn năm ngày nữa mới đến hẹn. Mất một ngày để quay về nơi hẹn, vậy chúng có thể đợi bốn ngày ở đây. Việc khó nhất là biết làm gì trong lúc chờ đợi đây. Giá mà có cây đàn Xi-ta ở đây thì hay quá!

LÊN ĐƯỜNG TỚI SA MẠC NGỐN NGẤU

Ngày đầu tiên, Ambre và Thomas đi thẳng xuống hướng Nam. Hai đứa cũng tới Con đường Thương gia nhưng không đi theo đường này, vì nó quá gần Thành Yénibohor. Vì thế hai đứa rẽ sang hướng Đông Nam, vừa tránh cái thành phố đáng ghét mà vẫn đi được về hướng Sa mạc Ngổn ngấu. Đêm đầu tiên không có các bạn đi cùng, hai đứa ngủ giữa cánh đồng bỏ hoang, trong một căn hầm của người chẵn cừ.

Sang ngày thứ hai, hai đứa phải qua Sông Ướt, rồi qua Suối Buồn, rồi đến Thảo nguyên Nhân Sư Hai Đầu rộng mênh mông. Hai lần qua sông qua suối khiến chúng phải tốn rất nhiều đá quý. Lần đầu là để trả công cho một người lái đò chúng gặp lúc đi dọc con sông. Lần sau là để trả cho một người đàn ông đang ngồi câu trên thuyền bên bờ suối. Ambre và Thomas chẳng còn nhớ chúng đã ngủ ở đâu đêm thứ hai. Một rữ người nên hai đứa gục xuống thiếp đi dưới chân một bụi cây to màu tím.

Tới ngày thứ ba, hai đứa trông thấy sa mạc cát óng ánh vàng ở phía xa...

- May quá đã đến nơi, tớ gần kiệt sức rồi... Thomas vừa thú nhận, vừa lắc người chỉnh cái ba lô trên lưng.

- Tớ cũng mệt quá đi mất, Ambre trả lời, mắt liếc nhìn la bàn. Nhờ có la bàn mà hai đứa mới tìm được đường đi giữa vùng đất hoang dại này. Bọn mình đi như điên ấy nhỉ! Nhưng biết làm thế nào được, chỉ có mỗi sáu ngày cả đi và về...

Cả hai đứa đều vốn tính ít nói. Từ lúc bắt đầu đi, chúng thỉnh thoảng mới trao đổi vài câu. Còn thường chúng chỉ nhìn nhau, rồi sau đó mỉm cười.

Bertram đã biến đi đằng nào chẳng ai biết. Lúc đầu Ambre thấy ngại vì chỉ còn mỗi một mình với Thomas, cậu này có vẻ cục mịch thô lỗ. Nhưng dần dần hai đứa thấy hiểu nhau hơn, khi cùng quyết định mọi việc cho chuyến đi một cách đơn giản. Ambre nhận thấy thực ra Thomas rất kiên quyết nhưng cũng dễ tính. Ăn đằng sau vẻ vụng về thô kệch là tính tình thẳng thắn cương trực và rộng lượng. Cô cũng hiểu là cậu sợ cảm giác cô đơn, nên luôn muốn có ai đó làm bầu bạn và để cậu tận tâm săn sóc. Hồi đầu là Agathe, sau đó là Guillemot, giờ thì là Ambre. Ambre cảm thấy mình có thêm trách nhiệm...

- May mà bọn mình không gặp Nhân Sư Hai Đầu! Thomas vừa thốt lên vừa lắc lắc mái tóc hung bù xù.

Đến gần đích, Thomas cảm thấy muốn nói nhiều hơn. Đó là cách cậu thể hiện sự vui vẻ.

- Ôi dào, nó chết lâu rồi mà, Ambre nói. Nông dân không muốn thấy con cái họ bị Nhân Sư bắt ăn thịt khi họ đi chăn gia súc ngoài thảo nguyên nên đã giết nó! Guillemot kể với mình như vậy...

- Con Nhân Sư này có ra câu đố không nhỉ? Chắc phải ra hai câu, vì nó có những hai đầu!

- Tớ không biết. Phải hỏi những người nó đã ăn thịt thì mới biết được.

Ambre chợt im bật. Cô vô tình nhắc đến tên Guillemot, và chỉ cần thế cũng đủ để cô bé cảm thấy đau lòng. Hai đứa im lặng tiếp tục đi.

- Chắc cậu nhớ Guillemot lắm? Thomas hỏi khi thấy vẻ mặt cô bạn tối sầm lại.

- Ai cơ?

- Thì Guillemot chứ còn ai nữa!

- Tất nhiên là tớ nhớ cậu ấy, Ambre lưỡng lự một lúc rồi thú nhận. Nhớ đến nỗi tớ chẳng biết nói thế nào nữa. Cậu biết không, khi không có cậu ấy, tớ cảm giác như chẳng còn màng tới việc gì nữa, chẳng có gì là quan trọng nữa. Thật kinh khủng... Không hiểu cậu ấy có cảm thấy thế không?

- Có chứ.

- Cậu chắc không? Làm sao cậu biết được? Cậu ấy tỏ lộ với cậu à?

- Cậu ấy chẳng nói gì với mình hết, Thomas vụng về thanh minh, nhưng có những điều mà con gái thấy nhưng con trai lại không thấy và ngược lại. Tớ là con trai. Tớ đã thấy Guillemot nhìn cậu như thế nào...

- Thomas, cậu thật tốt nên mới nói cho mình biết, Ambre cảm động thì thắm rồi lại chìm trong mơ màng một hồi lâu.

Một lúc sau, hai đứa tới ranh giới Sa mạc Ngón ngấu. Ranh giới giữa thảo nguyên và sa mạc cũng rõ ràng như ranh giới giữa đất liền và biển cả. Nhìn ngút tầm mắt cũng chỉ thấy cát là cát, cát rì rào như thềm chờ đợi...

- Trời ơi, Ambre rùng mình nói, nếu chẳng may đặt chân lên bãi cát là sẽ bị nó xơi tái ngay. Nghĩ mà ghê cả người.

- Bọn mình làm gì bây giờ?

- Guillemot bảo tớ là Người Cát liên lạc với nhau bằng khói.

- Giống như người da đỏ trong Thế giới Thực phải không?

- Ừ.

- Thế cậu có biết tín hiệu của Người Cát không?

- Không. Nhưng tớ nghĩ là nếu trông thấy đóm lửa, họ sẽ tò mò đến xem sao.

Hai đứa tìm mãi cảnh khô không thấy, đành quay ra vơ cỏ khô chát thành đống.

- Còn cháy tốt hơn củi ấy chứ, Ambre nói về hài lòng rồi bật diêm vút xuống đống cỏ đầu tiên. Cỏ nhiều khói hơn.

Quả vậy, cỏ bén lửa rất nhanh và tỏa khói mù mịt đến nỗi hai đứa phải lùi ra xa.

- Tớ hy vọng là khói sẽ gọi Người Cát đến, Thomas nói, chứ không phải gọi lũ Ork hay quân trộm cướp!

- Chỉ có Người Cát đi lại được trên Sa mạc Ngón ngấu vì họ có ván trượt bằng đá, Ambre an ủi cậu bé. Vả lại, nếu lũ Ork đến, cậu sẽ cho chúng nó biết tay, phải không?

Ambre muốn nói đến việc Thomas đã chiến đấu dũng cảm trong khu rừng làng Troêl. Cậu bé mỉm cười.

- Tớ cũng chẳng biết nữa, nhưng chắc chắn là tớ sẽ chống trả quyết liệt để bảo vệ cậu và tớ!

- Tớ không hề nghi ngờ điều đó, Thomas ạ...

Hai đứa im lặng chăm chú vun cỏ cho đống lửa cháy to.

“Tôi xin mọi người, Ambre thăm hướng về phía Sa mạc Ngón ngấu cầu

khẩn, hãy đến ngay đi! Guillemot đang cần đến mọi người! Chúng tôi còn ít thời gian lắm...”

BÊN ĐỒNG LỬA

Tofann vui mừng khôn xiết. Gontrand chơi đàn rất hay. Cậu dùng cây đàn Xi-ta của một trong các chiến binh của Tofann để chơi những giai điệu vui, khiến chàng không hề thấy như mình đang được phiêu lưu đến Xứ Ys, nơi anh chưa hề đặt chân tới, và cảm nhận được biết bao điều qua từng nốt nhạc. Những người đàn ông mặt nắng nhợt se, mình đầy vết xăm, vỗ máy bàn tay to tướng theo nhịp nhạc của Gontrand và cười sảng khoái, khiến không khí thật vui nhộn.

Gontrand gặp lại Tofann trên Con đường Thương gia, vào sáng ngày thứ ba.

Cho đến lúc đó, Gontrand và Agathe vẫn giết thời gian bằng cách trò chuyện huyền thuyên và chơi cờ, bàn cờ thì vẽ trên mặt đất, còn quân cờ là mấy viên đá và mẫu gỗ. Hai đứa vừa chơi, nhưng không quên theo dõi các đoàn xe chở hàng qua lại liên tục trên đường.

Như đã dự đoán, Gontrand cuối cùng cũng nhận ra dáng người quen thuộc của anh không hề quê vùng thảo nguyên, trên một cỗ xe đang chậm chạp lăn bánh. Cậu bé hét lên sung sướng và lao ra gặp Tofann, vừa chạy vừa làm điệu bộ mừng rỡ rít, làm cho người không hề ngờ người ra không tin vào mắt mình nữa. Agathe thì hơi thất vọng, vì cô bé cuối cùng đâm ra lại thích được ở một mình với Gontrand.

Người không hề ôm lấy cậu bé cười hớn hở, siết chặt làm cậu suýt ngạt thở. Hai mươi chiến binh người phương Bắc tham gia bảo vệ đoàn xe tụ tập quanh thủ lĩnh để chia vui với anh, và thân thiện với vai Gontrand.

Agathe rụt rè tiến lại. Cô bé lạ lẫm nhìn các chiến binh trông như quân cướp, mặc toàn đồ da và kim loại, mình đầy vết xăm hoang dại và đeo cây

kiếm to sù. Cô bé thấy ấn tượng nhất với Tofann: anh rất cao lớn, có đôi mắt xám, mặt đầy sẹo, sọ thì xăm hình một con rồng, giọng nói trầm âm. Thấy Gontrand đi cùng một cô bé, Tofann trêu chọc cậu bé vài câu. Nhưng rồi với tính bạo dạn và sôi nổi, Agathe nhanh chóng được các chiến binh đón nhận trong tiếng cười và những câu thốt lên vui vẻ.

- Chú sẽ giúp cháu, Tofann nói sau khi nghe Gontrand giải thích lý do cậu sang Thế giới Vô hình và đến Con đường Thương gia. Chắc các bạn chú cũng sẽ giúp cháu thôi, nhưng để chú nói với họ trước đã, rồi họ sẽ tự quyết định. Họ là người tự do, tự nguyện tham gia với chú để lập một công ty bảo vệ. Họ không phải là người hầu hạ của chú. Nhưng, bọn chú phải đưa các thương gia về trước đã. Họ đã trả tiền rồi mà. Đợi chú ở đây, cứ nấp trong bụi rậm ấy. Xong việc chú sẽ quay lại tìm cháu...

Tofann đã giữ lời. Tối ngày hôm sau, anh đã quay về gặp Gontrand. Và tất cả các chiến binh đều theo anh.

Vì thế, Gontrand và Agathe là hai người đầu tiên trở về Đồi Xám, nơi cả bọn đã hẹn gặp lại nhau. Hôm đó mới đến ngày thứ năm.

- Này, chàng nhạc sĩ, Tofann nói sau khi nghe Gontrand hát một bản tình ca, chú nhớ cháu quá! Chú chẳng gặp ai giỏi giang như cháu trong cái Thế giới này!

- Cậu thấy không, Gontrand, Agathe nói mĩa, cậu có cơ hội hành nghề ở khắp các thế giới rồi đấy!

- Cậu cứ việc trêu chọc tớ đi, cậu bé trả lời. Cứ chờ đấy rồi khắc biết. Thưa các bạn, cậu nói với các chiến binh bằng tiếng Ska, bây giờ đến lượt nàng Agathe dịu dàng sẽ hát cho các bạn nghe một bài!

- Cậu điên à? Cô bé thì thềm phản ứng, tròn mắt nhìn Gontrand. Tớ chưa bao giờ...

- Cậu phải hát đi, Gontrand ngắt lời. Dân thảo nguyên không thích chờ đợi đâu. Mà tớ khuyên cậu điều này nhé: dân thảo nguyên rất mê nhạc. Nếu hát sai nhạc thì cứ liệu chừng đấy...

Agathe chăm chú nhìn Gontrand nhưng không thể biết cậu nói thật hay đùa nữa. Phân vân một lúc, cô đánh liều. Dù sao thì cô cũng chưa bao giờ trốn tránh thách thức.

Cô bé đề nghị Gontrand đệm đàn Xi-ta cho cô hát, rồi hăng giọng và bắt đầu cất tiếng hát một khúc ca u buồn rất nổi tiếng ở Xứ Ys.

- Mẹ và con gái đi vào rừng. Con gái thở dài. Marguerite, có chuyện gì vậy? Ban ngày con là con gái, nhưng ban đêm lại là nai trắng...

Giọng Agathe hơi trầm, tha thiết, khiến Gontrand thấy rất bất ngờ và thú vị. Cái cô bé này kỳ lạ thật! Lúc bài hát kết thúc, các chiến binh thảo nguyên vỗ tay rào rào tán thưởng.

Nhưng họ không phải là những người duy nhất hoan hô Agathe.

- Hoan hô Agathe!

- Ủ, cậu hát hay tuyệt!

Tất cả đồng loạt quay lại nhìn mấy người vừa xuất hiện.

- Romaric! Coralie!

Gontrand bỏ đàn Xi-ta xuống đất và lao về phía các bạn.

Romaric và Coralie đã đợi rất lâu phía đầu con suối chảy ra biển. Chúng nấp sau mấy mỏm đá tránh gió, chờ Người Biển đến lấy nước ngọt. Sau hai

ngày chờ đợi, cuối cùng thì Bộ lạc thứ Tư đã đến. Hai ngày mà hai đứa tương như mới hai giờ đồng hồ, vì chúng có biết bao điều để nói với nhau. Người Biển kín tiếng đến mức suýt nữa họ bỏ đi mà hai đứa chẳng hay biết gì. May là có tiếng trẻ con khóc mới làm cho hai đứa để ý và lao ra khỏi chỗ nấp, ra phía đầu bờ suối và nhìn thấy đám bè.

Coralie chụm tay làm loa, dịu dàng gọi mấy người đàn ông đàn bà đang sững sờ nhìn hai đứa xuất hiện phía bên trên nơi họ đứng. May là chuyện cô bé xa lạ ở chỗ bác Wal và Matsi đã lan truyền khắp các bộ tộc Người Biển, nên những nụ cười nhân hậu dần thế chỗ cho vẻ ngạc nhiên và nghi ngại trên gương mặt họ.

Hầu như mọi người đều để mình trần, da rám nắng, tóc bạc màu vì nắng và muối biển. Mắt họ có lớp màng trắng trông như thủy tinh, nên nhìn được cả dưới nước.

Người lái bè, tức là người có nhiệm vụ chở bộ lạc đi lại trên Biển Nóng Bỏng, giữa những đám sứa và các dòng biển, cho Coralie biết là Bộ lạc thứ Sáu đang ở rất xa. Coralie hỏi xem họ có thể chuyển tin nhắn cho bác Wal được không. Thời gian trôi nhanh quá. Hai đứa không thể đi tìm bác ấy được nữa rồi. Mọi người bảo với cô là khi nào lấy xong nước, Bộ lạc thứ Tư sẽ đi tìm Bộ lạc thứ Sáu để chuyển tin nhắn của cô bé. Coralie giải thích mọi chuyện, và Romaric gợi ý là nếu Bộ lạc thứ Sáu đồng ý đến giúp họ thì có thể đến thẳng một trong mấy cái vịnh biển nhỏ dưới chân Đồi Xám. Đó cũng chính là nơi bọn trẻ hẹn gặp nhau... Romaric và Coralie cảm thấy Người Biển có vẻ bối rối khi nghe chuyện hai đứa kể về Thành Yénibohor, về các gã thầy tu và Guillemot. Người dẫn đường của Bộ lạc thứ Tư hứa sẽ mau chóng chuyển tin nhắn của hai đứa. Rồi thấy chẳng còn gì để làm nữa, Coralie và Romaric quyết định quay về Đồi Xám, chúng đi thông thả chứ không cần vội vã...

- Các cậu mất đến hai ngày để về đây cơ à? Gontrand nháy mắt hỏi Romaric. Các cậu hẳn phải mệt lắm mới đi chậm thế.

- Đúng là bọn tớ không đi nhanh lắm, Romaric cười bồi rồi. Nhưng vì lúc đi bọn tớ đã đến đích rất nhanh, nên Coralie nghĩ nên giữ sức lúc quay về, vì còn rất nhiều việc khác phải làm...

- Romaric, cậu việc gì phải thanh minh, Coralie nói rồi nhìn Gontrand chăm chăm. Cứ để cậu ấy giải thích cho chúng mình sao lại cười ngớ ngẩn hơn hờ thế khi nghe Agathe hát!

- Thôi thôi! Tofann cười và nói xen vào. Trời ạ, cứ như là chợ vỡ ấy.

Gontrand cười với Tofann, vẻ biết ơn, còn Coralie nhẹ nhàng cầm tay người khổng lồ. Tofann và bọn trẻ lại gần đồng lửa, chỗ có những người khác đang ngồi quây quần. Mọi người giới thiệu nhau, nghe kể lại mọi chuyện, rồi sau đó cùng hát hò vui vẻ. Tofann lôi trong đồng đồ ra cái trống có mặt bằng da căng trên khung gỗ, và các chiến binh cùng hát một bài ca mang âm điệu hoang dã ca ngợi vẻ đẹp và hoang sơ của vùng thảo nguyên quê hương họ.

CON RỪA-THẾ GIỚI

Guillemot có cảm giác kỳ lạ là sau vài giờ, hoặc cũng có thể là vài ngày (cậu bé đã hoàn toàn mất khái niệm về thời gian), cậu thấy đỡ mệt hơn lúc mới bị bắt. Ấy vậy mà cậu không hề ăn gì và bình nước cũng sắp cạn.

Thưa ra đã lâu rồi cậu không uống nước nữa. Cậu không thấy khát. Guillemot nhận thấy trong người một cảm giác rất dễ chịu khi được *Kénaz*, Linh Phù lửa sưởi ấm cho cậu, *Ingwaz*, biệt danh là Kẻ Giàu có, giúp cậu tập trung năng lượng, và *Laukaz*, chất lỏng cần thiết cho sự sống, chiếu sáng bên trong cơ thể cậu. Giờ thì cậu có thể chắc chắn một điều là các Linh Phù chăm lo cho cậu như thể chúng là những thực thể độc lập và rất chu đáo.

Có lần, Thầy Qadehar đã nói với cậu là cơ thể Đại Pháp sư Charfalaq không còn nuôi sống pháp thuật nữa, mà chính pháp thuật lại nuôi dưỡng ông. Giờ thì điều đó đang xảy ra với chính cậu...

Chính vì thế mà Bóng tối đã ngưng ngừng một lúc, khi hắn bước vào gian phòng tối lần thứ tư.

- Ấn tượng đấy... Ấn tượng lắm... Lẽ ra ngươi phải quằn quại vì đói khát... bò lê bò càng ra đất... và cầu xin ta chấm dứt cảnh sống dở chết dở mới phải chứ... Vậy mà... ta lại thấy ngươi tỉnh táo... bình tĩnh và tự tin...

Guillemot không trả lời. Cậu đang nấp sau Bộ giáp *Aegishjmur* và *Odala*, yên tâm vì nghe tiếng nổ lách tách của *Hagal* và quả trứng *Mannaz* lún sâu vào nền đá phía dưới. *Teiwaz* ngăn không cho ma thuật lọt vào đầu óc cậu, *Ingwaz*, *Kénaz* và *Laukaz* nuôi sống cậu. Bóng tối không thể chạm tới cậu. Hắn cũng biết vậy.

- Cậu bé, thực tế là... mi vừa làm ta thất vọng vừa làm ta hài lòng... Ta chỉ có một mong muốn... được hủy diệt mi... nhưng ta cũng không thể không ngưỡng mộ mi... Mi buộc ta phải kiếm tìm những gì mạnh mẽ nhất ở trong ta... ta thích mi vì thế... phải, ta thích mi...

Bóng tối động đậy quanh bức tường năng lượng.

- Ta đã tìm trong cuốn sách *Bí ẩn các vì sao*... cách để hạ gục mi... Và ta đã tìm ra... Một cách xưa như trái đất... xưa như trái đất này...

Guillemot chú ý nhìn một vật kỳ lạ ở gần Bộ giáp *Aegishjmur*. Cậu cố mở căng mắt nhìn cho rõ. Hóa ra đó là ba đồ vật mà Bóng tối đã để xuống đất: một con đại bàng gỗ, cánh dựng thẳng trên đầu cùng cái mỏ đầy đe dọa, một con rùa bằng đất nung cứng đơ trong tư thế khở sở, và một cái đĩa bằng đá đầy những hình thù nhằng nhịt đặt trên kệ. Guillemot ngạc nhiên. Tất cả những thứ này nghĩa là gì nhỉ?

- Ta sẽ để lại cho mi... một người bạn mới... Ta rất muốn ở lại nhưng... ta sợ là cô bạn sẽ quay sang xơi nốt cả ta mất...

Bóng tối cười khẩy rồi tiến ra cửa. Lúc rời khỏi phòng, hắn còn nói vài lời gì đó chua chát ghê rợn bằng cái giọng nghe như không phải tiếng người. Theo bản năng, Guillemot quay về phía mấy món đồ Bóng tối để lại.

Món đồ đầu tiên động đậy chính là cái đĩa. Nó chỉ to bằng cái đĩa lót chén trà và dày như chiếc bánh kẹp loại to. Cái đĩa rung rinh. Guillemot nheo mắt. Cậu nhầm rồi, không phải cái đĩa động đậy, mà là các ký hiệu khắc trên đĩa! Guillemot ngạc nhiên hết sức nhìn các ký hiệu tự rơi khỏi đĩa xuống đất và nói nhau thành hàng như kiến tiến về phía Bộ giáp. Bị bức tường pháp thuật chặn lại, đàn kiến-ký hiệu dồn cục lại và bắt đầu gặm nhấm bức tường... Guillemot không tin nổi vào mắt mình nữa. Một lỗ thủng to dần hiện ra dưới chân Bộ giáp, và con đại bàng bắt đầu sổng dậy.

Nó cao khoảng mười lăm xăng-ti-mét. Con đại bàng cất tiếng kêu đầu tiên nghe rất chói tai rồi duỗi cánh như thể nó bị hóa đá từ hàng thế kỷ nay. Nó lại gần cái lỗ do bọn kiến-ký hiệu đục trên Bộ giáp rồi chui vào. Cũng như khi Bóng tối lọt vào bộ giáp, Linh Phù *Hagal* tỏa hào quang màu đỏ đỏ và che chở cho Guillemot bằng bức tường năng lượng thứ hai. Con đại bàng gõ bèn bay lên và đậu ở phía trên. Nó lại cất tiếng kêu và mổ thật lực vào bùa phép. Guillemot run rẩy co rúm người lại, tay ôm đầu gối. Cậu thấy bức tường bảo vệ nứt ra rồi đổ sụp xuống như bức vách bằng pha lê, nghe như có tiếng kính vỡ loảng xoảng. Đúng lúc đó thì con rùa thức dậy...

Nó chỉ to bằng con rùa đất loại nhỏ và cũng cử động chậm chạp như loài này. Nó động đậy cái đầu, mi mắt chớp chớp. Rồi nó mở miệng và Guillemot nghĩ mình sắp phát điên: Nó bắt đầu rên!

- Ôi... ôi... ta đau đớn quá... Cảm ơn đã đánh thức ta dậy... để chia sẻ nỗi đau này!

Con rùa đất đưa đôi mắt già nua nhìn Guillemot. Cậu bé hiểu ngay rằng mình chẳng thể làm gì được để chống lại con vật này. Nỗi tuyệt vọng xâm chiếm tâm can cậu.

Con quái vật chui qua lỗ thủng dưới chân Bộ giáp *Aegishjmur* và chậm chạp tiến lại gần cậu bé. Ngay lập tức, *Mannaz* bao bọc cậu trong Quả trứng. Con rùa dừng lại. Guillemot ra sức cầu khẩn để con rùa khỏi cắn quả trứng hay dùng đầu tấn công vào vỏ Linh Phù.

- Ta đau khổ quá, Guillemot, đau khổ quá... Còn cậu thì tốt quá, tốt quá! Cậu đã kéo ta ra khỏi giấc ngủ... để chia sẻ bớt gánh nặng đau khổ cho ta!

Cậu bé bỗng thấy hết sức kinh hãi. Cậu nhìn con rùa. Và cậu hiểu ra. Cậu hiểu là con rùa già như Thế giới, bởi nó CHÍNH LÀ Thế giới. Ít ra cũng là linh hồn của Thế giới. Nó mang trong mình mọi khổ đau xấu xa. Và nó định

truyền sang cậu một phần những đau khổ đó. Lý trí của cậu sẽ không thể chịu đựng nổi. Cậu sẽ dần dần phát điên... Guillemot rú lên.

- Cậu sợ là phải... Nhưng sợ cũng chưa là gì so với một vài điều khác. Cậu sẽ có thời gian để nhận ra điều đó... rất nhiều thời gian!

Con rùa đất không định chui qua quả trứng vũ trụ. Nó chỉ nhắm mắt lại. Ngay lập tức, Guillemot cảm thấy có cái gì đó muốn luồn lách vào trong đầu cậu. Linh Phù *Teiwaz* định chống lại nhưng rồi đành chịu thua ngay, nó chưa đủ tầm.

Hai Linh Phù khác xuất hiện từ sâu thẳm trong người Guillemot tới hỗ trợ cho cậu. Linh Phù đầu tiên, *Ansuz*, *Enzime* và Sự Âm ướt, giúp vượt qua nỗi sợ hãi chết chóc và kích hoạt những tiềm năng ẩn sâu bên trong. Linh Phù thứ hai là *Ehwo*, biệt danh là Con Ngựa và Anh em Sinh đôi, cỗ xe tinh thần.

Ansuz bắt đầu xua đuổi nỗi sợ hãi trong tâm can cậu bé. Dần dần, có Linh Phù ngự trị nhẹ nhàng mà vững chắc bên trong, Guillemot rơi vào trạng thái xuất thần mà các Phù thủy thường gọi là *Odhr*, dù chưa ai trải qua trạng thái đó cho đến lúc này.

Cuối cùng, vì con rùa vẫn cố tình xâm nhập vào trí não Guillemot, trạng thái xuất thần không còn đủ để chống lại những đợt tấn công của nó nữa, Linh Phù *Ehwo* bèn từ từ xâm chiếm linh hồn cậu bé và đưa linh hồn cậu đến mảnh đất của những linh hồn, nơi không ai có thể xâm phạm, kể cả các thiên thần.

Con rùa càng rên to hơn. Nó đau đớn nhìn Guillemot đang ngồi thẳng người, mắt mở to nhìn trừng trừng lên trần.

- Cậu ta đi rồi... Cậu bé của ta, cậu đã đi rồi! Dù xác thân cậu vẫn còn đây!

Con rùa đất quay người chậm rãi bò đi, theo sau là con đại bàng gỗ và đàn kiến-ký hiệu lại leo lên cái đĩa đá và xếp hình xoáy ốc.

Quay trở về chỗ lúc này Bóng tối đã đặt chúng xuống, mấy đồ vật lại ðờ ra như trước. Con đại bàng rúc đầu vào cánh, còn con rùa thì rụt cổ vào mai.

Guillemot cũng cứng ðờ người như chúng, cậu nằm trong Quả trứng *Mannaz*, sau những bức tường bảo vệ xây bằng Linh Phù *Aegishjmur* và *Hagal* lúc này đã bị vỡ tung.

ĐÔI XÁM

Trên bãi đất trống trong Rừng Treo cổ, Phù thủy Qadwan vẫn ngồi thức bên đống than hồng. Mặt trời dần ló rạng, thấp thoáng sau làn sương mù phủ trên cây cối.

Cuối cùng Yorwan và Gérald cũng xuất hiện, cùng đi có một người vẻ bí hiểm, tràm tấm da gấu.

Thầy Phù thủy già vui mừng vì được động đậy chân tay đang tê cứng. Ông thân thiện ôm vai Gérald, nồng nhiệt bắt tay Yorwan và ra hiệu chào người khách đang đứng lui ra một quãng.

- Chúng tôi đã làm việc cật lực, Gérald nói vẻ hài lòng. Thủ lĩnh Hội Gấu đã đồng ý giúp chúng ta.

Qadwan quay lại tò mò nhìn người đang đứng lui ra xa.

- Ta lại gần đống lửa đi, Thầy Phù thủy già đề nghị thẳng với người đó. Trời mới sáng nên vẫn lạnh! Và lại cũng nên nói chuyện và làm quen với nhau!

- Ý hay đấy, vị khách mời bí ẩn thừa nhận, giọng vừa dịu dàng vừa cương quyết.

Vị khách lại gần và bỏ cái sọ con gấu đang đội trên đầu xuống, để lộ mái tóc dài và một khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp với đôi mắt to màu lục sáng ngời.

- Qadwan, Gérald nói với ông bạn đang sững sờ, giới thiệu với bác đây là

cô Thợ săn Kushumai, Thủ lĩnh Hội Gấu và quân kháng chiến chống lại Yénibohor.

Trời đã sáng rõ nhưng vẫn rét căm căm. Trùm chiếc áo choàng đỏ, Yorwan có vẻ lo lắng.

- Có chuyện gì không ổn à?

- Tôi cảm thấy có ai đó đang ở quanh đây.

- Ai đó... là thế nào? Gérald lo lắng hỏi. Bọn thầy tu, lũ Ork hay Bóng tối?

- Không, không phải bọn chúng đâu, Yorwan nói cho Gérald yên tâm.

- Hay là quân tiếp viện chúng ta đang đợi? Kushumai đến gần hỏi.

- Không phải. Chính thế mà tôi thấy ngạc nhiên! Tôi vừa tung một bùa phép điều tra để tìm xem các thành viên của Hội Gấu chưa kịp đến đang ở đâu. Bùa phép báo cho biết có một nhóm nhỏ những người lạ mặt, trẻ có già có, đang ở rất gần đây...

- Anh có thể xác định được nhóm đó đang ở đâu không?

- Có, họ đang ở... trên đồi, phía đông Rừng Treo cổ.

- Được, ta đến đó xem sao, Nữ Thợ săn chỉ nói vậy, tay chỉnh lại thanh kiếm đeo bên sườn. Phải tìm hiểu xem đó là bạn hay thù. Hơn nữa trong khi chờ người của chúng ta tới, nên động tay động chân một chút cho ấm người.

- Thế nào Romaric, cậu thấy gì không?

- Chẳng thấy gì cả! Đứng từ đây nhìn ra được rất xa. Nếu Bertram và Ambre

xuất hiện là tớ thấy họ ngay.

- Hy vọng là không có chuyện gì xảy ra với họ, Coralie xót xa thì thầm.

- Thôi mà, Romaric dịu dàng nói rồi kéo cô bé vào lòng. Rất nhiều lần bọn mình đã thoát hiểm. Chắc lần này cũng vậy thôi... Rồi cậu xem, chị cậu sắp đến bây giờ ấy mà, cả cái anh ngốc Bertram nữa.

Coralie cố gượng cười và ngả đầu vào ngực cậu bạn. Gontrand tiến lại gần hai đứa.

- Xin lỗi vì đã làm hỏng giây phút lãng mạn, nhưng chú Tofann nói là có người đang lại gần chỗ bọn mình.

Gontrand bảo hai đứa nhanh chóng đi theo cậu. Cả bọn đến chỗ Agathe đang nằm xoài bên cạnh các chiến binh, chăm chú theo dõi bốn người đang đi lên đồi. Một người trong số họ là phụ nữ, trùm tấm da gấu, một người khoác tấm áo choàng đỏ kỳ cục, hai người còn lại ăn vận như... các Phù thủy Xứ Ys!

- Chú Gérald! Đó là chú Gérald! Coralie vui sướng thốt lên.

- Không sao, chú Tofann ạ, Gontrand nói với chàng không lồ đang nhìn cậu dò hỏi. Họ là phe mình.

Dứt lời, cậu đứng dậy, những người khác cũng đứng dậy theo và hươ hươ tay về phía nhóm người đang leo lên đồi.

Gérald tưởng mình đang bị ảo giác. Thế nhưng trời đâu có nóng và ông cũng không phải đang ở sa mạc! Nhưng giải thích thế nào việc ông thấy Gontrand, Romaric và Coralie đang vẫy tay rồi rít trên kia, trong khi rõ ràng ông đã bắt chúng phải ở lại Xứ Ys và nhờ Bertram trông nom cơ mà. Nếu đúng là bọn trẻ, thì mấy gã vẻ hung dữ đang đi cùng chúng là ai?

- Chú Gérald ơi! Chúng cháu đây mà! Chúng cháu ở đây này!

Không, không phải là ảo ảnh. Thầy Phù thủy ngỡ người ra ngạc nhiên...

Kushumai rất vui vì có quân viện trợ không dự tính, cô mừng rỡ chào hỏi Tofann và các chiến binh. Còn Gérald thì không lấy gì làm vui khi gặp Gontrand, Romaric, Coralie và cô bạn Agathe của chúng! Nhất là khi ông biết Bertram, Ambre và một cậu bé nữa cũng đang đi tìm bạn bè trong Thế giới Vô hình, mà vẫn chưa có tin tức gì cả...

Mặt đỏ bừng lên vì giận dữ, Gérald ra lệnh cho bọn trẻ từ nay phải tuân thủ bất cứ lệnh nào đưa ra, và không được càu nhàu.

- May là chú ấy không tông cổ bọn mình về Xứ Ys, Agathe lẩm bẩm.

- Có khi thế còn hơn, Romaric thốt lên. Bây giờ bọn mình phải nhất nhất theo lời chú ấy, sau khi đã ăn mắng một trận nên thân!

- Các cậu thấy gì không? Coralie tiếp lời. Chẳng thềm cảm ơn lấy một câu, cũng chẳng thềm thừa nhận nỗ lực của bọn mình! Bọn mình đã đưa các chiến binh phương Bắc đến tiếp viện cho chú Gérald! Rồi còn Người Biển và Người Cát cũng sẽ tới nữa...

- Chịu khó chờ một chút đi! Romaric ngắt lời cô bé. Khi có cơ hội, bọn mình hành động ngay!

- Tớ hoàn toàn đồng ý, Gontrand đồng tình, cậu cũng thấy bị méch lòng như các bạn. Nhưng lúc nào cơ hội mới tới?

- Nếu nó không tới thì ta sẽ tạo ra nó!

Trong khi Gérald mắng mỏ bọn trẻ trên Đồi Xám, ở Thành Yénibohor,

Urien làng Troêl đang khóc nức nở.

- Có chuyện gì vậy? Tổng Chỉ huy lo lắng hỏi.

- Valentin, Qadehar nói, giọng tắc nghẹn, ông ấy mất rồi... Rất tiếc, tôi chẳng thể làm gì được. Pháp thuật của tôi vẫn bị phong tỏa.

Mọi người im lặng đau đớn đón nhận tin buồn trong tiếng nức nở của ông Urien. Từ đầu này đến đầu kia của nhà tù nơi các Hiệp sĩ bị giam giữ, một khúc ca vang lên từ một trăm hai mươi con tim đang nức nở. Đó là một bài hát buồn tưởng nhớ đồng đội ngã xuống trên chiến trường, người họ sẽ không bao giờ quên...

Urien gục xuống thi thể người đồng đội. Các Hiệp sĩ cùng phòng giam kính cẩn lùi ra xa, để ông được khóc cho thỏa. Phù thủy Qadehar ngả đầu ra sau, dựa vào vách tường đá lạnh và thờ dài. Thật là điên rồ! Hỗn loạn... Trái tim ông như nổi giận dữ vì cảm giác bất lực. Điều này còn tệ hơn cả thất bại. Ông không còn kiểm soát được tình hình từ khi nào? Phải chăng từ trận phục kích ở tháp Djaghatael, lúc ông phải chứng kiến cảnh đồng đội lần lượt hy sinh? Có thể là trước đó. Từ khi Guillemot thể hiện rõ khả năng pháp thuật... Từ đó trở đi, rất nhiều điều Qadehar vẫn coi là vững như bàn thạch bỗng sụp đổ, tựa như một món đồ ta đang nắm chắc trong tay vụt tan biến thành mây khói. Hội Hiệp sĩ từng bách chiến bách thắng vừa phải chịu thất bại cay đắng, Hiệp hội Pháp sư thì bị Bóng tối thao túng, Valentin chết mà ông đành bó tay. Còn Guillemot thì sao? Cứ nghĩ đến việc có kẻ nào đó có thể làm hại cậu bé là Qadehar lại thấy lòng ngập tràn căm thù, điều đã lâu lắm rồi mới lại xảy ra với ông. Trong lúc lòng còn đang ngổn ngang những mối nghi ngờ, do dự, thì tình cảm của ông dành cho cậu bé là điều thiêng liêng bất khả xâm phạm. Ông sẽ cứu Guillemot. Cho dù có phải xuống địa ngục và thách đấu với chính quỷ Bohor! Qadehar tự hứa với mình như vậy và cảm thấy thanh thản hơn đôi chút.

LO LẮNG

Kushumai quyết định lập căn cứ phản công trên Đồi Xám vì nơi này có vị trí thuận lợi, dễ đề phòng hơn Rừng Treo cổ.

Nữ Thợ săn tự quyết định sẽ chỉ huy chiến dịch, điều khiến cho Gérard tỏ phào nhẹ nhõm vì ông không quen với vai trò lãnh đạo. Khi biết danh tính nữ Thợ săn, các chiến binh quê vùng thảo nguyên lập tức thể hiện lòng kính trọng pha chút e ngại đối với cô. Còn Romaric, Gontrand, Coralie và Agathe, dù âm ức vì thấy người lớn coi thường công lao bọn chúng nhưng vẫn quan sát người phụ nữ khoác da gấu, đầu tiên với vẻ tò mò, rồi sau chuyển sang khâm phục, khi được Qadwan nói cho biết cô là ai.

- Người phụ nữ này, người Phù thủy già tâm sự, chính là Thủ lĩnh Hội Gấu. Ngài Sha cũng tham gia hội kín này. Hội Gấu có nhiệm vụ canh chừng cho cả ba Thế giới, không để cho cuốn sách linh thiêng *Bí ẩn các vì sao* bị sử dụng vào những mục đích xấu.

Ngay lập tức, Agathe và Coralie ranh mãnh nói với mấy cậu bạn là ngay cả một tổ chức quan trọng đến vậy cũng do phụ nữ cầm đầu đấy...

Sau đó, bọn trẻ chuyển sự chú ý tò mò sang người đàn ông bí hiểm mặc áo choàng đỏ. Đó là Ngài Sha, còn có tên là Yorwan. Guillemot đã kể với các bạn đôi điều về người này. Yorwan chỉ mỉm cười xã giao với mấy đứa trẻ.

Thực ra, Yorwan đang bận suy nghĩ kế đánh thành Yénibohor và trình bày với Kushumai kế hoạch tấn công:

- Để xem người của tôi đến tiếp viện ra sao đã! Kushumai phản đối.

- Chị cũng có vẻ lo lắng nhỉ, Yorwan nhận xét. Chị nghĩ là chúng ta chưa đủ đông để tấn công cái thành đáng nguyên rủa ấy sao?

- Ngài Sha, anh cũng biết đấy, Kushumai nhú mày: Hội Gấu từ lâu vẫn mong muốn dẹp bọn người mưu mô xảo quyệt ở Yénibohor! Nhưng anh có biết vì sao chúng ta còn chưa làm điều đó không? Vì chúng rất mạnh, vô cùng mạnh! Chúng giàu có nên luôn thuê được lũ Ork của gã Thunku. Lại còn bọn thầy tu và lão Giáo chủ bí hiểm đáng gờm nữa chứ...

- Nhưng chúng ta cũng có nhiều lợi thế đấy chứ. Cả Thế giới Vô hình tuyệt vọng vì bị lũ thầy tu khủng bố nên chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta! Quân chúng ta sẽ rất đông.

- Có thể, Kushumai thừa nhận. Nhưng liệu như vậy đã đủ chưa? Anh đừng quên là hai trăm Hiệp sĩ Xứ Ys đã không thể chống chọi với lũ Ork của Thunku được lâu. Mà họ là những chiến binh giỏi giang nhất cả Ba thế giới cơ đấy.

- Họ đã cúi đầu lao vào bẫy, chẳng thèm suy nghĩ đến kế hoạch tấn công, Yorwan thở dài. Lần này sẽ khác.

- Được, cứ cho là chúng ta sẽ đương đầu được với lũ đánh thuê trong thành, nhưng làm thế nào để chống chọi với pháp thuật của bọn thầy tu? Chỉ có anh, Gérald và tôi, có thể thêm Qadwan nữa, nếu ông ấy kịp hồi phục, để chống chọi lại với bọn chúng! Tôi không nghi ngờ pháp thuật của anh, Ngài Sha ạ, Gérald cũng vậy. Nhưng ngay cả nếu chúng ta hợp sức lại thì cũng chẳng đáng gì so với bọn thầy tu!

- Thì ra là chị lo về điều đó, Yorwan chột hiệu: pháp thuật của chúng ta không đủ mạnh.

Thủ lĩnh Hội Gấu không nói gì, chỉ gật đầu.

Họ quyết định đóng quân trong một thung lũng nhỏ khuất gió, gần một gò đất. Từ gò đất, họ có thể quan sát đồng bằng, biển và xa hơn một chút là Thành Yénibohor. Các chiến binh thảo nguyên chia nhau canh phòng cẩn mật khu vực xung quanh trại.

Mặc cho Kushumai và ba Thầy Phù thủy bàn luận về cơ may thắng bại, bốn đứa trẻ ra ngồi cách đó một đoạn.

- Tớ không hiểu chị Ambre đang làm gì nữa. Sao mãi chưa thấy chị ấy về nhỉ?

- Coralie... đừng đến Sa mạc Ngón ngón rất xa, Romaric lại cố an ủi cô bé. Phải để cho Ambre có thời gian quay về chứ!

- Romaric nói đúng đấy, Gontrand nói. Bọn mình nên lo cho Bertram thì hơn! Các cậu có biết anh ấy đi đâu không?

- Không. Tớ cũng thấy lo lo, Agathe thú nhận. Bertram lại nở nụ cười ngốc nghếch báo trước cho những thảm họa anh ấy rất có biệt tài gây ra...

- Lẽ ra bọn mình không nên để anh ấy đi, Coralie nói.

- Thôi mà, cứ tin tưởng anh ấy đi, Romaric đề nghị, anh ấy đã nhiều lần chứng tỏ khả năng làm nhiều chuyện tồi tệ, nhưng cũng có khi làm được điều hay mà!

- Hy vọng là lần này anh ấy sẽ làm điều hay, Gontrand thở dài thốt lên.

Bụi bốc lên mù mịt phía dưới bình nguyên, chứng tỏ có một tốp rất đông đang đến. Tức thì ai nấy đều tỏ ra cảnh giác.

- Họ đến từ phía Tây, Gérald nói, tay che nắng cho khỏi chói mắt.

- Không, từ phía Nam chứ, Qadwan sửa lại.

Thực ra là có hai nhóm đang tiến về phía Đồi Xám.

- Có phải đó là bọn người từ Yénibohor không? Gérald lo lắng.

- Yénibohor ở phía Đông cơ mà, Kushumai trả lời. Tôi nghĩ đó là quân tăng viện của Hội Gấu. Ngài Sha đã thông báo trong đầu cho họ biết ta đã chuyển địa điểm tập kích.

Quả thực, hai tốp người đang tiến lại gần không có vẻ gì giống quân Ork hay tụi thầy tu. Họ là những người đàn ông mang theo vũ khí: kiếm, giáo, cung, rìu, lưỡi hái và gậy gộc...

- Họ có độ bao nhiêu người? Qadwan ngạc nhiên.

- Khó đoán lắm... Có lẽ khoảng một nghìn, Yorwan trả lời.

Kushumai tiến ra gặp mấy toán người đầu tiên. Những người này kính cẩn chào cô.

- O, Gontrand thốt lên khi nhìn thấy một người trong đám đông. Tớ biết cái chú cao cao tóc vàng trong đám người tóc hung kia! Đó là người thợ làm đàn đã bán cho tớ cây Xi-ta ở một làng miền Tây!

Cậu bước lại gần người đàn ông. Ông không nhận ra cậu ngay. Nhưng sau khi nghe Gontrand tự giới thiệu, ông liền siết tay cậu rất nồng nhiệt.

- Thế ra chú là thành viên của Hội Gấu à? Gontrand hỏi ông.

- Cháu đừng quên là ngày nọ, chú đã nói với cậu bé đóng giả Người lùn Virdu là ai có bí mật riêng của người này.

Hai chú cháu cùng cười vui vẻ khi nhớ lại cuộc gặp gỡ lần trước.

Bọn trẻ Xứ Ys còn được chứng kiến nhiều rất nhiều điều ngạc nhiên. Ngoài những nông dân dũng cảm người miền Tây và những người đàn ông vận áo giáp, đầu đội sọ dã thú, cận vệ riêng của Kushumai, còn có khoảng một trăm tên cướp, mặt méo mó thô kệch, hăng hái bắt tay những người còn lại. Gontrand nhận ra gã Cung thủ trẻ, người từng chạm trán với Tofann trong trận phục kích của gã và đồng bọn trên đường đi Yâdigâr. Chàng không ngờ Tofann đã tha chết cho địch thủ dũng cảm và chỉ làm gã bị thương. Hai người gặp lại nhau và tỏ thái độ thân mật. Tofann nhớ đến lòng dũng cảm của Cung thủ, còn anh này thì nhớ Tofann đã rộng lượng tha chết cho mình.

Bên cạnh Cung thủ có một thằng bé đang tròn mắt nhìn bọn trẻ, cứ như thể trời vừa sụp vậy...

- Toti! Coralie vui sướng reo lên. Cô đã nhận ra cậu bé cùng bị giam với bọn trẻ trong ngục của tên Thunku ở Thành Yâdigâr.

Cả bọn lao lại chỗ Toti đang ngớ người ngạc nhiên và kéo cậu ra một góc. Trong khi quân của Hội Gấu tiếp tục đến Đồi Xám, bọn trẻ kể cho nhau nghe những chuyện đã trải qua. Hóa ra Toti là em chàng Cung thủ và cả hai anh em đều là tai mắt của Hội Gấu, người thì ở trong hàng ngũ trộm cướp, kẻ thì trong cung của Thunku. Toti run lên vì vui mừng khi nghe kể về các chiến công của Guillemot trong cung của Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku. Chẳng ai biết vì sao cung điện của gã tự dung lại bị sụp đổ. Cậu bé vui mừng khôn xiết được gặp lại các bạn. Chỉ hơi buồn là không có Guillemot và Ambre ở đó.

- Trời ơi! Tớ mừng quá đi mất. Tớ cứ sợ phải thui thủi một mình giữa các chiến binh cục mịch, như lần trước ở trong ngục của tên Thunku.

- Cậu yên tâm đi, Romaric thân mật nói, đã có bọn mình mà. Tớ hứa với

cậu là lần này bọn mình sẽ không phải chịu cảnh buồn chán như ở Yâdigâr đâu!

Khi đêm xuống, đã có một nghìn người quyết tâm đánh trả quân Yénibohor, cắm trại trên Đồi Xám. Chỉ còn thiếu Bertram, Ambre và Thomas...

HỌP BÀN ĐÁNH TRẬN

Coralie ơi, Coralie...

Qadwan lay nhẹ cô bé đang ngủ co quắp trong chăn bên cạnh mấy đứa bạn. Mấy đứa trẻ đã ngoan ngoãn lui vào một góc trong thung lũng, khi lửa trại được nhóm lên và quân lính bắt đầu cười đùa, hát hò và tranh luận sôi nổi...

- Có chuyện gì đấy ạ? cô bé mắt nhắm mắt mở lảm bảm hỏi.

- Có người tìm cháu đấy. Có người đòi gặp cháu bằng được.

Tóc tai bù xù, mắt hấp háy, phải mất một lúc Coralie mới tỉnh hẳn. Mới rạng sáng, trời đầy mây âm u. Cô bé mau chóng mặc quần áo rồi đứng dậy đi theo ông Phù thủy, sau khi liếc mắt ganh tị nhìn các bạn vẫn còn ngủ say sưa.

Qadwan dẫn cô đến tận đỉnh đồi, nơi Kushumai đang họp ban chỉ huy quân kháng chiến. Ngồi cạnh cô là Gérald khoác chiếc áo choàng Phù thủy, Yorwan vận áo choàng đỏ của Ngài Sha, Tofann mặc toàn đồ da và kim loại, Thợ săn Rừng Irtych Tím trong bộ giáp nhẹ, người thợ làm đàn mặc đồ vải của nông dân miền Tây, và Cung thủ vận đồ cướp được trong các vụ phục kích. Cả bảy người đang ngồi đối diện với một bóng người bé nhỏ chẳng có vẻ gì e sợ. Bóng người lao ra ôm Coralie khi nhận ra cô bé.

- Coralie! Coralie!

- Matsi? Nhưng... nhưng... Coralie lấp bắp, tay ôm chặt cô bé tóc trắng và mắt cũng trắng.

- Bộ tộc thứ Tư đã chuyển cho bọn tớ tin nhắn của cậu, Matsi giải thích, sung sướng vuốt ve khuôn mặt cô bạn duy nhất.

- Tức là bộ lạc của cậu đã đến giúp bọn tớ à? Ôi, thế thì hay quá!

- Không phải chỉ có bộ lạc của tớ đâu, Matsi chỉnh lại. Cha tớ đã triệu tập một cuộc họp bất thường cả ba mươi bộ lạc Người Biển. Cậu cũng biết là dân tộc tớ không ưa gì bọn thầy tu Yénibohor. Hồi xưa chúng thường bắt cóc trẻ con Người Biển mỗi khi dân chúng tớ lại gần bờ...

- Tớ biết rồi, cha cậu đã kể cho tớ nghe. Rồi sao nữa?

- Dân tớ quyết định cử một trăm người dũng cảm nhất đến giúp sức đánh Yénibohor. Họ đang ở dưới vịnh, trên bè cùng với cha tớ... Tớ năn nỉ xin được đi cùng cha. Tớ mong gặp lại cậu quá!

- Sự cứu viện của dân tộc cháu vô cùng quan trọng với chúng ta, cô bé ạ, Kushumai nói xen vào, tay xoa xoa mái tóc trắng của Matsi. Ta sẽ thân chinh đi cảm ơn Người Biển và nói chuyện với họ! Trong khi chờ đợi, cháu hãy nói với họ kiên nhẫn chờ và đừng đi đâu hết. Chúng ta còn chưa vạch xong kế hoạch tấn công.

Matsi gật đầu. Cô bé vẫy tay chào, vừa nói với Coralie, vừa lắc lư đi trên đôi chân trần:

- Chốc nữa gặp lại nhé, Coralie! Chốc nữa nhé!

- Đợi đã Matsi! cô bé đột ngột quyết định. Tớ đi với cậu!

- Cẩn thận đấy! Qadwan không kìm được kêu lên với cô bé đang khuất sau ngọn đồi.

Kushumai quay về phía các chỉ huy đội quân. Đôi mắt màu lục của cô sáng lên:

- Chúng ta chưa giải quyết được vấn đề pháp thuật của bọn thầy tu, nhưng giờ tôi đã có cách để đột nhập vào thành.

- Cậu có trông thấy họ không? Gontrand thì thầm hỏi Romaric đang bò rập trên cỏ, gần chỗ Kushumai đang trình bày kế hoạch tấn công cho ban chỉ huy nghe.

- Không, Romaric cũng thì thầm. Nhưng tớ nghe thấy tiếng của họ. Suyt, các cậu im đi xem nào!

Lúc ngủ dậy, Agathe, Gontrand, Romaric và Toti được biết là Người Biển đã tới và Coralie đã đi gặp họ. Bọn trẻ cố lén vào chỗ ban chỉ huy đang họp trên đồi, nhưng bị lôi cổ ra ngay. Kushumai nhẹ nhàng cảm ơn lòng nhiệt tình và thiện chí của lũ trẻ, còn Yorwan thì khuyên chúng “đi chơi chỗ khác”.

Bọn trẻ giận lắm. Mấy người lớn này thật đúng là chúng nào tật nấy! Bọn chúng có nhiều kinh nghiệm về Thế giới Vô hình, từng thoát khỏi những tình thế tồi tệ nhất, lại có sáng kiến gọi thêm các chiến binh thảo nguyên và Người Biển tận tụy đến cứu viện. Ấy thế mà họ lại bảo chúng “đây là việc người lớn, đi chơi chỗ khác đi”. Sao lại bắt công thế cơ chứ! Sao mà vô ơn thế không biết! Rồi họ sẽ biết tay chúng...

Romaric thu mình nằm xoài trên cỏ, đóng tai hòng nghe thấy việc mọi người đang bàn luận. Kushumai dùng que chỉ vào một điểm trong hình vẽ dưới đất. Tất nhiên là Romaric không nhìn thấy điểm đó.

- Một khi đã mở được cửa, cô nói, bằng mọi giá phải đến được cái tháp này.

Lão Giáo chủ của Yénibohor sống ở đó. Chắc chắn Guillemot cũng bị giam ở đó.

- Thế theo chị, các Hiệp sĩ còn sống sót sau trận tấn công đầu tiên bị giam ở đâu?

- Chắc chắn là ở đây, Kushumai trả lời, tay chỉ một điểm khác trên hình vẽ, trong ngục dưới hầm ngầm của thành phố. Chúng ta nên tận dụng thời cơ mà giải phóng cho họ. Các Hiệp sĩ còn sống là nguồn trợ lực rất đáng kể.

- Thế bọn thầy tu thì sao? Yorwan lo lắng. Ta phải làm sao đây?

- Tôi vẫn chưa biết phải làm sao, Kushumai thừa nhận. Tai mắt của tôi đếm được khoảng tám trăm con Ork và một trăm tám mươi gã thầy tu. Chúng ta có hơn một ngàn quân, nhưng sẽ rất khó đương đầu với lũ quỷ! Tôi sợ là bốn Phù thủy không đủ để chọi với ma thuật của lũ thầy tu...

Những lời nói của Thủ lĩnh Hội Gấu khiến mọi người thấy nặng nề.

Tofann là người đầu tiên phản ứng:

- Chúng ta sẽ chiến đấu dũng cảm! Chiến đấu và hy sinh là chuyện thường ngày ở Thế giới Vô hình.

- Tôi cũng nghĩ như anh, Nữ Thợ săn đồng ý. Cái chết chỉ là một giai đoạn trong vòng luân hồi vĩnh cửu!

- Các anh nói hay lắm! Cung thủ mặt hần một vết sẹo sâu cười khẩy. Tôi rất muốn đánh nhau, nhưng không có ý định tự tử đâu! Tốt hơn cả là nên tìm cách khử tụi thầy tu đi.

- Cung thủ có lý, người thợ làm đàn nói. Dân miền Tây rất dũng cảm. Họ sẵn sàng chiến đấu để được sống tự do trên đất của họ, không cần phải đóng

sưu cao thuế nặng cho Yénibohor. Nhưng thật không công bằng nếu bắt họ phải hy sinh vô ích...

- Vấn đề là ở chỗ, Gérald nói xen vào, chúng ta chẳng còn cách nào khác. Ai trong số chúng ta cũng có lý do để chiến đấu. Nhưng đó mới chỉ là lý do cá nhân. Những điều đang diễn ra ở Yénibohor vượt ra ngoài quyền lợi cá nhân của chúng ta. Nếu kẻ núp sau những bức tường đó, Bóng tối, Giáo chủ hay bất cứ ai khác kết hợp được sức mạnh của cuốn sách và Nội Khí của Guillemot, hậu quả sẽ là khôn lường với tất cả mọi người.

Kushumai cố trấn tĩnh mọi người đang bắt đầu hoảng hốt vì những lời của Gérald.

- Chúng ta có một ngày để tìm ra giải pháp, cô thông báo. Dù thế nào, chúng ta cũng dự định sẽ tấn công vào ngày mai, vào lúc rạng đông. Gérald nói đúng: chúng ta chẳng còn cách nào khác. Nhất là không thể chờ đợi thêm được nữa.

Romarcic thuật lại những điều nghe được cho các bạn bằng tiếng Ska, để Toti hiểu được.

- Tớ không biết là tình thế lại tuyệt vọng đến mức này! Agathe rên rỉ. Bọn mình làm gì bây giờ?

- Tớ không nghe thấy hết, Romarcic trả lời. Nhưng tớ có ý kiến thế này: ngày mai bọn mình sẽ giả vờ ở lại Đồi Xám khi mọi người tấn công Yénibohor. Sau đó bọn mình sẽ kín đáo chuồn đi và lên vào thành phố. Vào được trong thành rồi, dứt khoát phải tìm ra cái tháp nơi Guillemot bị giam và lên đi tới đó. Sau nữa thì tớ chưa biết...

- Thế cũng khá rồi đây, Gontrand mỉa mai. Nếu bọn mình còn sống khi vào được đến nơi thì vẫn còn thời gian tính tiếp.

- Kế hoạch này có thể thực hiện được, nếu bọn mình thu nhỏ được người lại, Toti đánh liều nói.
- Thế các cậu có ý gì khác không? Romaric bực mình. Không à, vậy thì...
- Còn Coralie thì sao? Agathe hỏi.
- Cậu ấy sẽ quay về đây trước khi bọn mình đi mà.
- Còn Thomas và Ambre? Gontrand lại hỏi.
- Tớ tin là Ambre sẽ về đúng hẹn, Romaric bình tĩnh nói. Cậu ấy không bao giờ bỏ rơi Guillemot, các cậu cũng thừa biết như tớ mà.

HÃY VỮNG TÂM!

Ngày hôm sau, đúng như Romaric, Gontrand, Coralie, Agathe và Toti đã dự tính, người lớn bảo bọn trẻ ở lại Đồi Xám xem trận đánh sắp diễn ra...

- Nhưng bọn cháu sẽ chẳng trông thấy gì hết! Coralie hồn nhiên phản đối.

Tối qua, cô bé đã quay về với các bạn sau khi đã chơi cả ngày với bác Wal và Matsi. Các bạn đã lập tức tiết lộ cho cô biết dự định của cả hội. Qadwan đang tiến lại phía bọn trẻ. Người lớn mặc nhiên coi ông là trung gian liên lạc với lũ trẻ.

- Thôi nào các cháu..., ông nói. Đánh trận là việc của người lớn! Bác biết là các cháu lo lắng cho Guillemot. Nhưng các cháu đã làm rất nhiều việc cho cậu ấy! Còn giờ thì các cháu phải ngoan.

Bọn trẻ cúi đầu, vẻ không hài lòng, nhưng không tỏ ý phản đối. Ông Phù thủy cho rằng bọn trẻ đã chịu bỏ cuộc và hài lòng quay đi, không kịp nhìn thấy bọn chúng nháy mắt với nhau phía sau lưng ông...

Yorwan và Gérald đứng hai bên Kushumai nhìn đoàn quân chuẩn bị xung trận. Kushumai gọi đoàn quân là “Quân vùng Đồi”. Cô đã đề ra một kế hoạch tấn công hết sức táo bạo. Giai đoạn đầu của cuộc tấn công hoàn toàn do Người Biên thực hiện. Hôm qua cô đã thảo luận rất lâu với họ. Cô ngắm nhìn các chiến binh thảo nguyên thách đấu vui với nhau, để giết thời gian chờ đợi. Cô rất khâm phục sức mạnh, sự mềm dẻo và nghệ thuật chiến đấu đã trở thành phong cách sống của họ. Giá có thể thì cô sẵn sàng đổi vài trăm người nông dân tóc hung chỉ để lấy vài chục chiến binh như họ! Kushumai biết người dân miền Tây rất dũng cảm, nhưng dù sao họ vẫn chỉ là nông dân, quen cày bừa hơn là múa kiếm. Hội Gấu cử người thợ làm đàn đến dạy

võ cho dân vùng này, vốn rất ghét bọn thầy tu Yénibohor. Dù công việc đã có hiệu quả hơn mong đợi, nhưng vẫn chưa đủ để đương đầu với những địch thủ đáng gờm của họ. Kushumai đặt nhiều hy vọng hơn vào nhóm cướp. Nếu họ đã từng sống sót qua nhiều cuộc giáp chiến với lũ Ork, thì lần này họ cũng sẽ vượt qua. Những người thợ săn Rừng Irtych Tím rất dũng cảm và có kinh nghiệm, từng đương đầu với dã thú chẳng kém gì tụi Ork. Nhưng họ lại ít quá! Kushumai thở dài. Giá cô có được một nhóm Phù thủy để chống lại tụi thầy tu. Phù thủy ở Thế giới Vô hình rất một lũ lừa gạt nhất chết, chỉ nghe thấy tên Giáo chủ Yénibohor là đã sợ run lấy bầy rồi...

- Chị nghĩ gì đây Kushumai?

- Tôi chẳng nghĩ gì cả, Ngài Sha ạ. Tôi chỉ cầu nguyện thôi. Đó là điều duy nhất phải làm lúc này.

Đúng lúc đó, có tiếng lao xao trong hàng ngũ nông dân miền Tây. Những người này bắt đầu chạy tán loạn tứ phía và rú lên hoảng sợ.

- Có chuyện gì thế? Gérald lo lắng hỏi.

Các thợ săn bất giác tụ tập quanh Kushumai để bảo vệ cô.

- Tụi Mirgi, tụi Mirgi! Một người đàn ông hét lên trả lời.

Theo truyền thuyết Thế giới Vô hình thì Mirgi là lũ quỷ có điệu bộ người lùn mặt mũi nhăn nhúm...

- Bình tĩnh đi, mọi người ơi! Tôi đây mà! Chúng tôi đây mà! Ai đó hét lên trong tiếng hỗn loạn để mọi người nghe thấy.

- Bertram phải không? Gérald sững sờ thốt lên.

- Vâng, cháu Bertram đây! Chú bảo mấy người này thu rìu và hạ giáo

xuống đi. Không khéo lại làm bị thương ai đó bây giờ! Vớ vẩn quá đi mất!

Gérald phải mất một lúc mới thuyết phục được dân miền Tây hiểu rằng những người mới đến là đồng minh chứ không phải kẻ thù. Ông cũng rất khó khăn mới làm cho họ hiểu rằng những kẻ đi cùng chàng Phù thủy trẻ không phải là quỷ lùn...

- Bertram!

Nghe thấy tiếng kêu, Romaric, Agathe, Gontrand và Coralie, theo sau là Toti, chạy vội đến, bắt tay ôm hôn mừng rỡ gặp lại cậu bạn. Khi nhận ra những kẻ đi cùng Bertram, cả bọn tròn mắt không nói được câu nào....

- Các bạn từ Dashtikazar! Tôi vui gặp lại các bạn[1]!

- Kor Hosik!

Đó đúng là Kor Hosik, chàng Korrigan trẻ từng làm phiên dịch cho vua Kor Mehtar khi bọn trẻ bị cầm tù trong cung Bouléagant.

Korrigan là những sinh linh chỉ cao khoảng tám mươi phân, mặt mũi khô khốc nhăn nheo, da sạm màu và đầy lông lá. Chúng sống trên những trảng đất Xứ Ys, nơi chúng chung sống có thể nói là hòa thuận với con người.

Phía sau Kor Hosik có khoảng chục Korrigan khác trông có vẻ già nua hơn cậu, tóc râu đã mang màu muối tiêu hoặc bạc trắng. Họ đội mũ rộng vành, áo vest và quần nhung phồng màu đỏ chứ không phải màu đen như thường lệ. Các đôi guốc sắt của họ mòn nhẵn vẻ khác thường.

- Khi Ambre nói đến việc phải tập hợp những người bạn của mỗi người, trong Thế giới Vô hình, tôi cảm thấy mình thật ngốc nghếch, vô dụng, Bertram thú nhận với các bạn và với các chỉ huy đoàn quân đã lại gần cả

nhóm và đang ngạc nhiên ngắm nhìn các sứ giả Korrigan. Và rồi tôi nảy ra một ý!

- Anh quay lại Xứ Ys và đến gặp tụi Korrigan à? Coralie sững sờ thốt lên. Hâm quá đi mất!

- Cái chính là rất mất thời gian! Anh đã chạy suốt cho đến tận Bờ biển Hú và may gặp được một dân chài đồng ý trở anh sang Đảo Giữa!

- Thế lúc quay về anh cũng chạy à?

- Đương nhiên rồi! Em cũng biết đấy, quý Korrigan rất khỏe. Ngay cả khi họ đã già. Anh phải khó khăn lắm mới theo kịp họ.

- Cháu kể tiếp đi Bertram, Gérald nói xen vào. Bọn ta ai cũng tò mò muốn nghe câu chuyện của cháu từ đầu chí cuối. Còn cháu, Coralie, đừng có hỏi cắt ngang nữa nhé!

- Vì biết bọn thầy tu Yénibohor rất mạnh, Bertram nói tiếp, tôi nghĩ nếu tìm được Phù thủy giúp sức thì tốt biết mấy. Tiếc là chẳng trông đợi được gì vào Hiệp hội Pháp sư vì đang bị gián điệp của Bóng tối theo dõi. Biết tìm Phù thủy ở đâu bây giờ? Đương nhiên là ở chỗ quý Korrigan chứ còn ở đâu nữa! Vì thế tôi quay về Xứ Ys và tới ngay trắng đất. Cuối cùng tôi cũng tìm được khu mộ đá chỗ bọn mình đã chui xuống hang Bouléagant. Tôi đợi đến khi có một quý Korrigan lại gần và xin được gặp vua Kor Mehtar. Mọi người cũng biết quý Korrigan rất tò mò, nên ông vua cho tôi vào tiếp kiến ngay! Tôi giải thích với ông ấy mọi chuyện và làm cho ông ấy hiểu là quý Korrigan sẽ phải chịu nhiều phiền toái nếu Bóng tối trở nên quá mạnh. Ông ấy nghe ra và giao cho tôi các Phù thủy tài giỏi nhất của ông ấy, kèm theo một thông dịch viên để chúng tôi có thể trao đổi dễ dàng. Chuyện có vậy thôi!

- Cháu nói là ông ta nghe ra ư? Gérald nhắc lại, vẻ nghi hoặc.

- Sao chú ấy lại có quyền ngắt lời Bertram? Coralie thì thầm cắn nhần.
- Cậu im đi! Romaric quả trách. Để cho mọi người nghe chứ!
- Vâng, Bertram trả lời Gérald, bắt giắc đỏ mặt. Cháu tìm ra được những lý lẽ thuyết phục...
- Anh bạn Bertram hứa với vua tôi, Kor Hosik vui vẻ xen vào. Bertram hứa tặng một thứ để đổi lấy sự giúp đỡ!
- Chuyện này chỉ liên quan đến vua Kor Mehtor và tôi thôi! Bertram phản đối, trừng trừng nhìn chàng Korrigan. Mà điều quan trọng nhất là tôi đã quay về đây, mang theo bạn bè giúp sức, phải không nào?
- Cậu nói đúng, Bertram ạ, Kushumai thừa nhận và mỉm cười rạng rỡ cảm ơn chàng trai. Sự giúp đỡ mà cậu mang về có lẽ sẽ cứu sống tất cả chúng ta đấy! Ta đã nghe nói đến công năng pháp thuật của các *Ogham*[2], rằng nó rất mạnh mẽ. Và nhất là ở đây không ai biết đến. Tội thầy tu chưa được chuẩn bị để đối phó với nó!

Cô quay về phía Yorwan và Gérald.

- Thế đấy! Cuối cùng chúng ta đã có được nhóm Phù thủy cần thiết. Các anh thấy không, đừng bao giờ tuyệt vọng!

Kushumai mời nhóm Korrigan đi theo cô lên đồi, nơi cô triệu tập cuộc họp cuối cùng của ban chỉ huy trước trận đánh. Đám nông dân miền Tây thờ phào nhẹ nhõm, vì họ vẫn cứ cho là nhóm Korrigan giống quỷ lùn Mirgi.

Bertram ở lại cùng các bạn. Bọn này kể cho cậu nghe những việc đã xảy ra mấy hôm trước. Chúng kể cho cậu nghe Kushumai và Ngài Sha là ai. Bọn

trẻ còn cho cậu biết Ambre và Thomas vẫn chưa quay về, cũng như những diễn biến mới nhất, nhưng không kể về âm mưu nổi dậy của bọn chúng.

- Phải ở lại đòi thì tệ thật, Bertram nhú mày nói, giọng tự tin, chứng tỏ mình đã là người lớn. Anh thề trong lúc đánh nhau ác liệt sẽ nghĩ đến các em, giữa hai lần đọ sức với bọn Ork hay giữa hai lần làm phép chống tụi thầy tu! Mà này, Bertram kết luận khi thấy Gérald đi về phía cậu, người ta đến tìm anh rồi kìa, thôi ngoan nhé! Anh sẽ không làm các em thất vọng đâu!

- Bertram?

- Cháu đến đây, chú Gérald. Chào các bạn, tạm biệt...

- Bertram, Gérald nói, giọng buồn buồn. Phải có ai đó để mắt... trông nom bọn trẻ. Bác Qadwan đã khá hơn rồi. Bác ấy nhiều kinh nghiệm hơn cháu. Bác ấy sẽ có ích cho bọn chú hơn ở Yénibohor.

- Cái gì cơ? Bertram gầm lên. Nhưng bác Qadwan yếu lắm, bác ấy chỉ làm bận chân mọi người thôi! Chú Gérald, chú không được làm thế với cháu... Cháu xin chú đấy!

- Thôi, chú đã quyết định rồi, Gérald nói, giọng cương quyết. Cháu cố trông nom bọn trẻ cẩn thận hơn lúc ở Xứ Ys đấy!

Bertram suy sụp choáng váng nhìn Gérald rời đi. Gérald đến chỗ Kushumai, Qadwan, Yorwan và các Phù thủy Korrigan. Quân vùng Đồi chuẩn bị lên đường.

- Thôi mà anh Bertram, Gontrand an ủi, vẻ giễu cợt, không sao đâu mà! Khi nào anh lớn, mọi việc sẽ khác.

- Hay ho gớm! Thế mà anh đã làm biết bao điều cho họ, Bertram rên rỉ. Họ

không có quyền bắt anh đứng ngoài cuộc. Anh xứng đáng được tham gia trận này!

- Bọn em cũng nghĩ vậy đấy, Romaric đồng tình, tay đặt lên vai chàng Phù thủy trẻ. Mà này, bọn em có kế hoạch đấy!

- Kế hoạch ư? Đừng có nói là bọn em định trái lời chú Gérald và... Ôi, không được đâu!

- Được chứ anh Bertram, được chứ!

DƯỚI NƯỚC VÀ TRÊN KHÔNG

Quân vùng Đồi tiến đến gần Yénibohor, khiến trong Thành náo động hẳn lên. Sự náo động lan đến tận chân Thành, nơi tụi Ork được trang bị vũ khí đầy mình chạy ra trấn giữ. Kushumai ra lệnh đoàn quân dừng lại ngoài tầm tên bắn trước cánh cổng ra vào đang đóng kín mít. Cửa rất vững chắc, hoàn toàn có thể chống lại mọi đòn tấn công.

- Chúng ta phải đợi thôi, Kushumai thông báo với Gérald, Yorwan và Qadwan, cùng Tofann, người thợ săn, người thợ làm đàn và Cung thủ đến hỏi xem tình hình ra sao. Hy vọng là Người Biển thành công.

Một trong những nét độc đáo của Yénibohor là con sông chảy qua thành và đổ ra Biển Nóng Bỏng. Đoạn chảy qua thành phố được đào kênh để sử dụng vào nhiều mục đích khác nhau cho đời sống dân chúng và mang lại cho thành phố vẻ tươi mát duy nhất. Vậy là Sông Ướt chảy qua Yénibohor, những đoạn chui qua tường thành có vòm uốn và chấn song. Sông và biển có nhiều loài cá ăn thịt rất to, nếu đang tắm mà gặp phải chúng thì thật phiền phức!

Ousnak là một ngư dân rất tài giỏi được Người Biển bầu làm trưởng nhóm đang lặn sâu dưới nước. Anh dừng bơi một lúc rồi quay lại. Mái tóc dài trắng của anh bay quanh đầu. Cả trăm ngư dân, được Người Biển gửi đến giúp sức Quân vùng Đồi, theo anh như hình với bóng. Ai nấy đều rất giỏi bơi lặn. Họ vừa ngoi lên lấy hơi lần cuối và biết rằng họ có thể ở rất lâu dưới nước nếu hạn chế vận động. Ousnak yên tâm bơi tiếp lên phía trước.

Chẳng mấy chốc, anh đã thấy tám chấn song ngăn không cho quái vật từ biển theo sông vào trong Thành. Nhờ có lớp màng bảo vệ mắt như mặt nạ của thợ lặn, anh nhìn thấy rõ mồn một mọi thứ xung quanh. Vì thế, anh nhìn

thấy tám chân song han ri ở tíít phía dưới, chỗ lòng sông bao phủ đầy tảo. Đó là chỗ họ sẽ chui qua. Ousnak ra hiệu: ba người đàn ông đến giúp anh vặn tám chân song han ri. Sau đó, từng người một chui qua lỗ thủng. Họ thận trọng nổi lên mặt nước, hít đầy phổi rồi lại lặn sâu xuống nước. Lúc ngoi lên thở, họ thấy tụi Ork và bọn thầy tu chỉ chăm chăm quan sát phía đồng bằng, nơi quân xung kích đang đứng. Kushumai nói đúng! Đội biệt động lọt được vào Thành sẽ khiến cho bọn quân phòng thủ bị bất ngờ.

Ousnak kiểm tra con dao anh thường dùng để lọc thịt cá câu được dất trong thất lưng khó. Anh thấy can đảm hơn khi sờ thấy con dao và ra hiệu cho mọi người tiến lên. Cả nhóm đến gần cái cầu rộng dẫn ra cổng và nắp dưới cầu. Cánh cổng ở cách đó vài chục mét, chỉ có hai con Ork đang đứng gác. Những con khác đang đóng chốt trên tường thành. Chúng lo là thế cũng phải: cổng có hai cánh bằng kim loại cài then to tướng.

- Chúng ta sẽ chia quân thành ba nhóm, Ousnak thì thảo. Một nhóm giữ chân bọn Ork, nhóm thứ hai lao ra mở cổng và nhóm thứ ba yểm trợ cho cả đội rút lui...

Người Biển rón rén bước lên bờ. Ousnak rút từ trong thất lưng ra một món đồ mà hôm trước Kushumai đã đưa cho anh lúc cô xuống bè bàn chuyện tấn công. Anh bóc lớp bọc chống thấm ra và hướng cái ống kim loại lên trời. Làm giống như Kushumai đã hướng dẫn rồi nhấn nút. Một đốm lửa vụt lên trời và phát ra tia sáng xanh rực cháy trong khoảnh khắc, không gây tiếng động nào.

- Tín hiệu đấy! Từ bên kia tường thành, Kushumai thốt lên. Cô lo lắng quan sát bầu trời đã một lúc rồi. Họ đã thành công! Họ sẽ cố mở cổng. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng!

Ở phía trong Thành, nhóm Người Biển đầu tiên, theo sau là nhóm thứ hai, lao về phía hai con Ork. Lũ quái vật vô cùng ngạc nhiên khi thấy mấy người đàn ông ở trần thình lình xuất hiện, tay giơ mấy con dao nhỏ. Vì thế mà

chúng không chống đỡ dữ dội như mọi khi. Con đầu tiên nhanh chóng bị hạ gục. Nhưng con thứ hai đã đánh gục hai người đàn ông và rú lên gọi đồng bọn đến cứu. Quá muộn rồi: then cài cổng đã nhấc lên và hai cánh cửa mở toang.

- Tấn công! Kushumai hét lên. Tấn công!

Nông dân miền Tây, quân cướp, thợ săn và chiến binh thảo nguyên cùng lao về phía trước.

Trong lúc này, đội quân của Ousnak đã khừ xong con Ork thứ hai và rút lui ra sông mang theo xác hai người xấu số bị con Ork giết.

- Chúng ta xoay xở cũng không đến nổi tề, Wal, cha của Matsi nhận xét. Ông đang ôm cánh tay có vết đứt, máu chảy ròng ròng.

- Ừ, Ousnak đồng tình. Nhưng chúng ta chẳng còn việc gì làm ở đây nữa. Người Biển đã giữ lời hứa, giờ đến lượt những người khác hoàn thành nhiệm vụ của họ. Chúng ta không phải là chiến binh.

Những người đàn ông tóc trắng lặng lẽ lặn xuống sông và quay ngược ra biển.

Chiến binh thảo nguyên là những người đầu tiên vào đến thành, theo sau là đoàn thợ săn Rừng Irtych Tím do đích thân Kushumai chỉ huy. Họ gặp một toán chừng chục con Ork đang định đóng cổng lại.

Các chiến binh khừ ngay lũ Ork, trước khi đoàn thợ săn đến nơi.

- Lẽ ra các anh phải để lại cho chúng tôi vài con chứ, một bác thợ săn đùa. Một tay ông cầm giáo, tay kia thì vác rìu.

- Các anh cứ yên tâm, Tofann trả lời, hắt cằm chỉ hàng đàn Ork đang lao từ

trên tường thành xuống. Ai cũng có phần mà...

- Những người khác phải nhanh chân lên một chút chứ, Kushumai lo lắng. Họ đang làm gì thế nhỉ?

- Tôi nghĩ là có chuyện rồi, một thợ săn nói.

Đúng thế, cách tường thành khoảng một trăm mét, quân cướp và nông dân miền Tây, nhóm đông nhất của đoàn quân, đang nằm lăn ra đất, kêu gào hoảng hốt và tức giận. Họ đã gặp phải thứ gì đó động đậy, màu trắng như sữa khiến họ trượt chân ngã nhào nhào. Đó là một dạng như sóng thần, quật ngã những người táo bạo đang định vào thành...

Kushumai ngược mắt nhìn lên phía trên tường thành. Bọn thầy tu đang yểm một bùa phép rất mạnh khiến cho nhóm Quân vùng Đồi không sao tiến lên giúp sức những người đi trước được!

- Dững cảm lên! cô hét lên với chừng năm chục người đã đứng lên được. Yorwan và Gérald đang ở bên ngoài cùng với các Phù thủy Korrigan. Họ nhất định sẽ có cách!

- Hy vọng họ nhanh chóng tìm ra giải pháp, Tofann bình tĩnh nói. Vì quân Ork có vẻ rất đông.

Yorwan và Gérald không mất thời gian suy nghĩ khi thấy Kushumai bị kẹt trong thành với một nhóm quân. Dù có dững cảm đến đâu thì họ cũng chẳng khá hơn các Hiệp sĩ khi phải đương đầu với lũ Ork thành Yénibohor! Hai Thầy Phù thủy giận dữ nhìn lũ thầy tu áo trắng đứng phía trên tường thành, tiếp sức cho nhau làm phép. Yorwan và Gérald lùi ra xa cùng Qadwan và các Phù thủy Korrigan.

- Gérald, Qadwan và tôi sẽ hợp sức lại, Yorwan giải thích với Kor Hosik.

Pháp thuật của các anh khác quá, nên chúng tôi không hợp sức với các anh được. Các anh hãy cố hết sức giúp chúng tôi phá lớp sóng trắng!

Kor Hosik thuật lại lời Yorwan cho các Phù thủy già Korrigan. Họ gập đầu. Trong khi ba Phù thủy Xứ Ys nắm tay nhau và thể hiện hình dạng các Linh Phù Thế giới Vô hình để chống lại bùa phép, thì các Phù thủy Korrigan vẽ một vòng tròn trên cát và bắt đầu nhảy múa trong vòng tròn.

- Nhờ quyền lực của Auroch và của Bàn Tay, của Thiên Nga và của Năm Tháng, Uruz chạy trên tuyết cứng, Naudhiz mình trần đi trong giá lạnh, Elhaz nổ lép bép khi cháy, Yéra người hào phóng, hãy ru ngủ những linh hồn xấu xa và xóa bỏ phép màu! UNEY!

- Gar! Sắc như con rắn ác,

Làm đàn bà phải ở góa,

nhờ quyền lực đồng tiền bạc

và của máu mày vẫn uống thỏa,

hãy dẹp bỏ vật cản hùng cường,

kẻ dám nhạo báng con người!

Bùa phép của các Phù thủy Xứ Ys được kêu gọi từ các vì sao bay đến chống lại bùa phép của bọn thầy tu Yénibohor. Màn sương vàng tấn công lại lớp sóng trong suốt và cố giữ nó lại, giống như con đê tạm bợ ngăn bão tố. Nhưng sau một hồi vật lộn, màn sương vàng bị đẩy lùi và tan thành những tia lửa vàng.

Ngay sau đó, pháp thuật của Korrigan, kết hợp giữa trái đất và mặt trăng, chống lại lớp sóng trắng bằng một tia chớp đỏ sáng chói. Không khí run rẩy

xung quanh bùa phép màu sữa của bọn thầy tu. Nó đứng sững lại rồi hơi chảy ngược lại phía sau. Tuy bị lung lay nhưng lớp sóng bảo vệ của tụi thầy tu vẫn đứng vững.

- Pháp thuật chúng tôi mạnh hơn pháp thuật của bọn mặc đồ trắng đứng trên tường thành kia, Kor Hosik buồn rầu nói. Nhưng chúng nó đông quá! Giá bớt lũ mặc đồ trắng đi một chút thì pháp thuật Korrigan đập tan bùa phép này ngay!

- Cậu nói đúng, Kor Hosik ạ, Gérald nói, vẻ u ám. Nhưng chúng ta biết làm gì bây giờ?

Có tiếng nổ nghe khô khốc. Trên tường thành, một gã thầy tu lão đảo rồi ngã chúi về phía trước, rơi bẹp xuống chân tường...

LỬA VÀ ĐẤT

Cái gì thế nhỉ? Gérald hỏi, ông nhìn cảnh vừa rồi mà chẳng hiểu gì cả.

Một tiếng nổ khác vang lên và gã thầy tu thứ hai ngã úp bụng từ tường thành xuống.

- Kia kìa! Yorwan reo lên, chỉ tay vào mòm đá nơi vài ngày trước, Urien làng Troël đã leo lên hô hào kích động đám Hiệp sĩ.

Người Cát kê súng đại bác lên đồng đá, từ tốn chỉnh đường bắn và nhắm vào tụi thầy tu.

Ba Thầy Phù thủy chạy về phía họ. Trong Thế giới Vô hình, chưa ai thấy súng đạn bao giờ. Chẳng thế mà nhóm trộm cướp và nông dân miền Tây rất ngạc nhiên khi trông thấy những khẩu súng trường, mà những đàn ông mặc đồ màu xanh sẫm, trắng sữa và đỏ thắm, đang giương lên.

- Chú Gérald! Ambre cười reo lên và lao đến gặp ông.

- Ambre à? Gérald ngạc nhiên thốt lên khi nhận ra cô bé. Vậy là cháu đã thành công.

- Vâng, cô bé phấn khích khẳng định. Lúc đến rìa Sa mạc Ngón ngấu, cháu và Thomas đã nhóm lửa để thu hút sự chú ý của Người Cát. Họ đã đến, nhưng phải mất rất nhiều thời gian! Sau đó, phải tìm gặp Kyle, bạn của Guillemot và kể cho cậu ấy nghe chuyện của chúng ta. Rồi Kyle còn phải triệu tập ba bộ lạc lại để họp và thuyết phục họ tới cứu viện cho chúng ta. Rồi còn phải quay về nữa chứ! Mất nhiều thời gian lắm ạ! Vì thế nên bây giờ bọn cháu mới về đến đây. Và...

- Cậu bạn Thomas của cháu ỏn chứ? Qadwan bõng lo lắng hỏi. Cậu ấy có đi cùng cháu không? Cậu ấy có khỏe không?

- Dạ, cậu ấy... ở đằng kia ạ. Cậu ấy khỏe.

- Thomas ỏi! Qadwan gọi, về ngấp ngừng của Ambre làm ông thấy lo. Cháu đang trốn ở đâu đây?

- Cháu có trốn đâu ạ, Thomas lầu bà.

Cậu vừa nói vừa ra khỏi chỗ nấp, theo sau là Romaric, Gontrand, Bertram, Coralie, Agathe, Toti, và một cậu bé trạc tuổi bọn trẻ có đôi mắt mắt màu xanh, tóc nâu sẫm và làn da rám nắng.

- Ồ không! Gérald thốt lên khi nhìn thấy cả đám trẻ. Bertram, chú chẳng đã bảo cháu...

- Cháu đã cố hết sức rồi, Bertram biện bạch. Nhưng chúng nó cứng đầu cứng cổ lắm ạ...

- Quân của cháu phải có người dẫn đường thì mới đến gặp các chú được chứ ạ, cậu bé tóc nâu sẫm nói xen vào.

Cậu tự giới thiệu:

- Cháu tên là Kyle, con trai các tộc trưởng Người Cát!

- Chào mừng cháu, Kyle, và các chiến binh Người Cát dũng cảm, Qadwan trả lời thay Gérald. Có thể nói là mấy khẩu súng lạ lùng của Người Cát đúng là quà trời cho đây.

- Dân cháu có súng này từ lâu rồi, từ lúc bị mất kẹt tại Sa mạc Ngón ngấu,

cậu bé bắt đầu giải thích. Chắc chắn là súng này có ở thế giới khác, và dân cháu mua được từ thời còn sống du mục ở bên ngoài Thế giới Vô hình. Súng cứ được truyền từ đời này sang đời khác. Dân cháu giữ gìn rất cẩn thận, vì nhờ có súng mà chúng cháu chống lại được quân trộm cướp và lũ người Thành Yâdigâr, cũng như mọi đe dọa khác của sa mạc!

- Điều làm ta ngạc nhiên, Gérald thú nhận, là đạn súng trường không bị lớp sóng thần đẩy lùi như bùa phép của chúng ta...

- Tôi nghĩ là đạn bắn đi nhanh quá nên pháp thuật của bọn thầy tu không kịp ngăn trở, Yorwan nói sau một hồi suy nghĩ. Điều quan trọng là đạn giúp ta trừ khử tội thầy tu! Càng ít thầy tu thì bùa phép của chúng càng yếu đi... Ta quay lại chỗ mấy Phù thủy Korrigan và chuẩn bị sẵn sàng mở đường vào Thành thôi!

Gérald đồng ý. Trước khi đi, Yorwan quay lại phía lũ trẻ, nhú mày và ra vẻ nghiêm nghị.

- Chú cấm các cháu không một đứa nào được đi khỏi chỗ mấy mỏm đá này đấy nhé! Chỉ cần thấy một đứa trong đám không vâng lời là chú sẽ phạt các cháu đến nơi đến chốn đấy, đến hết đời cũng chưa hết tội đâu. Hy vọng là các cháu hiểu chú...

Trong lúc này, Kushumai, các thợ săn của cô và các chiến binh thảo nguyên phải chống chọi với lũ Ork leo từ tường thành xuống.

Kushumai rút kiếm và lăm lăm chĩa vào lũ quỷ đang xông tới. Các thợ săn vây quanh cô, sẵn sàng hy sinh thân mình để bảo vệ người thủ lĩnh của họ. Về phần mình, các chiến binh thảo nguyên tản ra để hành động được mau lẹ.

- Ai đến được Thiên đường trước thì chờ những người khác với nhé! Tofann vui vẻ nói với đồng đội.

Một con Ork chồm lên người anh, tay lăm lăm cái chùy đầy máu. Người khổng lồ dùng hai tay nắm cây kiếm và tránh được cú đánh một cách ngon lành. Anh cúi rạp người xuống, xoay người một vòng, đập mạnh vào bụng con Ork, rồi đứng lên bỏ đôi sọ nó ra. Anh nhanh nhẹn tránh được đòn tấn công từ phía sau của một con Ork khác, giơ chân đá một cú khiến nó gập người lại, rồi găm gờ lấy hết sức chặt bay đầu nó. Miếng vải nhờn nhờn buộc mớ tóc xám cứng đơ của con Ork bay lên, cùng lúc cái đầu nó lăn lông lốc dưới mặt đất.

- Tôi đã bảo là tụi Ork thực ra không đáng sợ như cái vẻ bề ngoài của chúng đâu mà! Tofann vui vẻ thốt lên.

Các thợ săn thì không nghĩ vậy. Họ đang vất vả chống đỡ lũ quái vật. Bọn Ork đã giết được ba người thợ săn. May mà họ không chiến đấu theo nhóm nữa mà lập thành hàng rào phòng vệ gồm những người chuyên ném lao. Nhờ vậy mà họ mới vất vả đẩy lui được tụi Ork đang điên cuồng.

- Nếu các Thầy Phù thủy không nhanh chóng khử tụi thầy tu đi, một bác thợ săn nói với Kushumai, thì chúng ta thua đến nơi rồi.

- Tôi biết, Kushumai vừa lấy hơi vừa trả lời. Các chiến binh phương Bắc đâu rồi?

- Họ có vẻ đang gây rắc rối cho kẻ thù! một thợ săn trả lời, vẻ ngưỡng mộ.

Nữ Thợ săn rất mừng vì có các chiến binh của Tofann trong trận này. Họ là những chiến binh thật cừ khôi. Nếu có một trăm người chắc họ chinh phục được cả Thế giới Vô hình nếu muốn. May mà họ vốn bản tính ưa cô độc và nhìn đời bằng con mắt thi sĩ...

Những đôi mắt ti hí ác độc của bọn Ork ánh lên vẻ hoảng sợ khi phải giáp

chiến với các chiến binh vạm vỡ. Rất nhiều con đang quần quai dưới đất trong khi tất cả các chiến binh phương Bắc vẫn còn nguyên vẹn.

- Nào ta moi ruột nó ra! Nào ta móc mắt nó ra! Tofann bắt đầu hát bằng cái giọng vang như sấm.

Anh hát ngã một con Ork và cắm phập kiếm vào ngực con thứ hai.

- Nào ta rút hết máu nó đi! Nào ta bẻ hết răng nó đi! Đồng đội của anh vừa hòa giọng hát theo, vừa tiếp tục chặt phăng chân tay và bỏ vào sọt lũ Ork.

Họ mãi đánh nhau ở phía trong Thành nên chẳng ai thấy lũ thầy tu đang rơi xuống chân tường thành.

Người Cát bắn rất có phương pháp, từ tốn, cú nào cũng trúng đích. Bọn thầy tu đang đứng trên tường thành hoảng loạn nhìn nhau. Nhưng chúng không được cử động vì nếu vậy sẽ phá vỡ mắt bùa phép đang giữ không cho Quân vùng Đồi lại gần Thành! Vì vậy chúng đành tái mặt nhìn đồng bọn hét tên họ đến tên kia rớt xuống.

- Giờ thì pháp thuật của chúng ta hẳn có tác dụng rồi đây, Yorwan vừa đếm những bóng trắng trên tường thành vừa tuyên bố, vẻ hài lòng. Nào, ta thử lần nữa nhé!

Nhưng Kor Hosik lại can thiệp:

- Các già Korrigan bảo cứ để họ dùng pháp thuật của đất. Giờ thì sóng trắng không là gì cả!

Yorwan, Gérald và Qadwan lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng chấp nhận để không làm mất lòng đồng minh. Hơn nữa, nếu pháp thuật của các Phù thủy Korrigan không đủ thì vẫn còn thời gian để dùng pháp thuật từ các ngôi sao!

Các Phù thủy Korrigan bắt đầu nhảy múa, miệng ngân nga bùa phép bằng tiếng Korrigan, dưới ánh mắt tò mò chăm chú của các Phù thủy Xứ Ys.

- *Stan! Xương của trái đất*

sức mạnh cô đọng và vĩnh viễn,

nhờ quyền năng rồng đá và hải đăng thanh khiết,

hãy cho biển nổi phong ba

chống lại phong ba bão biển

lật đổ hết rào chắn.

Pháp thuật màu đỏ phát ra từ đường viền vòng tròn vẽ trên cát.

Nó cũng tự tạo ra một lớp sóng khổng lồ bay về phía lớp sóng bảo vệ thành mà lũ thầy tu đã tung ra. Lớp sóng trắng đã bị yếu đi đáng kể vì rất nhiều thầy tu đã ngã xuống thành. Song nó vẫn đứng vững trước đòn tấn công của các Phù thủy Korrigan. Nhưng khi lưỡi dao của các *Ogham* đập vào nó, một tiếng nổ vang như sấm và lớp sóng trắng vỡ vụn, tan ra lả tả.

- Tấn công! Cung thủ vừa hét lên chạy về phía Yénibohor.

Quân cướp theo chân anh ta.

- Tấn công! Đến lượt người thợ làm đàn kêu lên gọi dân miền Tây xung trận.

- Ta đi chứ? Yorwan hỏi các đồng đội.

- Đi thôi! Gérald và Qadwan đồng thanh trả lời.

Từ chỗ mỏm đá nơi Gérald bắt chúng ngồi lại, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe, Thomas, Bertram, Toti và Kyle trông thấy đội quân lao vào tấn công Thành Yénibohor. Cả đám Korrigan cũng đi theo họ. Dù vóc dáng bé nhỏ, nhưng mấy Phù thủy già Korrigan chạy nhanh hơn mọi người. Rồi đến lượt Người Cát hòa vào quân cướp...

Chín bạn trẻ nhìn nhau.

- Bọn mình ngoan ngoãn ở lại đây à? Gontrand hỏi giọng mỉa mai.

- Cậu mơ à! Kyle trả lời.

- Yorwan đã nói chú ấy không muốn một đứa nào trong chúng ta rời khỏi mỏm đá, Romaric nhắc lại. Vậy nếu... cả bọn chúng ta đi thì sao? Như vậy chúng ta không hẳn là không nghe lời, đúng không?

- Đúng đấy, Romaric có lý! Coralie hoan nghênh.

Lạ một điều là Bertram không hề có ý cố thuyết phục bọn trẻ ở lại. Cậu ta xem ra còn tỏ ra nôn nóng hơn những đứa khác.

- Vậy thì còn chờ gì nữa? Cậu thốt lên.

- Ai vào Thành cuối cùng là thua cuộc đấy nhé! Ambre kêu lên.

Cả bọn vừa kêu gào ầm ĩ, vừa chạy lao về phía tường thành cao ngất.

GỌNG KÌM SIẾT CHẶT

Thưa Thầy! Thưa Thầy! Quân đội bên ngoài sắp chiếm được Thành rồi ạ...

Cái bóng tôi di động đang đứng trước chiếc bàn bằng gỗ sồi ở giữa gian phòng nó dùng làm phòng thí nghiệm, trên nóc tòa tháp. Trước mặt hắn là một cuốn sách dày đang mở, có bìa da màu đen lấm chấm sao, và hắn vừa đọc ngẫu nhiên vừa lẩm bẩm những từ gì đó nghe không rõ.

Hắn tức tôi quay lại phía gã thầy tu đã cắt ngang.

- Người dám... làm phiền ta... vì những chuyện con con ấy sao...

Gã đàn ông đầu cạo trọc, mặc áo chùng trắng quỳ lạy.

- Nhưng, thưa Thầy... gã lắp bắp.

- Đến báo với Lomgo... hay Thunku... xem sao... Ta đã trả công nó rất hậu hĩnh... để làm việc này... Cấm không được làm phiền ta lần nữa... Dù cho Thành có bị... sụp xuống biển... cũng mặc.

Gã thầy tu im lặng rồi lui ra khỏi phòng, không nằn nì gì thêm. Thầy kệ, Giáo chủ không biết là Lomgo đã biến mất từ khi Thành bị bủa vây...

Bóng tôi quay lại với bùa phép trong cuốn *Bí ẩn các vì sao*. Đó là một trong những bùa phép cuối cùng mà hắn giải mã được, bằng cách dùng hết cả quyền năng hắn có. Phần còn lại của cuốn sách cương quyết không cho nó đọc...

Cuốn *Bí ẩn các vì sao* mang lại pháp thuật cho Hiệp hội Pháp sư Xứ Ys.

Một trong những nét đặc trưng của cuốn sách là dường như nó có ý chí riêng. Cuốn sách chỉ cho phép người ta đọc một phần các trang mà nó có, dù các Thầy Phù thủy có chăm chỉ rèn luyện đến đâu, dù Bóng tối có ngoan cố đến mấy cũng đành chịu thua. Từ bao thế kỷ nay đã như vậy rồi. Bóng tối phải đấu tranh quyết liệt với cuốn sách mới giành giật được vài bùa phép chỉ trong cuốn sách mới có.

Nhưng mấy bùa phép này đâu có là gì so với biết bao điều hứa hẹn trong những trang còn lại. Ai giải mã được toàn bộ cuốn sách sẽ làm chủ toàn bộ thế giới, đúng hơn là tất cả các thế giới. Ai thuần phục được cuốn *Bí ẩn các vì sao* sẽ có thể bắt cả Xứ Ys, Thế giới Vô hình và nhất là Thế giới Thực, phải chịu khuất phục quyền uy của anh ta.

Mà muốn thế chẳng cần gì nhiều. Chỉ cần một đứa trẻ có Nội Khí (hay Khả năng Thiên phú) phát triển hơn bình thường, dễ lĩnh hội sức mạnh các Linh Phù hơn kẻ khác là được! Mà đó lại chính là đứa trẻ đang đương đầu với hấn trong một phòng giam ở tầng dưới. Chẳng hiểu sao thằng bé lại làm được như vậy...

Bóng tối nện nắm đấm tay xuống bàn rồi tự ép mình phải tập trung vào bùa phép đang nghiên cứu.

Hắn đã có cách khuất phục sự kháng cự của Guillemot! Cách này buộc hắn phải tập trung hết thời gian và năng lượng, kể từ khi con Rùa-Thế giới thất bại...

Vì đụng độ với cậu bé chỉ càng làm cho quyền năng của Bóng tối mạnh lên, nên hắn quyết định bất ngờ tấn công cậu từ phía sau khi cậu bất cẩn. Vì vậy Bóng tối đã tạo ra một bùa phép rất phức tạp và truyền từng Linh Phù một xuyên qua các bức tường tháp đến tận chỗ phòng giam Guillemot. Có thể thấy ngay những hiệu quả ban đầu của bùa phép. Trong phòng giam lúc này, Guillemot người vẫn cứng đờ trong trạng thái xuất thần, và nằm trong quả trứng *Mannaz*, ánh sáng xanh của *Odala* không còn chiếu sáng Bộ giáp

Aegishjamur, những ngọn lửa đỏ cũng đã tắt trên ba trong số tám cành của *Hagal*...

Đòn tấn công ào ạt của Quân vùng Đồi đẩy lùi bọn Ork đến gần chiếc cầu bắc qua sông. Kushumai đứng giữa đám đông hỗn loạn, đưa mắt tìm các vị chỉ huy khác, để tổ chức các trận đánh trong Thành. Đôi mắt màu lục của cô sáng lấp lánh. Trông cô đẹp tuyệt vời, y như Nữ thần Chiến tranh vậy.

- Hỡi các thợ săn! cô kêu lên với đám quân của mình. Tiến quân tới nhà tù! Hãy giải cứu các Hiệp sĩ đang bị giam ở đó!

Quân vùng Rừng Irtych Tím rời bỏ chiến trường và lao ngay về hướng tòa nhà được dùng làm ngục tối, theo gián điệp của Hội Gấu tiết lộ.

- Cung thủ! Thợ làm đàn! cô nói tiếp. Các anh lo tiếp việc khử lũ quái vật Ork nhé!

Trận đánh đang hồi ác liệt. Dân miền Bắc vất vả chống đỡ lũ quái vật. Quân cướp xoay xở khá hơn, nhưng ai cũng thấy rõ cán cân lực lượng quá chênh lệch.

- Chúng tôi sẽ làm hết sức mình! Cung thủ hét lên.

Kushumai không quên mục đích chính của cuộc tấn công nên đảo mắt xem Yorwan, Gérald, Qadwan và các Phù thủy Korrigan có theo sát mình không. Chắc chắn tòa tháp cũng được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng là do tội thầy tu đảm nhận chứ không phải bọn Ork.

- Tofann! cô cất tiếng gọi. Chúng tôi ra chỗ tòa tháp đây! Quân của anh mở đường cho chúng tôi nhé!

- Cô bảo mở hả? người khổng lồ hài hước trả lời. Được thôi, mở thì mở!

Anh lao ra phía trước, nhân thể bỏ một con Ork ra làm đôi.

Các chiến binh thảo nguyên dùng thanh kiếm rộng bản của họ mở đường cho Kushumai ngay giữa trận chiến. Đi đầu là các Phù thủy Xứ Ys, Phù thủy Korrigan, rồi đến Người Cát cũng lạng lã vác súng trường cổ lỗ tiếp bước họ.

- Cái tháp! Đây có phải tòa tháp mà cậu nói không? Agathe hỏi Romaric.

- Dù sao thì tớ cũng chẳng thấy có cái nào khác...

Bọn trẻ lủi đợc vào trong Thành, và lợi dụng cảnh hỗn loạn bụi mù trời, chúng chui vào nấp trong một con ngõ nhỏ, bên ngoài khu vực giao chiến.

- Đi thôi! Ambre đề nghị. Mất thời gian vô ích làm gì.

- Đồng ý! Bertram tán thành.

Bảy đứa trẻ đi về hướng tòa tháp tối sẫm nổi bật trên nền trời. Chúng thận trọng chỉ đi qua các ngõ nhỏ và nép sát mình vào tường.

Cả bọn sắp tới tòa tháp thì Coralie chợt hét lên. Một con Ork xuất hiện từ góc phố đang hươ hươ cái chùy đuổi theo bọn trẻ.

- Ôi không! Ambre rên rỉ.

- Các cậu thấy hơi giống với cảnh bọn mình đã trải qua không? Gontrand thở dài thốt lên.

Cậu vừa nhớ đến cảnh ở trong Rừng Troêl, lúc bọn trẻ bị bọn Ork phục kích.

- Đúng thế, Thomas trả lời. Rồi các cậu sẽ thấy điều phải thấy!

Cậu rút cây đoản kiếm dùng để đi săn mọn của cha Agathe rồi quay ngoắt lại. Thomas lao đến chỗ con Ork. Rõ ràng con quái vật không nghĩ nó sẽ bị tấn công. Nó vừa kịp dùng chùy bổ vào Thomas thì đã đổ sụp xuống đất. Thomas bị nó bổ trúng chân và vai, cậu hét lên sợ hãi. Đau quá nên cậu bé rung rung nước mắt. Tuy vậy, cậu vẫn còn đủ sức để chém con quái vật nhiều nhát bằng cây đoản kiếm rồi mới ngắt đi. Dưới chân Thomas, con Ork còn cựa quậy giãy lát rồi cứng đờ người, không cử động nữa.

- Thomas!

Agathe lao về phía cậu bạn. Cả nhóm đi theo cô. Bọn chúng kiểm tra xem con Ork đã chết thật chưa rồi quay ra chăm sóc Thomas lúc này đang nằm bất động, bị ngắt vì cú chùy của con quái vật. Thấy lũ bạn bối rối không biết làm gì, Toti bèn vội vàng dựng nghiêng Thomas để cậu không bị ngắt.

- Cậu biết sơ cứu à? Agathe hỏi, mắt nhìn Toti tràn trề hy vọng.

- Tớ từng chăm sóc bạn bè của anh tớ khi họ bị thương, Toti hơi đỏ mặt thú nhận.

- Trong trường hợp này thì, nếu cậu đồng ý, Agathe đề nghị, cậu và tớ ở lại chăm sóc cho Thomas. Cậu giúp tớ đưa cậu ấy lánh tạm vào một trong mấy căn nhà trống này. Các cậu khác đi ra chỗ tòa tháp đi. Nó ở ngay kia kia!

Romaric, Coralie, Ambre, Gontrand và Bertram ngần ngại không muốn bỏ mấy đứa kia lại, nhưng sau khi hội ý, chúng đều thừa nhận là Agathe có lý. Cả bọn cần phải thực hiện đến cùng công việc chúng đã bắt đầu. Nếu không thì mọi nỗ lực cho đến lúc này đều là vô nghĩa.

- Chúc cậu may mắn, Agathe, Ambre vừa ôm cô bé vừa nói.

- Giúp tớ cứu Guillemot nhé! Agathe cảm động trả lời. Và, cô hạ giọng nói tiếp, để mắt trông chừng Gontrand hộ tớ nhé...

Ambre ngạc nhiên nhìn Agathe rồi gật đầu cười tỏ ý đã hiểu. Không phải như tụi con trai tưởng, có những bí mật mà tụi con gái không bao giờ tiết lộ...

Ambre dẫn đầu đám trẻ, lúc này chỉ còn sáu đứa. Vài phút sau, chúng đã vào được trong tháp bằng cách chui qua cửa ngàm đang hé mở.

LẠI NÓI CHUYỆN CÁC HIỆP SĨ

Bị giam giữ trong ngục tối dưới tầng hầm của Yénibohor, các Hiệp sĩ cũng nghe thấy tiếng giao tranh âm ỉ phía ngoài. Một số người đứng lên vai những người khác để ngó qua cửa sổ mở ra phố xem chuyện gì đang xảy ra.

- Chẳng thấy gì cả, Ambor đứng trên vai Tổng Chỉ huy nói.

- Tiếng ồn có vẻ như vọng lại từ lối vào Thành, Qadehar đang đứng trên vai Urien nói thêm. Theo tôi, ông nói tiếp, giọng thoáng vẻ hy vọng, đó là quân tiếp viện mà Gérald và Qadwan gọi từ Ys sang!

Tiếng reo hò vui vẻ vang khắp dãy hành lang ngăn cách hai hàng xà lim.

– Nếu thầy Qadehar nói đúng, Tổng Chỉ huy to giọng thông báo, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng. Đoàn đội sẽ đến giải thoát cho chúng ta!

Chẳng đợi vị Tổng Chỉ huy phải nhắc nhở, các Hiệp sĩ đã đứng hết cả lên, run run hy vọng chờ đợi người đến cứu, họ cảm thấy khỏe hẳn ra.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng ồn ào xen lẫn tiếng kêu tắc nghẹn trong hòng vọng ra từ phòng bọn lính gác. Các tù binh cứ tưởng sẽ nhìn thấy các Hiệp sĩ Xứ Ys đến giải cứu cho họ, nên cứ ngó người ra nhìn đám người mặc áo giáp màu tím kỳ cục, đầu đội sọ dã thú xuất hiện trong hành lang. Họ càng ngạc nhiên hơn khi những người này lấy chìa khóa cướp từ tay quân lính gác để mở cửa các xà lim và hỏi các Hiệp sĩ bằng tiếng của Thế giới Vô hình...

- Các anh có bao nhiêu người? một trong những người đến giải thoát cho các Hiệp sĩ hỏi.

- Chúng tôi có một trăm hai mươi người, Tổng Chỉ huy tự giới thiệu rồi trả lời, một trăm hai mươi Hiệp sĩ, trong đó có bốn mươi người bị thương nhẹ.

- Nếu họ cầm được vũ khí thì ngay cả những người bị thương cũng rất có ích, người thợ săn nói. Chúng ta phải đến giúp những người khốn khổ đang chống chọi vất vả ở phía lối vào Thành. Quân Ork sắp tàn sát hết bọn họ mất thôi!

- Những người khốn khổ ư?

- Quân trộm cướp và nông dân đến từ khắp nơi trên Thế giới Vô hình! Những người chỉ quen cắt lúa mì chứ không quen giết chóc, chỉ giỏi trộm cướp các thương gia chứ không quen đối đầu với lũ quái vật khát máu!

- Các bạn đã nghe rõ chưa? Tổng Chỉ huy gầm lên. Chúng ta có thể để cho những con người khốn khổ bị giết hại vì họ đã dũng cảm và thân ái đến giúp sức những người đến từ một thế giới xa lạ như chúng ta không?

- Không! các Hiệp sĩ đồng thanh kêu to.

- Ta kiếm vũ khí ở đâu? Tổng Chỉ huy quay về phía bác thợ săn hỏi.

- Có kiếm của lũ Ork và rìu chiến trong phòng gác.

- Tôi nghĩ, Ambor ngoác miệng cười, thế là ổn rồi...

Trong lúc này, ở gần lối vào, bị kẹt giữa cổng thành và Sông Ướt là đám nông dân miền Tây và quân trộm cướp đang chịu rất nhiều tổn thất. Nỗi tuyệt vọng hiện rõ trên gương mặt các chiến binh đang vất vả chống đỡ tại Ork.

Ngược lại, tại Ork gầm gừ thích thú khi thấy hàng ngũ Quân vùng Đồi cứ

thưa dần. Chúng tin là chẳng mấy chốc sẽ đê bẹp được họ!

Bỗng dưng, tụi Ork đứng gần cầu quay phất lại vì có tiếng ồn ào phía sau. Những đôi mắt ti hí của chúng trợn lên kinh hãi. Cả một đoàn Hiệp sĩ xuất hiện từ con phố dẫn đến nhà tù. Họ lăm lăm kiếm răng cưa và rìu sắc lẹm, sẵn sàng lao vào lũ quái vật.

- Chúng ta được cứu rồi! Cung thủ hét lên.

- Các Hiệp sĩ Xứ Ys! Các Hiệp sĩ Xứ Ys đây! Người thợ làm đàn kêu to.

Yên tâm vì có cứu viện, dù không mong đợi, quân trộm cướp và nông dân lại hăm hở lao vào đánh quân Ork.

Các Hiệp sĩ lăm lăm vũ khí lao vào giữa bầy Ork đang kinh hãi đứng trân trân. Họ thả sức chém giết cho bõ nổi nhục bị cầm tù. Tình thế trận chiến đã xoay chuyển hẳn, lũ Ork bắt đầu lùi bước dần...

Urien và Qadehar, lúc này vẫn mặc bộ áo giáp của Valentin, là những người cuối cùng ra khỏi tòa nhà được dùng làm ngục tối của Yénibohor. Urien van nài Qadehar rảo bước vì các Hiệp sĩ đã đi xa và nghe tiếng kêu cũng đủ biết những người đầu tiên đã giao chiến với tụi Ork. Nhưng Thầy Phù thủy đang mãi nhìn ra chỗ khác, về phía tòa tháp tối đen sừng sững giữa trung tâm thành phố.

- Cứ mặc họ, họ đủ người rồi! Chúng ta có việc khác phải làm.

- Có việc gì quan trọng hơn là đánh nhau cơ chứ? Urien phản đối. Qadehar, nhưng mà...

- Ông phải nghe tôi, Urien! Thầy phù thủy cộc cần nói. Ông thấy gây ra bao sai lầm thế chưa đủ sao?

Người không lồ Urien cúi đầu, vẻ thảm hại. Ông đau đớn nghĩ đến trách nhiệm của mình trong cái chết của Valentin. Vai ông rung rung và một giọt nước mắt lăn dài trên má.

- Xin lỗi cậu, Qadehar, Urien khe khẽ nói. Tôi chỉ là một thằng điên.

- Ân hận cũng chẳng ích gì! Chúng ta phải đến chỗ tòa tháp! Tôi chắc là Guillemot bị giam ở đó.

Không nói thêm lời nào, Qadehar quay phắt người vội vàng đi về phía tòa tháp, theo sau là vị Trưởng tộc Troêl.

- Kế hoạch thế nào đây? Kyle hỏi các bạn khi cả hội đã chui vào trong tháp.

- Bọn mình tìm Guillemot rồi đi ra! Bertram trả lời.

- Tóm tắt giỏi lắm! Gontrand tán thưởng.

Căn phòng chỗ cả bọn đang đứng trông giống như gian bếp. Chắc chúng đã vào bằng lối sau. May mà phòng không có ai. Chắc mọi người đã vội vã bỏ đi vì bàn ghế thì chỏng chơ và cửa thì hé mở. Phía đối diện có lối đi dẫn đến cầu thang hình xoắn ốc, bên dưới dẫn xuống tầng hầm, bên trên dẫn lên các tầng.

Bọn trẻ đang định đi về phía đó thì chợt có tiếng động làm chúng vội vàng lùi lại.

- Có người đang tới! Coralie khe khẽ kêu lên.

- Phải trốn thôi! Romaric nói.

- Trốn vào đâu bây giờ? Coralie tuyệt vọng hỏi, mắt nhìn xung quanh.

- Chỗ kia kia, chui vào trong tủ ấy! Kyle đề nghị.

Cả sáu đứa vội vàng lao đến cái tủ rộng thênh thang, che hết chiều dài bức tường và chui vào trong. May là tủ rỗng. Chắc là chạn để thức ăn. Cả bọn khép cửa tủ, nhưng vẫn để hơi he hé.

Khoảng năm chục con Ork bất ngờ chạy qua gian bếp. Trông chúng còn khiếp hơn tất cả những con bọn trẻ từng thấy. Một gã khổng lồ mặc áo giáp đen, mắt lóe lên giận dữ cầm đầu cả bọn. Theo sau là ba gã thầy tu đầu cạo trọc, mặc áo chùng trắng không lẫn vào đâu được.

Mấy đứa trẻ nấp trong tủ không ghìm được cơn rùng mình sợ hãi:

- Thunku, Coralie thì thâm.

- Im đi! Ambre trợn mắt nhìn em gái.

Bọn Ork và Thủ lĩnh của chúng, chính là gã Thunku, ra khỏi tòa tháp. Bọn thầy tu cẩn thận đóng cửa chính, tạo một bùa phép để chặn không cho mở ra, rồi lặng lẽ chuồn đi.

Bọn trẻ tim đập thình thịch, phải chờ một lúc lâu mới dám chui ra khỏi chỗ nấp.

- Khôn kiếp! Thế là thế nào? Urien ngạc nhiên nhìn lớp màn lửa đen ngăn lối vào tòa tháp.

- Đó là hàng rào pháp thuật, chắc do bọn thầy tu dựng lên, Qadehar giải thích trong khi vẫn chăm chú xem xét bùa phép. Hàng rào này rất chắc chắn, mình tôi không phá được!

Ông siết chặt nắm đấm tức tối.

- Thật tồi tệ! Thầy Phù thủy hét lên. Guillemot ở đó, chỉ cách có vài bước chân, vậy mà tôi bó tay. Tôi, thầy Phù thủy giỏi nhất Hiệp hội Pháp sư! Thật là lố bịch...

- Sao, cậu vẫn còn đứng đó mà tự khen mình à?

Qadehar quay phắt người lại. Gérald đang đứng trước mặt ông. Một nhóm người lạ lùng đi cùng Gérald.

- Đừng lo, Gérald nói tiếp, trong khi Qadehar xúc động ôm chặt lấy bạn. Cậu không chỉ có một mình đâu. Tôi hứa là chúng ta sẽ cứu được Đệ tử của cậu.

Gỡ tay Qadehar ra, Gérald giới thiệu mọi người với nhau.

- Bên cạnh Yorwan và Qadwan là Tofann và các chiến binh thảo nguyên. Không có các chiến sĩ dũng cảm này thì chúng tôi đã chết sạch cả rồi.

Mắt Urien sáng lên nhìn các chiến binh đầy tự hào.

- Đây là Kor Hosik, sứ giả của Kor Mehtar, vua Korrigan và các Phù thủy cao tay của họ, Gérald nói tiếp, cố gắng giới thiệu cho đúng phép tắc.

- *Như tôi đây thật là hân hạnh,*

gặp gỡ bao Phù thủy lừng danh!

Xin nhận lấy lòng tin cậy chân thành... Qadehar nói bằng tiếng Korrigan, vừa cúi mình tỏ ý trân trọng. Mấy Phù thủy Korrigan thì thầm vẻ hài lòng.

- Phía sau chúng tôi là đội quân mang súng trường, lúc nào cũng khiên tôn kín đáo thế đấy. Họ là Người Cát. Còn người phụ nữ đứng sau lưng Yorwan

là chỉ huy đội quân của chúng tôi. Cô ấy là thủ lĩnh Hội Gấu. Tôi sẽ kể cho cậu về hội này sau.

Kushumai bước lên phía trước một bước và nhìn thẳng vào mắt Qadehar. Đôi mắt màu lục gặp đôi mắt xám. Đôi mắt màu lục thì long lanh đầy cảm xúc, còn đôi mắt xám ngỗ ngàng ngạc nhiên.

- Kushumai đây ư? Qadehar choáng váng thốt lên.

- Chào Azhdar, hay là Qadehar, vì hình như đó mới là tên thật của anh. Rất vui được gặp lại anh. Lâu quá rồi còn gì...

DỒN ĐẾN CHÂN TƯỜNG

Anh chị... quen nhau à? Yorwan sững sờ hỏi.

Ông không phải là người duy nhất ngạc nhiên. Gérald và Qadwan cũng đang tròn mắt nhìn hai người.

- Ồ... phải, Qadehar lúng búng, mặt hơi đỏ lên, người cứ ngo ngoậy trong bộ áo giáp. Nhiều năm trước chúng tôi gặp nhau trong một quán rượu ở Ferghânâ...

- Nhìn cậu đỏ mặt tí tai kia! Gérald thốt lên. Đã bao giờ tôi thấy cậu thế này đâu!

- Chắc tại nóng quá ấy mà, Qadwan ranh mãnh đùa.

- Vậy ra cậu tên là Azhdar? Urien hỏi.

- Qadehar dùng tên đó khi ở Thế giới Vô hình, Gérald trả lời Urien. Để giữ kín tung tích khi truy lùng lũ quái vật.

- Và để có một cuộc sống bí mật nữa, Qadwan lại đùa.

- Thôi, tôi xin các anh, Qadehar bực bội xen vào. Chúng tôi ở cùng nhau vài ngày, vậy thôi mà.

- Đúng hơn là vài ngày và vài đêm, Kushumai nói thêm, cô có vẻ thích thú khi thấy Qadehar lúng túng.

- Lúc đó cả hai còn rất trẻ... Mười lăm năm rồi còn gì!

- Mười bốn năm chứ, Kushumai chữa lại. Azhdar, việc gì phải thanh minh? Quá khứ là quá khứ. Hiện nay, tôi là Nữ Thợ săn Kushumai, Phù thủy sống lưu vong ở Rừng Irtych Tím, Thủ lĩnh Hội Gấu và là chỉ huy đội quân tấn công thành này. Anh là Qadehar, Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư. Chúng ta gặp nhau không phải để kể chuyện xưa, mà để cứu một cậu bé Xứ Ys! Và để chấm dứt việc tội thầy tu gieo rắc tai họa khắp Thế giới Vô hình.

Qadehar ngắm Kushumai. Ông nhớ lại cô gái trẻ dạn dĩ từng nhảy múa trên bàn các quán rượu. Hồi còn trẻ, ông từng đem lòng yêu cô say đắm. Qadehar gặp Kushumai trong một lần đi thi hành nhiệm vụ của Hiệp hội Pháp sư ở Thế giới Vô hình. Người thiếu nữ đẹp lộng lẫy ngày nào đã trở thành một thiếu phụ tuyệt vời, đầy tự tin và quả quyết.

Qadehar phải cố gắng lắm mới lấy lại được bình tĩnh.

- Tất nhiên rồi, cô nói đúng, ông trả lời. Quay lại chuyện hàng rào lửa, làm thế nào để vượt qua bây giờ?

Yorwan lấy tay chỉ lũ thầy tu đang đứng bất động trên đỉnh tháp, chứng tỏ một lần nữa họ lại phải đương đầu với ma thuật của Bohor.

- Chúng ta sẽ hành động như khi vào Thành! Ông trả lời Qadehar.

Người Cát vào vị trí dưới chân tháp, nâng súng lên và bắt đầu bắn mấy gã thầy tu mặc áo trắng một cách chính xác.

Trong lúc này, các Phù thủy Korrigan vẽ một vòng tròn trên mặt đất đầy bụi. Các chiến binh thảo nguyên chuẩn bị sẵn sàng lao qua lỗ hổng mà pháp thuật Korrigan sắp mở ra...

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm, Bóng tối đang hớn hờ. Các phòng tuyến bảo vệ xung quanh Guillemot dần dần bị phá bỏ! Bùa phép hấn kiên

trì công phu làm ra nhờ đọc cuốn *Bí ẩn các vì sao* đã thắng các Linh Phù mà Guillemot đã bài binh bố trận để chống lại Bóng tối...

Bóng tối gấp cuốn sách lại. Kéo theo cả quãng tối, hắn đi về phía cầu thang, nhanh chóng leo xuống tầng nơi Guillemot đang bị giam giữ. Hắn mở cửa: tất cả các rào chắn ngăn cách hắn với Guillemot đã bị phá bỏ, cậu bé đang nằm bất tỉnh trên nền đất, chỗ quả trứng vũ trụ bị vỡ ra.

- Thế là xong... cuối cùng ta cũng có thể... hoàn thành Công việc lớn lao...

Bóng tối lại gần Guillemot, cậu bé hơi cựa mình một chút.

- Cậu dậy rồi à... Càng tốt, cậu bé ạ... Ta đỡ phải làm điều đó... một cách thô bạo...

- Linh... Linh Phù đâu rồi? Guillemot lúng búng nói, giọng run run.

- Biến mất... bay mất... bị phá hủy... Ta đã bảo rớt cuộc rồi cậu cũng thuộc về ta mà...

Guillemot cố nhồm dậy, thử kháng cự lại Bóng tối, nhưng cậu yếu quá nên lại buông mình xuống nền đá phòng giam. Bóng tối tóm lấy cậu. Guillemot cảm thấy khắp người lạnh thấu xương.

- Ta đưa mi... đến với số phận của mi... số phận của chúng ta...

Guillemot nhận ra Bóng tối đang vác cậu đi, lôi cậu ra khỏi phòng. Cậu cố lấy hết sức còn lại hét lên phản đối, một tiếng kêu tuyệt vọng.

Cuối cùng, bọn trẻ quyết định ra khỏi chỗ ẩn nấp, và đi ra phía cầu thang. Lúc này thì chúng lưỡng lự: leo lên hay đi xuống đây?

- Tớ đề nghị bọn mình đi xuống, Bertram nói. Guillemot bị bắt, cậu ấy chắc

ở trong phòng giam. Mà thường phòng giam ở dưới tầng hầm.

Không ai thấy có lý gì để phản đối chàng Phù thủy trẻ.

Romaric vớ lấy một ngọn đuốc đang cháy trên tường và dẫn đầu cả nhóm. Bọn trẻ đi sâu vào trong lòng tháp.

- Coralie, em làm cái gì đây? Ambre sốt ruột nói. Mọi người đi hết rồi!

- Được rồi, em đi đây, làm gì mà cứ cuống quýt lên, cô bé vừa nói vừa bình tĩnh buộc nốt dây giày.

Cùng lúc đó, hai đứa nghe thấy tiếng kêu.

- Chị có nghe thấy gì không?

- Hình như là tiếng Guillemot!

Ambre và Coralie đờ người và dỏng tai lên nghe. Hai đứa chỉ nghe thấy những tiếng cạch cạch khô khốc, đều đều. Tiếng súng trường nổ ở phía ngoài.

- Đảm bảo với em đó là tiếng Guillemot! Ambre nhắc lại. Đi thôi!

- Chị Ambre, đợi đã! Phải báo cho các bạn kia biết chứ!

Nhưng cô bé dũng cảm đã lao ra cầu thang, leo lên các tầng trên.

- Lúc nào cũng thế, Coralie lắm bảm rồi đi theo chị.

Hai đứa chạy qua phòng đầu tiên, thấy trống không. Chúng lại leo tiếp, và bước vào một gian phòng rộng đầy những vật dụng của Phù thủy.

Ambre dừng phắt lại và run run chỉ tay về phía cái gì đó đang ở giữa phòng.

- Kìa, nhìn kìa! Đó là Guillemot và ...

- Bóng tối!

Coralie hét lên khi trông thấy cảnh tượng này.

Guillemot nằm dài trên một cái bàn to, bên cạnh một cuốn sách có bìa da lấp lánh sao. Hình như cậu bé đang cựa quậy một cách yếu ớt. Đứng trước bàn là một cái bóng có quầng tối bao quanh. Khi hắn quay lại để nhìn mấy đứa trẻ mới đột nhập vào, mấy mẩu quầng tối rách ra, rơi lả tả xuống đất. Cặp mắt giống như hai hòn than cháy rực nổi bật trên quầng tối bao phủ quanh hắn.

- Cảm động quá đi mất... Mấy cô bé này hẳn là bạn cậu... Tốt lắm... tốt lắm... Vợ kịch nào... cũng phải có khán giả chứ... Khoảnh khắc lịch sử nào... cũng cần có nhân chứng...

Bóng tối nói bằng cái giọng ve vuốt, gần như dịu dàng, và những tiếng thảm thì mon trớn của hắn làm hai chị em thấy lạnh toát sống lưng. Hai đứa cảm thấy hãi hùng mà không sao chạy trốn được, chân mềm ra như bún, tim như tan thành nước. Bóng tối cười khẩy.

- Lâu quá, mất thời gian quá, Qadehar vừa phàn nàn vừa cởi bỏ áo giáp.

- Kiên nhẫn một chút đi, Gérald trả lời. Người Cát đã cố gắng nhanh hết sức rồi!

Đúng lúc đó, hai gã thầy tu rơi từ trên tháp xuống, như để khẳng định lời của Gérald. Thấy số thầy tu trên đỉnh tháp đã giảm đáng kể, các Phù thủy Korrigan bắt đầu thực hiện bùa phép. Bỗng nhiên, bùa phép của họ bắn ra

khởi vòng tròn trên đất và lao vào tấm màn lửa, phá vỡ bức màn thành những đóm đỏ và đen. Mấy gã thầy tu cuối cùng đổ ập xuống như bị sét đánh.

- Xong rồi! Qadehar thốt lên.

Các chiến binh thảo nguyên đang chuẩn bị lao về phía tháp thì bỗng từ một ngõ nhỏ, một thợ săn hỗn hển chạy tới.

- Chúng ta gặp rắc rối ở lối vào rồi! Thunku đã quay lại và mang thêm quân Ork tiếp viện. Các Hiệp sĩ cũng không đủ sức chống chọi nữa rồi. Chúng tôi cần giúp sức của các chiến binh phương Bắc. Đó là chưa kể bọn thầy tu đã hồi sức nhiều và đang tung bùa phép từ phía thành lũy khiến quân ta bị tê liệt!

Kushumai nhanh chóng đánh giá tình hình. Nếu Quân vùng Đồi bị bọn Ork đánh lui thì họ sẽ không kịp chiếm tòa tháp. Cô quyết định:

- Tofann và các chiến binh thảo nguyên sẽ đi theo anh. Người Cát và Phù thủy Korrigan cũng vậy, nếu họ đồng ý. Tôi cần những người khác ở đây. Tôi chỉ có thể làm được như vậy thôi. Tôi hy vọng là sức lực, sự khéo léo và pháp thuật của họ đủ để làm nghiêng cán cân trận đánh về phía ta.

Tofann đồng ý, Kor Hosik đại diện cho Phù thủy Korrigan cũng vậy. Người Cát chỉ gật đầu đồng tình. Rồi tất cả chạy theo anh Thợ săn.

Đúng lúc đó thì Urien tiến lên.

- Kushumai, Qadehar, tôi xin được đi theo những người dũng cảm này để cứu nguy cho đồng đội. Hãy cho tôi cơ hội được chuộc tội. Xin cho tôi được theo họ.

- Đi đi ông Hiệp sĩ, Kushumai đồng ý sau phút lưỡng lự. Ông sinh ra là để

chiến đấu giáp lá cà. Ai mà biết được những gì đang đợi chúng ta trong cái tòa tháp này, những thứ tà ma mà chẳng nào ông cũng chẳng hiểu. Thôi đi đi!

Urien làng Troil nhìn Kushumai đầy biết ơn rồi vội vàng chạy ra nơi đang diễn ra trận chiến.

- Giờ thì chúng ta đang ở chân tường rồi, cô nói về long trọng, nếu tôi được phép đùa lần cuối!

- Ôi dào! Cái khó ló cái khôn, người ta vẫn bảo vậy mà, Gérald cười về thông đồng với Kushumai. Gian nan thử anh hùng mà.

Qadehar, Gérald, Qadwan, Kushumai và Ngài Sha cả quyết đi về phía cửa chính của tòa tháp.

BÓ TAY

Như các Phù thủy đã dự đoán trước, cửa chính đã bị khóa chặt và yểm bùa. Qadehar thử mở cửa sau ở cách đó một quãng.

- Cửa sau cũng bị yểm bùa rồi, ông quay lại thông báo.

- Thây kệ, ta thử mở cửa này xem sao, Yorwan nói.

Họ cùng hợp sức dùng *Elhaz*, Linh Phù giải tỏa. Cánh cửa chịu khuất phục dễ dàng hơn họ nghĩ.

- Có năm người chúng ta thì chắc cả cái tháp cũng bay thôi! Gérald đùa.

- Tôi lại nghĩ có lẽ mấy gã thầy tu yểm bùa quá vội vã, Kushumai trả lời. Ta đi thôi...

Cùng lúc đó, họ nghe thấy tiếng kêu phía sau lưng. Một nhóm thầy tu đang chạy về phía tòa tháp.

- Tụi này ở đâu ra thế nhỉ? Qadehar gầm lên.

- Chắc từ chỗ Thành chạy về, Kushumai trả lời. Chúng đến tiếp sức cho đồng bọn!

- Mọi người đi đi, Ngài Sha bỗng nói. Đi lòng sục trong tháp đi. Tôi sẽ giữ chân tụi nó lại.

- Anh chắc không?

- Chắc chắn thừa Nữ Thợ săn. Đi đi.

Ngài Sha chọn một tư thế trông rất khiếp và ném các Linh Phù *Thursaz* về phía bọn thầy tu. Bọn này rú lên tức giận, nhưng cũng buộc phải dừng lại để yểm bùa chống lại.

- Đi đi, Ngài Sha nhắc lại.

Không chân chừ nữa, Qadehar, Kushumai, Gérald và Qadwan chui vào trong tòa nhà.

Trên đỉnh tháp, trong căn phòng bằng đá xám chất đầy đồ đạc và những dụng cụ kỳ quái, Ambre lấy lại được bình tĩnh trước tiên. Qua phút hoảng loạn, cô bé hít vài hơi, rồi bỗng nhiên, không hiểu sức mạnh kỳ lạ nào dẫn dắt, cô bé tiến về phía cái bàn nơi Guillemot đang nằm.

- Đứng nguyên chỗ cũ... Ta đã bảo đây là vở kịch cơ mà... Mi và cô bạn... đều không phải là diễn viên vở này đâu... Chỉ là khán giả thôi... Ta đã nói là khán giả mà... Đứa nào định lại gần... hay định làm phiền nghi lễ của ta... sẽ bị biến thành cóc đấy...

Những tiếng thì thầm ồ ồ của Bóng tối vang lên vẻ uy quyền. Con quái vật mặc sức vằn vò Guillemot. Ambre dừng phắt lại. Cảm giác bất lực và bất công xâm chiếm cô bé, khiến mắt cô rung rung.

Phía sau cô, Coralie cũng cảm thấy như vậy.

Hai cô bé lùi dần đến tận chân cầu thang. Cảnh tượng hai đứa đang trông thấy đã hút hồn chúng đến mức chẳng còn nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Bóng tối bỗng chẳng thèm quan tâm đến hai đứa nữa, như thể chúng chưa hề tồn tại. Hấn lại tập trung vào nghi lễ sắp tiến hành cùng Guillemot và

cuốn sách có bìa lấp lánh sao. Ambre và Coralie cố lấy lại hơi thở như bình thường và trấn tĩnh cho khỏi run rẩy.

- Nhìn kìa chị Ambre! Bóng tối đang làm gì Guillemot ấy nhỉ?

Bóng tối đã mở cuốn *Bí ẩn các vì sao* ra và thử làm Guillemot tỉnh táo lại.

- Có vẻ như hẳn thấy Guillemot yếu quá không làm lễ được.

- Hay là chị em mình nhân lúc hẳn không để ý tiến lại gần xem sao?

Bóng tối bất chợt quay đôi mắt than hồng về phía hai cô bé. Chúng co rúm người lại nép vào góc cửa.

- Im đi, mấy con ranh... Các người làm ta mất tập trung...

- Càng tốt! Ambre lắm bả.

Hai đứa im bật. Không cần bàn luận lời thôi nữa, và theo ý của Coralie, chúng nhẹ nhàng tiến về phía Guillemot.

- Các người coi ta... là đồ ngốc hả... Bóng tối lại gầm lên. Có đứa muốn... biến thành cóc chứ gì?

Hai chị em dừng lại cách cửa vài bước, biết là đã đi quá xa.

- Nhỡ chúng ta bất ngờ gặp phải Bóng tối ở một khúc quanh trên cầu thang thì sao? Bertram hỏi Romaric. Cậu này đang thận trọng tiến lên, tay giờ ngọn đuốc ra phía trước.

- Thì bọn mình lao vào và kéo tai nó! Gontrand mĩa.

- Anh sợ à? Kyle ngạc nhiên. Nhưng chính anh đề nghị đi xuống hầm mà.

Bertram lẩm bẫm cái gì đó chẳng ai hiểu rồi im bật.

Cầu thang vẫn dẫn xuống phía dưới, mãi không thấy tới nơi. Các bức tường rỉ nước ẩm ướt. Thịnh thoảng lại có những con nhện to tướng nằm chềnh ềnh chính giữa cái mạng chúng dệt.

- Kinh quá! Gontrand nói. Chắc lũ nhện này ăn thịt chuột cũng nên! Có điều lạ là sao chưa thấy Coralie hét lên nhỉ? Coralie ơi!

Không ai đáp lời cậu. Gontrand lo lắng xin tạm nghỉ.

- Ai trông thấy Coralie lần cuối?

Chỉ có sự im lặng bồi rồi đáp lại lời cậu. Suốt từ lúc đi xuống cầu thang, ai nấy đều chỉ để tâm tới bản thân, vì bậc thang cứ trơn nhẫy và lo sợ gặp phải Bóng tối hay quân của nó. Romaric đưa cây đuốc cho Bertram là người đi sau cùng. Chỉ còn có bốn đứa.

- Ambre ơi! Coralie ơi! Gontrand lại kêu lên.

- Chắc hai bạn ấy có việc gì đó nên đi chậm lại, Kyle đoán.

- Hoặc có việc gì đó đã xảy ra với họ, Gontrand rầu rĩ nói.

- Ta leo lên thôi! Romaric nói và đi trước dẫn đầu cả nhóm.

Vẫn đang mãi tiến hành làm lễ, Bóng tối vớ lấy cái lọ trên giá. Trong lọ chứa một thứ chất lỏng đặc sánh và tối màu. Hắn mở nút và kề miệng lọ vào môi Guillemot lúc này mặt đang tái nhợt như người chết.

- Uống đi mà lấy sức... ta cần một thằng bé sống để làm lễ... chứ không phải cái xác không hồn...

Guillemot ho và khạc ra ngoài chút chất lỏng. Cậu bé bỗng cảm thấy sức sống chọt bùng lên trong người. Cậu đủ sức để gương ngời dậy trên mép cái bàn gỗ.

- Tốt... Tốt lắm, cậu bé... Chúng ta sẽ chuyển sang... những việc quan trọng hơn...

Chợt có tiếng ồn ào. Bóng tối trùng mắt đe dọa nhìn hai cô bé. Hai đứa tròn tròn mắt và giơ tay lên cho thấy chúng chẳng làm gì cả.

Một bóng người xuất hiện ở ngưỡng cửa, theo sau là hai người khác. Bóng tối rú lên giận dữ. Qadehar, Gérald và Kushumai chuẩn bị bước vào phòng. Phía dưới cầu thang, Qadwan ho húng hắng và thở hổn hển.

Bóng tối vung tay chỉ ra cửa và kêu lên mấy âm phát ra từ yết hầu...

- Thầy Qadehar! Coralie thốt lên.

Ambre há hốc miệng ngạc nhiên, tay vẫn giơ ngang đầu, sững sờ nhìn Kushumai, người phụ nữ cô bé vẫn thường bắt gặp trong mơ! Mắt màu lục, tóc sáng, đầu đội sọ gấu... Vậy ra cô có thực ư? Thế là thế nào nhỉ? Kushumai cũng nhìn Ambre, miệng cười bí hiểm.

- Các cháu đây à? Qadehar thốt lên khi thấy hai cô bé đang nép sát tường, cách họ vài mét.

- Này, các cháu làm gì ở đây hả? Thế mấy đứa kia đâu? Gérald cũng ngạc nhiên hỏi.

- Mấy cô bé thấy đèn sáng thì vào thôi, Kushumai nhún vai trả lời thay các cô bé. Các anh không thấy là nên để mấy câu hỏi lại sau à?

Như để chứng tỏ sự đồng tình với Kushumai, Qadehar lao về phía cái bàn đặt ở giữa gian phòng, nơi Guillemot đang ngồi, bên cạnh là cuốn *Bí ẩn các vì sao*. Nhưng ông chỉ đi được vài bước thì va phải bức tường năng lượng do Bóng tối dựng lên trước cửa. Một bức vách trong suốt như kính, nhưng lại cứng như thép.

Ambre và Coralie chạy lại phía bức tường ngăn cách và đập liên hồi vào đó. Hai cô bé bị nhốt trong bức tường! Bị ma thuật của Bóng tối ngăn cách với các Phù thủy. Mấy ngón tay của Thầy Phù thủy Qadehar chỉ cách tay các cô vài xăng-ti-mét, nhưng không thể nào với tới được, như thể đang cách xa hàng ki-lô-mét vậy....

Các Phù thủy xích lại gần nhau.

- Các cháu tránh xa bức vách ra! Qadehar bảo hai đứa.

Hai cô bé nghe lời ngay.

Trong lúc đó, chẳng thèm để tâm xem các Phù thủy đang làm gì, Bóng tối bắt đầu nghi lễ. Nhờ có sức mạnh của Guillemot, nghi lễ này sẽ khiến cuốn *Bí ẩn các vì sao* không kháng cự lại được nữa và như vậy, Bóng tối sẽ khám phá được mọi bí ẩn...

Kushumai, Qadehar và Gérald thử nhiều bùa phép nhưng đều thất bại, không phá vỡ nổi bức tường.

- Không thể tin được, Gérald thừa nhận. Bùa phép yếu nhất trong số những bùa chúng ta đã dùng cũng đủ để phá tung mọi cánh cửa ở Gifdu!

- Bóng tối cao pháp vô cùng, Qadehar thở hắt hển. Tôi chưa gặp bùa phép nào như thế này.

- Theo tôi, Qadwan nói, giọng yếu ớt, để xây dựng được bức tường này... phải tốn rất nhiều thời gian... ngay cả với Bóng tối. Bức tường đã có sẵn ở đó rồi. Khi chúng ta tới, Bóng tối chỉ kích hoạt nó lên thôi....

Qadwan dựa lưng vào tường. Ông mệt rũ ra vì phải cố gắng leo cầu thang lên tới đỉnh tháp. Dù những lời giải thích của ông chẳng làm thay đổi được tình hình, nhưng ít ra cũng khiến mọi người yên tâm hơn và hiểu tại sao họ thất bại trong việc phá tường. Một bùa phép được yểm tinh vi thì không dễ phá vỡ!

- Hay là chúng ta thử yểm bùa *Insigil Lindorm* xem sao? Gérald đề nghị.

- Bùa *Rồng Đất* ư? Qadwan thốt lên. Cậu điên rồi! Chưa chắc nó đã phá vỡ được bức tường. Mà nếu chẳng may xảy ra sự cố thì chúng ta tiêu!

- Qadwan nói đúng, Qadehar thừa nhận. Bùa *Lindorm* rất mạnh nhưng cũng rất nguy hiểm. Chúng ta phải hao tổn rất nhiều năng lượng để tạo ra và kiểm soát được nó. Phải tìm cách khác thôi.

- Theo các anh, Kushumai bỗng hỏi, bên trong bức tường có vững như bên ngoài không?

- Chưa chắc, Qadehar khẳng định. Thường một bức tường thế này được dựng lên để chống lại đòn tấn công từ bên ngoài. Nhưng biết điều này cũng chẳng ích gì: chúng ta đang ở bên ngoài mà!

- Tôi đã có cách, Nữ Thợ Săn thì thầm.

Cô bước lại gần bức vách trong suốt và ra hiệu cho Ambre.

CHỊ EM SINH ĐÔI

Ambre lại đây!

Cô bé lưỡng lự rồi tiến lại gần Kushumai.

- Cô là ai? Cháu có đang mơ không?

- Không, cháu đang rất tỉnh táo, không phải mơ đâu. Ta hứa sẽ sớm trả lời mọi câu hỏi của cháu. Nhưng giờ gấp lắm rồi! Cháu có muốn giúp ta cứu bạn ấy không?

Cô chỉ tay về phía Guillemot đang nằm trên bàn.

Ambre quay lại. Guillemot đang run rẩy khắp người và cứ mỗi khi Bóng tối nói ra một từ, cậu bé lại rùng mình. Cô bé rung rung nước mắt, hình dung nỗi đau cậu bạn đang phải chịu đựng.

- Lão Giáo chủ đạo Bohor đang hút cạn kiệt sức lực của Guillemot. Lão sẽ dùng nó để chống lại sự kháng cự của cuốn sách pháp thuật, Kushumai bình tĩnh nói tiếp.

- Thế... thế thì sao ạ? cô bé run rẩy hỏi.

- Bạn cháu đang chết dần. Chỉ có cháu mới giúp được cậu ấy thôi.

- Nhưng làm cách nào ạ? Cháu xin cô, cho cháu biết đi!

- Bằng cách tuân theo lời ta, phó mặc trong tay ta, cô bé ạ. Nhưng ta báo trước với cháu là có thể sẽ đau đớn đấy.

- Không sao, Ambre nuốt nước mắt nói. Cháu sẵn sàng làm bất cứ điều gì, miễn là Guillemot được sống.

- Ta cũng nghĩ cháu sẽ nói vậy. Ta biết cháu rất dũng cảm. Ta biết điều đó từ lâu rồi...

Cô Phù thủy nhắm mắt và bắt đầu ngân nga một khúc ngâm toàn tên các Linh Phù. Ở phía bên kia bức tường, Ambre kêu lên một tiếng khàn khàn và ngửa đầu ra sau. Mắt cô bé lộn tròn trắng dã. Một tiếng gầm gừ trầm đục bật ra khỏi họng. Cô nặng nề áp hai tay vào bức tường năng lượng.

Bức tường bắt đầu kêu răng rắc khi tiếp xúc với đôi tay Ambre. Từng giọt mồ hôi to tướng lăn trên khuôn mặt cô bé. Cô bé vẫn gầm gừ, tiếng gầm mỗi lúc một to, nghe không giống tiếng người nữa.

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy chuyện này! Gérald thốt lên.

- Có điều gì đó tôi không hiểu lắm, Qadwan thú nhận. Ông đã phần nào lấy lại được sức lực. Rõ ràng là Kushumai đang mê hoặc Ambre để cô bé làm theo ý mình. Thế nhưng đây lại là lần đầu tiên hai người gặp nhau!

- Chưa chắc đâu... Qadehar xen vào, vẻ nghi ngại. Các anh không thấy vẻ mặt Ambre khi gặp Kushumai à? Hình như cô bé đã gặp cô Phù thủy rồi thì phải. Lần trước ở Thế giới Vô hình về, Ambre bị đau đầu rất ghê. Tôi cứ tưởng đó là tại việc đi lại giữa hai Thế giới...

- ... nhưng đó chính là triệu chứng rõ ràng nhất của việc bị bỏ bùa! Qadwan tiếp lời.

- Đúng, và tôi nhớ là lần trước khi ở Thế giới Vô hình, Ambre hầu như chẳng nhớ được điều gì đã xảy ra, Qadehar nói thêm.

- Mất trí nhớ cũng là một đặc điểm khác của hiện tượng này, Qadwan kết luận.

Lúc này, xung quanh đôi tay Ambre đang áp vào tường, những vết rạn ngày càng rõ. Mắt vẫn nhắm nghiền, Kushumai vừa thở hổn hển vừa ngân nga những câu Thần chú giúp cô duy trì mối giao cảm với cô bé. Bỗng nhiên, Ambre lao đảo rồi ngã quy xuống, nhưng tay vẫn áp chặt vào bức vách. Cô run rẩy và có vẻ kiệt sức.

- Không, Kushumai rên rỉ, không! Cố thêm chút nữa thôi, cô bé ơi! Chúng ta sắp thành công rồi!

Coralie thấy chị mình sụp xuống bức tường năng lượng. Không nghĩ ngợi gì, cô lao đến và siết chặt chị trong tay để đỡ chị lên.

- Ambre ơi, chị có sao không? Cô ấy làm gì chị thế?

Nhưng Ambre không thể nào trả lời được. Cô rùng mình dữ dội như đang bị sốt cao. Coralie định kéo vai chị lôi ra và đặt xuống đất, nhưng cô bé chợt thấy bóng rập khắp người. Coralie kêu lên vì đau và ngạc nhiên. Cùng lúc đó, Ambre có vẻ khá hơn. Bức tường lại bắt đầu nứt ra quanh tay cô bé.

- Có chuyện gì thế nhỉ? Ở phía bên kia bức tường, Gérald ngạc nhiên.

- Nếu tôi không nhầm thì đó là một hiện tượng hy hữu, Qadehar trả lời. Coralie đang truyền sức lực sang cho cô chị song sinh bị kiệt sức dù bản thân cô bé không hề hay biết.

- Có nguy hiểm không? Qadwan lo lắng.

- Có, Qadehar thú nhận. Nhưng nếu không được Coralie cứu, Ambre sẽ chết...

Đúng là Coralie cảm thấy sinh lực đang rời bỏ cô để sang cơ thể Ambre. Nhưng đồng thời cô bé cũng nhận thấy chị mình bớt run hơn. Coralie kết luận là cô đang làm chị khá hơn và điều đó giúp cô bé chịu được nỗi đau đốn kinh khủng đang giày vò khuôn mặt và trên làn da của cô. Bất giác, Coralie nhìn xuống cánh tay. Chỉ vài phút trước, tay cô bé còn phủ một làn da mềm mại, đẹp đẽ và râm nắng. Giờ thì nó sưng phù lên, đầy những vết nứt và mụn nhọt trông rất khiếp...

Cô bé hoảng hốt sờ tay lên mặt, khuôn mặt xinh xắn như búp bê từng làm bao cậu bé phải xao lòng. Cô đang sờ thấy một khuôn mặt khác hẳn. Tay cô bé dính đầy máu trên lớp da rách bươm. Cô hét lên. Không thể thế được! Phải dừng lại ngay, không thì mặt Coralie sẽ rách toạc ra mắt!

Cô rời khỏi chị gái và lập tức đỡ đau hẳn. Nhưng Ambre lại bắt đầu run lay bầy và tiếng rên rỉ thốt ra từ đôi môi cô bé trở nên yếu ớt, sợ hãi như con thú bị thương.

Nghe thấy tiếng chị rên, Coralie khóc nức nở. Chị Ambre sẽ chết ư? Cô bước tới gần và lại ôm chị trong tay, lấy hết sức siết chặt Ambre, với tất cả tình yêu thương. Mặt cô thì có gì là quan trọng nếu chị Ambre chẳng còn nhìn thấy cô nữa?

Qadehar, Gérald và Qadwan thấy ghen giọng. Ba người im lặng trầm ngâm. Chỉ còn nghe thấy tiếng lầm bầm Thần chú của Bóng tối đang mãi tập trung vào nghi lễ kinh hồn của hắn nhằm dùng sức mạnh của Guillemot để mở cuốn sách pháp thuật, và tiếng ngâm nga Thần chú của Kushumai kêu gọi sức mạnh của Ambre để phá bức tường năng lượng.

Bỗng có tiếng kính vỡ và một mảng tường năng lượng sụp xuống, mở lối vào phòng thí nghiệm. Ambre, Coralie và Kushumai sụp xuống đất cùng lúc. Cả ba người đều kiệt sức và bất tỉnh. Qadehar và Gérald lao vào trước.

- Gérald, anh lo cho Kushumai và các cô bé nhé! Qadehar nói.

Rồi ông đứng đối mặt với Bóng tối.

Nghe thấy bức tường vỡ, Bóng tối điên cuồng rú lên. Còn sớm quá! Hắn đã trông thấy mọi người cố phá bức tường, nhưng hắn lại nghĩ bức tường vững hơn thế và sẽ có đủ thời gian để hoàn thành nghi lễ. Bọn họ đã làm hỏng hết mọi nỗ lực của nó... Quỷ tha ma bắt bọn họ đi!

Bóng tối vớ lấy cuốn *Bí ẩn các vì sao* và dẫn theo Guillemot. Cậu bé yếu quá không tự đi được. Hắn định chạy trốn.

- Đứng lại! Qadehar ra lệnh. Dù người có là ai, đàn ông, đàn bà hay quỷ dữ, ta lệnh cho người phải trả lại thằng bé và cuốn sách.

- Thôi nào..., Bóng tối cười khẩy. Người hy vọng thắng được ta ư... gã Phù thủy khôn khổ kia...

Qadehar rú lên giận dữ và ném Linh Phù *Thursaz* theo dạng ở Thế giới Vô hình về phía Bóng tối. Bóng tối chặn đứng Linh Phù và làm nó biến mất trong màn đêm bao phủ quanh hắn, dễ như vờ hòn cuội. Qadehar tức thì yểm Bùa quanh *Ingwaz*, Linh Phù Bất động và ném vào Bóng tối nhưng cũng bị thu mất như lần trước. Sau lưng ông, Gérald và Qadwan nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau.

- Nhanh lên! Gérald nói và đành bỏ mặc Kushumai và hai cô bé đang ngất. Phải cứu Qadehar! Anh đã sẵn sàng dùng *Insigil Lindorm* chưa?

- Sẵn sàng!

Giọng Qadwan hơi run run...

BÙA RỒNG ĐẤT

Trong đời, chưa bao giờ Qadehar phải đương đầu với một địch thủ cao pháp ghê gớm đến nhường vậy. Không những các bùa phép Qadehar tung về phía Bóng tối chẳng có tác dụng gì, ông còn phải dùng hết công lực để chống chọi với bùa phép mà Bóng tối ném về phía ông.

Còn phần mình, Bóng tối phải giữ Guillemot nên phần nào cũng bị vương vịu.

Nhìn cậu bé đang bị Bóng tối hung bạo giữ chặt, lấp ló sau màn đêm bao phủ quanh nó, Qadehar càng thêm quyết tâm. Không bao giờ ông chịu bỏ cuộc! Không đời nào ông bỏ rơi cậu Đệ tử của mình.

- Để thằng bé xuống đi! ông hét lên. Ta với ngươi thanh toán riêng với nhau.

Bóng tối cười khẩy và ném một bùa phép làm cháy xém má Qadehar.

Trong lúc này, Qadwan và Gérald đang yểm bùa phép *Insigil Lindorm* đáng sợ.

Khi đã soạn xong trong đầu bùa phép phức tạp này, hai người lại nhìn nhau lần nữa. Rồi họ nắm tay nhau và hô lên câu Thần chú:

- *Laukaz, Isaz, Naudhiz, Dagaz, Odala, Raidhu, Mannaz, Bienn, Băng giá và đôi tay, Ánh sáng ban ngày, Những miền đất bị phù phép, Cỗ xe mặt trời chiếu sáng Tổ tiên, Bùa yểm, Thurses, Skadi, Kỵ sĩ, Đại bàng, Nerthus và Mani, hãy làm tăng lên, đánh thức và hướng dẫn, bảo vệ các linh hồn, hãy giải phóng những nơi không thể giải phóng nổi, để năng lượng xoáy ốc*

thiết lập quan hệ với các Lực lượng Thần bí! Hãy biến mất và nhường chỗ cho Rồng Đất để nó giúp chúng ta loại bỏ Quái vật Địa ngục! LINDORM!

Thoạt tiên chẳng thấy gì xảy ra. Rồi mặt đất bắt đầu rung lên trước mặt Gérald và Qadwan, tim đang đập thành thịch. Bụi bốc lên mù mịt và xoáy tròn mỗi lúc một nhanh, tạo thành một con rắn khổng lồ. Khi con rắn đã thành hình rõ ràng, nó bỗng bốc sáng từ bên trong, biến thành một dải ánh sáng. Một cái mồm quái vật có hai con mắt lạnh như băng xuất hiện ở một đầu dải sáng. Bóng tối và Qadehar đứng sững lại. Con quái vật gầm lên. Tiếng gầm của nó làm mọi người kinh hãi đến đứng tim. Bản thân Bóng tối cũng tái mặt. Con rồng lưỡng lự. Nó đưa đôi mắt kính rợn nhìn hai Phù thủy đã dám gọi nó lên. Hai ông đang chết sững vì sợ hãi. Con rồng có vẻ giận điên người. Bỗng dưng, nó đi về phía cửa sổ trên mái và biến mất ra phía ngoài...

Ở lối vào thành, cuộc chiến vẫn đang hồi ác liệt. Các chiến binh thảo nguyên đến cứu viện làm cục diện hai bên cân bằng hơn. Trước đó, Quân vùng Đồi yếu thế hơn hẳn do gã Thủ lĩnh Thunku bỗng xuất hiện đem theo chừng năm chục con Ork to khỏe và được rèn luyện tốt hơn bọn còn lại. Dân miền Tây và quân cướp đã chịu nhiều tổn thất về sinh mạng và chẳng còn mấy người tham gia trận chiến. Những người còn sống sót lạnh lẽo quay ra chăm sóc đồng đội bị thương, để mặc các đồng minh đương đầu với lũ quái vật. Dù sao thì đánh nhau cũng là nghề của họ mà.

Các thợ săn Rừng Irtych Tím chiến đấu rất ngoan cường, dù ngày thường chỉ quen săn bắn. Cánh Hiệp sĩ cũng không hổ danh là những chiến binh xuất sắc. Lũ quái vật bị họ cho ăn đòn nhiều hơn. Các chiến binh thảo nguyên dành phần đương đầu với lũ Ork tinh nhuệ của Thunku. Họ đã tìm được địch thủ ngang tầm. Cùng lúc này, Người Cát mai phục trong các căn nhà gần đó, và tiếp tục nhằm bắn lũ thầy tu, trong khi các phù thủy Korrigan khoái chí đương đầu với bùa phép được tung ra từ trên thành lũy về phía Quân vùng Đồi.

Trên chiến trường nổi bật vóc dáng hai người đàn ông, khiến mọi chiến binh đều thì thầm cảm phục và ghen tị.

Với thanh kiếm to, vận toàn đồ kim loại và da đỏ loang máu, trông Tofann hệt như Thần Chiến tranh. Anh đỡ các cú đánh, bổ vào người lũ quái vật, né người và đê bẹp chúng, giữa những tiếng rú đau đớn giận dữ.

Cách đó không xa, ông Urien làng Troil, trông hệt như người khổng lồ hung tợn trong bộ giáp màu ngọc lam, tay vung chiếc rìu lấp lánh dưới nắng. Ông đánh ngã các địch thủ hệt như bác tiều phu đốn cây trong rừng. Miệng sùi bọt mép, mắt trợn ngược, bộ râu xám đẫm mồ hôi, vị Hiệp sĩ già đang trả thù cho người bạn chí cốt, ông Valentin...

Bỗng một con Ork gầm gừ ngạc nhiên chỉ tay lên đỉnh tháp ở trung tâm thành phố. Trong giây lát, mọi người đều nhìn thấy một con rắn tỏa ánh sáng khổng lồ leo lên trời, dừng phắt lại, gầm lên đau đớn rồi nhanh như cắt tụt xuống, chui tọt vào cửa sổ.

Con rồng biến mất chỉ trong vài giây. Quay trở lại căn phòng vừa rời đi ban nãy, con rồng dừng phắt lại, chồm lên, há ngoác mõm rồi lại gầm lên. Con quái vật nhảy bổ vào Bóng tối và lao xuyên qua người hắn.

Bóng tối rú lên rồi quy xuống, bỏ rơi Guillemot và cuốn sách. Nhưng hắn lại lao đảo đứng lên. Hắn vẫn còn sống.

Con rồng có vẻ ngạc nhiên. Nó phóng ánh mắt băng giá về phía cái bóng lạ kỳ, lẽ ra đã chết rồi mới phải. Nó chẳng hiểu gì cả. Nó được kêu gọi là để bắt đi một mạng sống. Bóng tối không chịu chết. Nó lại quay về phía các Phù thủy đã gọi nó lên. Nó nhìn ông già và thấy sự sợ hãi trong mắt ông. Bất ông này cũng được. Lúc ra ngoài định chạy trốn những người chủ mới, con rồng đã bị ánh sáng ban ngày làm bị thương. Cõi Hư không còn là nơi thư thái nữa rồi. Muốn quay lại đó, nó phải hoàn thành, bằng cách này hay

cách khác, nhiệm vụ được giao... Nhanh như chớp, nó tấn công và biến mất trong một chùm tia sáng vàng lấp lánh.

- Qadwan! Gérard rú lên.

Ông bắt lực chúng kiến cảnh Rồng Đất lao vào người bạn già. Qadehar nhanh chân hơn lao đến và giơ tay đỡ lấy Qadwan. Ông Phù thủy già thậm chí còn không kịp thấy đau. Ông chết ngay tức thì và ra đi theo con rồng. Gương mặt ông thư giãn tươi cười. Qadehar nhẹ nhàng đặt thi thể ông xuống sàn đá lạnh. Mọi cặp mắt đều hướng về phía Bóng tối.

Hắn đã sống sót sau cú tấn công của Bùa *Insigil Lindorm*. Đó là chuyện hy hữu. Theo các Phù thủy được biết thì đây là lần đầu tiên có người thoát chết sau khi bị Rồng Đất tấn công. Nhưng kháng cự cũng có giá của nó. Bóng tối thoát chết nhưng yếu đi trông thấy sau trận đụng độ kinh hoàng với Rồng Đất. Hắn vẫn còn loạng choạng. Màn đêm bao phủ quanh hắn tan dần thành từng mảnh và rơi lả tả xuống đất. Lớp áo ngực trang của Bóng tối biến mất.

Khi bộ mặt thật của Bóng tối xuất hiện, các Phù thủy kêu lên kinh ngạc...

- Các người tưởng đã chiến thắng ư? Các người đã thắng được Bóng tối nhưng chưa hạ gục được ta đâu!

Mình khoác tấm áo choàng Phù thủy sẫm màu, lão già còng lưng đã lấy lại sức, lão trừng đôi mắt chưa từng mù lòa nhìn các Phù thủy đang bàng hoàng. Tiếng cười khẩy của lão không còn bị những tiếng ho ngắt quãng khiến mọi người sực tỉnh.

- Charfalaq!

Bóng tối đúng là đã biến mất, nhường chỗ cho Đại pháp sư Gifdu.

SỰ THẬT SAU BỨC MÀN ĐÊM

Ngài Sha cuối cùng cũng khử hết được bọn thầy tu đến tăng viện. Không gã nào vào được trong tháp. Ông liên tục ném Bùa và Linh Phù chống lại tà ma của chúng. Ông lần lượt khử hết gã này đến gã khác và ông đã chiến thắng.

Mệt nhoài vì quá sức, ông leo lên cầu thang và vào đến phòng thí nghiệm của Bóng tối.

Điều đầu tiên ông nhìn thấy là thân hình bất động của Kushumai và hai cô bé. Rồi ông nhìn thấy Qadwan cũng đang nằm dài dưới đất, Gérald và Qadehar đang đối mặt với lão già trông quen quen.

“Vậy ra Bóng tối... chính là lão ư?” Yorwan ngạc nhiên tự nhủ trong lúc đi lại bên các bạn Phù thủy.

Gérald rung rung nói với Charfalaq:

- Nhưng thưa Thầy, tại sao...? Tại sao?

Lão già khinh bỉ nhìn Thầy Phù thủy tin học.

- Trước tiên là để không giống người, kẻ chẳng có tham vọng gì khác ngoài việc phủ bụi máy tính.

Gérad đỏ bừng mặt vì tức giận, nhưng ông không nói gì. Bóng tối, hay đúng hơn là Charfalaq, cố tình khiêu khích khiến họ bối rối tức giận, và như vậy sẽ không đương đầu nổi với lão. Không được để lão dắt mũi.

Sau đó, Đại pháp sư quay về phía Ngài Sha:

- Ái chà! Yorwan, chàng Phù thủy trẻ giỏi giang đây hứa hẹn lại rời bỏ Gifdu quá sớm! Theo như người ta nói là người bỏ lỡ trận chiến. Người đúng là có biệt tài đào ngũ đấy! Này, nhân thể đang tâm sự, nói cho ta hay, sao người lại mang cuốn *Bí ẩn các vì sao* mà trốn thế?

- Vì cuốn sách tự kê cứu, Yorwan trả lời, tận dụng cơ hội này để thanh minh luôn với các bạn, không thềm để ý đến những lời bóng gió sỉ nhục của Charfalaq. Tôi đoán biết là ông đã cố thử giải mã những trang sách bị cấm. Chính vì thế mà vô tình ông đã làm phát tín hiệu báo động khiến cho Hội Gấu biết cuốn sách đang gặp nguy hiểm. Lúc đó, tôi đang đóng vai trò là người đưa tin của hội kín lâu đời này ở Ys. Họ giao cho tôi nhiệm vụ phải cất giữ cuốn sách. Mối đe dọa rất mơ hồ, vì cuốn sách không đưa ra báo hiệu gì cụ thể cả. Nhưng tôi vẫn quyết định không liêu lĩnh, và đến ở nơi hẻo lánh nhất Thế giới Vô hình...

- Cảm động quá nhỉ! Charfalaq cười khẩy. Thế mà giống như lão ngốc Urien, ta lại tin rằng người chạy trốn để khỏi phải cưới con bé Alicia đại dột!

Gérald đặt tay lên vai Yorwan để trấn tĩnh bạn. Nhất định không được để bị lôi đi bởi sự khiêu khích của lão già mưu mô!

Lão già lại quay ra thử khiêu khích Qadehar:

- Còn người, Qadehar, Phù thủy giỏi giang nhất mà Hiệp hội Pháp sư từng có, lúc nào cũng thẳng tính, cương trực, trung thực! Chắc người khổ sở lắm vì bị coi là kẻ phản bội!

- Thì ra chính ông đã dựng lên chuyện này, Qadehar gầm lên. Ông đã dựng lên vụ mai phục cùng với gã Thunku ở Djaghatael! Ông đưa tôi lên làm chỉ huy đội quân viễn chinh để buộc tội tôi nếu tôi thoát chết. Ông sẽ bị nguyên rủa! Ông đã đẩy tất cả các Phù thủy đi cùng tôi vào chỗ chết!

- Phải thú thực là kế hoạch của ta rất hoàn hảo, chỉ còn thiếu có hai chi tiết: cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao* mà Ngài Sha đã lấy mất và cứ giữ kè kè bên mình, và Guillemot, thằng bé có quyền năng mạnh mẽ mà cuốn sách đã nhắc tới. Ta đã phải mất rất nhiều thời gian tìm nó ở Thế giới Vô hình, vì trong cuốn sách có bảo vậy, trong khi thực ra nó lại ở Xứ Ys, ngay trước mắt ta! Ta đã cô lập được Guillemot khi gửi người, Qadehar, và các Phù thủy giỏi nhất Hiệp hội Pháp sư đến chỗ bị phục kích. Ta cũng tách rời Ngài Sha khỏi cuốn sách, bằng cách nhờ trung gian gửi một bức thư nặc danh cho hắn, nói rằng một đứa bé có vẻ là con hắn đang một mình ở Gifdu. Nhờ vậy mà ta lấy được thứ đầu tiên còn thiếu. Còn món thứ hai thì tuy rất khó khăn nhưng rồi ta cũng tóm được.

Charfalaq vừa nói vừa lại gần cuốn sách và Guillemot. Các Phù thủy đang mãi nghe lão nói nên không để ý thấy.

- Nhưng tại sao? Gérald nhắc lại câu hỏi, ông không thể nào chấp nhận sự thực khủng khiếp này. Tại sao? Làm chủ Hiệp hội Pháp sư, một trong những nhân vật có thế lực nhất và được kính trọng nhất ở Xứ Ys vẫn chưa đủ sao?

- Người nhầm rồi, Gérald, ta là nhân vật quyền lực duy nhất ở Xứ Ys! Charfalaq huyênh hoang. Và nhờ những cuộc tập kích của Bóng tối – tức là chính ta! – làm cho dân chúng khiếp hãi, thì Hiệp hội Pháp sư mới ngày càng có thanh thế, lấn át cả Hội Hiệp sĩ. Ta cũng là chủ nhân thực sự của Thế giới Vô hình, nơi ta dùng lũ thầy tu để khủng bố đe dọa dân chúng.

- Người cũng sẽ phải trả giá cho vụ này! Qadehar đe dọa.

Nhưng Charfalaq đã túm lấy cuốn sách và cậu bé từ dưới đất lên, hành động của lão nhanh và khỏe đến mức không ngờ.

- Nếu người lại gần, ta sẽ giết nó! lão bình tĩnh nói.

Qadehar dừng phắt lại.

- Thế là khôn đấy, lão Đại Pháp sư mĩa mai bình luận. Ta quả là có cần thằng bé này để mở nốt những trang cuối trong cuốn sách, và khám phá những bùa phép sẽ giúp ta chinh lại Linh Phù trên bầu trời Thế giới Vô hình. Việc này mà xong thì pháp thuật bao trùm khắp các cõi, không gì có thể ngăn trở ta vươn tay ra khắp nơi và thành chủ nhân tuyệt đối ngự trị cả ba Thế giới!

- Ta sẽ ngăn không cho ngươi làm điều đó! Qadehar lại gầm lên, tay nắm chặt.

- Ồ không, ngươi sẽ chẳng làm gì hết! Dù sao ngươi cũng không muốn ta làm đau con trai ngươi chứ?

Mọi người đều sững sờ, không ai tin vào tai mình nữa.

- Ra là vậy, lão già mĩa mai. Ngươi không biết nó chính là con đẻ của ngươi à? Hay là ngươi không muốn biết... Ngươi chưa từng tò mò dò tìm trong óc nó sao? Ta không trách ngươi đâu. Chính ta cũng phải chờ rất lâu, đợi lúc các Linh Phù lim dim ngủ, mới lục lọi trong óc thằng bé được đấy. Thời đại này sao toàn sản sinh ra những thằng bố tòi tệ thế nhỉ! Đầu tiên là ngươi, Yorwan, khư khư ôm giữ cuốn sách cũ, nhưng lại bỏ rơi con trai trong sa mạc...

- Ngươi nói dối! Qadehar hét lên.

- Ngươi muốn nói gì, lão già đáng nguyên rủa kia? Yorwan đau đớn ngạc nhiên hỏi.

- Các ngươi cứ hỏi Nữ thần săn bắn mà xem!

Vừa nói chuyện để thu hút sự chú ý của các Phù thủy, Charfalaq vừa tiến lại gần một viên đá to, khác hẳn các viên đá khác lát trên sàn. Nó đầy những ký hiệu được khắc rất sâu xuống mặt đá. Qadehar hiểu ra và nhảy lao tới, nhưng đã quá muộn. Charfalaq lầm nhảm mấy từ gì đó và vụt biến mất cùng với cuốn *Bí ẩn các vì sao* và Guillemot.

- Bùa *Di chuyển*! Gérald rên rỉ khi chột hiệu thủ đoạn khôn khéo của Đại Pháp sư.

- Lão có thể ở bất cứ đâu, Yorwan thông báo.

- Sẽ rất khó để theo dấu vết lão, Qadehar thở dài mệt mỏi.

Sự yên lặng nặng nề đầy tuyệt vọng nhấn nhục bao trùm khắp căn phòng. Thế là hết, mọi người đều hiểu rằng họ đã chiến đấu và đã thất bại...

Đúng lúc đó, Romaric, Gontrand, Bertram và Kyle hỗn hên xuất hiện trong phòng thí nghiệm.

- Có chuyện gì thế ạ? Bertram hỏi.

- Guillemot! Guillemot đâu rồi ạ? Romaric kêu lên.

Các Phù thủy ai nấy đều mặt mũi ủ rũ nên chẳng cần ai phải nói gì, chỉ cần liếc mắt qua, bọn trẻ cũng hiểu được thảm họa kinh hoàng đến mức nào.

NGÔI ĐÈN

Lão Đại Pháp sư hiện ra cùng với Guillemot và cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* trong một gian phòng rộng hơn nhiều so với nơi vừa rời đi. Trên các bức tường ngả vàng có treo những tấm thảm thêu cảnh mô tả cuộc sống của quý Bohor khủng khiếp. Những ngọn đèn dầu để cao tỏa ra thứ ánh sáng màu cam. Trong góc, trên cái bàn một chân là các đồ tế lễ. Bùa *Di chuyển* đã đưa lão, Guillemot và cuốn sách đến tận một ngôi đền thờ Bohor, ở Yâdigâr. Charfalaq thậm chí khen mình đã có sáng kiến khắc bùa phép lên một viên đá lát sàn trong phòng thí nghiệm. Nụ cười thỏa mãn phảng phất trên môi lão. Lão cũng thấy mình thật quái chiêu vì đã gài được gã tay chân trung thành Lomgo vào chỗ những nhân vật có ảnh hưởng nhất Thế giới Vô hình. Gã này dùng những “vỏ bọc” khác nhau. Khi thì là cố vấn cho Thunku, lúc lại là quản gia cho Ngài Sha... Nhờ thế mà lão đã biết cuốn sách đang ở Djaghatael. Gã Thunku đã nhiều lần bắt cóc hụt Guillemot ở Xứ Ys, nhưng dù sao, cũng nhờ có gã mà hôm nay lão được yên ổn trong Thành Yâdigâr đáng sợ! Lão Đại Pháp sư nhíu mày. Không hiểu Lomgo biến đi đằng nào nhỉ? Lão không thấy gã tay chân kể từ khi lũ ngốc tấn công Yénibohor! Lão nhún vai. Giờ thì chẳng còn gì quan trọng hơn nữa, ngoài cuốn sách và thằng bé sẽ giúp lão mở cuốn sách. Lão sắp thành chủ nhân của cả Ba Thế giới rồi!

Lão từ tốn cho Guillemot uống vài ngụm nước phép cho lại sức, rồi kéo cậu ra ngoài.

Thành phố vắng tanh. Chỉ còn vài nhóm lính đánh thuê ngà ngà say lang thang trên phố. Toàn bộ quân Ork của Thunku lúc này đang ở Yénibohor, kể cả bọn thầy tu thường ngày trông coi ngôi đền. Lão Đại Pháp sư bước lên cái cầu thang bên ngoài dẫn lên đỉnh ngôi đền hình chóp.

Nhờ uống nước phép, Guillemot cảm thấy tỉnh táo hơn. Sau khi gặp phải con rùa góm ghiếc, cậu bé lâm vào trạng thái xuất hồn, rời khỏi thế giới xung quanh. Cậu phải khó khăn lắm mới tỉnh dậy được, một lần ở trên sàn đá phòng giam và lần khác trên mặt bàn cứng ngắc trong phòng thí nghiệm. Nghĩ đến con rùa lại làm cậu thấy khiếp hãi. So với con rùa thì Bóng tối còn dễ chịu chán! Bóng tối... hay Đại Pháp sư thì đúng hơn. Cậu chưa bao giờ thấy có cảm tình với lão già từng khiến cậu sợ ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ trong cung Trường xứ. Cảm giác đó ngày càng mạnh lên khi cậu nghe lỏm được cuộc trò chuyện của lão với Thầy Qadehar. Cuộc trò chuyện này khiến cậu phải bỏ trốn khỏi Gifdu... Đồ nói dối! Đồ đạo đức giả! Dù không yêu mến nhưng ai cũng kính trọng lão. Vậy mà lão lại giả vờ lấy bẫy, ho hen như ông già lụ khụ. Lại còn giả vờ mù lòa ôm yếu nữa chứ! Trong khi mọi người thương cảm Đại Pháp sư già nua, thì lão lại lấy cớ lui về nghỉ ngơi ở chôn riêng trong Tu viện, để biến sang Thế giới Vô hình và biến thành Bóng tối để khủng bố tàn sát dân thường.

Guillemot trừng mắt đầy thù hận nhìn lão già khỏe như vâm đang leo thang gác, kéo theo cậu bé. Guillemot rất muốn chạy trốn, nhưng biết sẽ chẳng đi được xa vì chân đang run lẩy bẩy. Cậu quyết định giữ chút sức lực do nước phép mang lại để đối đầu với Đại Pháp sư, khi lão này bắt đầu nghi lễ mở cuốn *Bí ẩn các vì sao*...

Hai người lên đến sân thượng của ngôi đền choán cả một góc trong thành phố. Guillemot nhìn thấy phía xa là con Đường Đá và xa hơn nữa là Sa mạc Ngón ngấu, nơi cậu bạn Kyle đang sống.

- Guillemot này, Charfalaq nói, giọng gần như vui vẻ, vì mi đã tỉnh lại và chúng ta có nhiều thời gian hơn cho phép tắc lịch sự, ta hỏi mi lần cuối: mi có muốn tự nguyện giúp ta bẻ vỡ các bùa phép bảo vệ cuốn sách này không, hay ta lại phải bắt ép mi làm điều đó?

- Ông nói đúng, Guillemot hất cằm khiêu khích trả lời, tôi lại tỉnh táo rồi.

Hãy cố bắt ép tôi làm gì thì làm! Tôi sẽ dùng hết sức chống cự lại ông!

- Xi, Đại Pháp sư vui vẻ nói. Đúng là đồ gà trống choai! Thứ gà cứ gáy thật to để che giấu sự yếu ớt... Thằng gà trống choai thì làm gì nổi lão cáo già như ta đây?

Lão giơ tay lên và vạch vào không trung hình một loạt các Linh Phù và kêu gọi chúng. Guillemot bị lão dùng pháp thuật đánh ngã sóng soài. Cậu cố hết sức nhưng vô ích, không thể chống trả sức mạnh các Linh Phù khác đang tới tấp tấn công mình vì cậu đã bị yểm bùa cho bất động, và người dính chặt xuống đất đến mức đau đớn. Guillemot hoàn toàn bất lực. Hoặc là các Linh Phù vẫn đang ngủ say trong cậu, hoặc là cậu đã đánh giá quá cao khả năng của mình.

“Thầy Qadehar! Xin Thầy hãy giúp con! Guillemot thềm cầu khẩn. Đừng bỏ mặc con thế này! Con không muốn là công cụ cho lão Đại Pháp sư ác độc! Xin Thầy đừng bỏ con!”

Hình ảnh Thầy Qadehar hiện rõ trong đầu cậu, phía sau đôi mắt nhòa lệ. Đó là hình ảnh cậu yêu quý hơn hết thầy, khi Thầy Qadehar âu yếm mỉm cười, rồi siết chặt cậu vào lòng vẻ như muốn che chở. Cậu hình dung thấy mình đang ngã vào vai Thầy, mắt nhắm lại, không nghĩ đến bất cứ điều gì nữa. Thầy đặt một tay lên tóc cậu và nhắc đi nhắc lại cậu là một Đệ tử giỏi, biết suy nghĩ, ngoan ngoãn...

Guillemot chợt thấy lại sức, cậu ra khỏi trạng thái mơ màng. Ngoan ngoãn, không ngoan... Một ý nghĩ chợt vụt qua trong óc cậu. Có một cơ may rất mong manh. Nhưng đó sẽ là cơ may cuối cùng. Thật là một ý nghĩ điên rồ! Điên rồ và mạo hiểm! Nhưng để làm được điều này thì cậu cần cử động tự do đôi chút.

- Ông thắng rồi! cậu thốt lên, như thể bỏ cuộc. Tôi không thể chịu hơn được nữa! Tôi sẽ giúp ông nếu ông không làm tôi đau nữa...

Charfalaq nhìn cậu ngạc nhiên. Sao thằng bé lại đầu hàng lão vào lúc này, sau khi đã ngoan cố chống đối bao nhiêu ngày qua? Thế là thế nào nhỉ? Lão nghi ngờ nhìn cậu. Lại mưu mô gì nữa đây? Nhưng trước mắt lão, Guillemot đang đau đớn thực sự, những giọt nước mắt rung rung cũng không phải là giả vờ. Dù sao thì thằng bé cũng biết là thua rồi, nó chả còn hy vọng gì nữa. Bàn bè nó đang ở xa, không mong gì đến kịp. Nó bỏ cuộc là đúng quá rồi còn gì. Người ta không thể chịu được đau đớn nếu đã hết hy vọng! Nụ cười chiến thắng nở trên đôi môi khô héo của lão Đại Pháp sư. Nếu thằng bé chịu tiếp tay thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Lão khoát tay một cái, giải phóng Guillemot khỏi bùa phép đang đè chặt cậu xuống nền đá.

Ở Yénibohor, cuộc chiến đã đến hồi kết. Nản chí vì thấy bọn thầy tu lần lượt bị Người Cát bắn hạ và vì ý chí ngoan cường không mệt mỏi của các Hiệp sĩ và các chiến binh thảo nguyên, từng bày Ork ra đầu hàng. Chúng bị tước vũ khí và đưa đến các nhà tù trong Thành phố. Sau khi đã từng bắt biết bao người vào ngục, nay đến lượt chúng cũng bị giam giữ. Vài thầy tu còn sống cũng buông xuôi, lặng lẽ gơ tay chịu trói, vẻ cay đắng nhẫn nhục.

- Chắc chúng đang tự hỏi sao quý Bohor đầy quyền uy không thấy đến cứu chúng! Người thợ làm đàn hài hước bình phẩm. Ông là người đã chỉ huy đám nông dân miền Tây.

- Rồi chúng sẽ hiểu Bohor thực ra là do một gã tự bày đặt ra, cái gã tự cải trang thành quý để làm những điều mà ngay quý cũng chẳng dám làm, Kushumai yếu ớt trả lời.

Hai Thợ săn diu cô đi ra khỏi tháp.

- Không hiểu sao lũ thầy tu lại có thể gây ra nỗi sợ hãi đến nhường ấy!

- Đó là vì bản thân tâm trí con người đã đầy những sợ hãi, nữ thợ săn lại trả

lời. Chỉ cần bịa ra một con quỷ là đủ.

Tofann và Tổng Chỉ huy lại gần, vẫn còn thở hổn hển vì trận chiến.

- Thế là xong, Kushumai, Tofann nói. Những ổ đề kháng cuối cùng đã bị khuất phục. Chúng ta kiểm soát hoàn toàn thành phố.

- Tốt lắm! thiếu phụ vui mừng nói. Các anh có bắt được Thunku không? Tôi nghĩ rằng vài người trong chúng ta muốn mắng mỏ hắn vài câu đấy...

Tổng Chỉ huy sạm mặt lại.

- Rất tiếc, Kushumai ạ, lúc này chẳng thấy dấu vết Thunku đâu cả.

- Chừng nào chúng ta rà soát hết Thành Yénibohor, thế nào rồi nó cũng phải chui ra khỏi lỗ thôi mà.

Tofann ngược mắt nhìn lên tòa tháp.

- Trên kia mọi chuyện thế nào?

- Tệ lắm, Kushumai trả lời. Bóng tối đã trốn thoát, mang theo Guillemot và quyền sách. Bọn trẻ có mặt trong tháp vẫn bình an cả. Trong lúc này, Qadehar, Gérald và Yorwan đang cố phá bùa phép Bóng tối đã dùng để trốn thoát. Nhưng tôi cũng có tin buồn cho các anh. Phù thủy già Qadwan không qua được cuộc đụng độ...

- Cung thủ dẫn đầu quân cướp cũng bị thương nặng, Tổng Chỉ huy cúi đầu báo tin.

- Chúng ta sẽ vinh danh họ khi mọi chuyện kết thúc, Tofann siết chặt nắm đấm khẳng định.

- Tôi chỉ hy vọng cái kết anh vừa nhắc đến, Kushumai nói, giọng ảm đạm, không phải là cái kết của những người chúng ta yêu mến...

BÀI THƠ RẪN DẠY DÀNH CHO ĐỆ TỬ PHÙ

THỦY

Đại Pháp sư mở cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao* mà trước đó lão vẫn kẹp trong tay, và Guillemot tiến lại, nhìn rõ cuốn sách. Đó là một quyển sách to, giống như sổ ghi danh ở trường nhưng dày hơn. Lốp bọc mềm mại bằng da đen đã rạn nứt qua nhiều thế kỷ và sờn rách qua tay biết bao người dùng. Ngoài bìa bọc lấm chấm những chùm sao làm cho cuốn sách có vẻ sống động hơn. Bên trong sách, những nét chữ nắn nót bằng mực xanh đen phủ đầy các ký hiệu và biểu tượng lên trang giấy đã ngả vàng theo thời gian.

Charfalaq ngừng giở cuốn sách và mở rộng ra ở khoảng hai phần ba quyển sách. Lão không tài nào hiểu được những trang cuối. Ý nghĩa các từ viết trong đó cứ trượt đi...

- Vì người chấp nhận giúp ta trong nghi lễ mở cuốn sách, người phải nhất nhất theo chỉ dẫn của ta.

- Vậy là tôi chỉ phụ giúp ông làm nghi lễ thôi à? Guillemot nói, vờ thất vọng và giận dữ. Tôi nhớ là ông từng đề nghị tôi liên minh với ông, rồi chia sẻ quyền lực cơ mà. Chính ông nói thế!

- Ừ, được rồi, Charfalaq nói, giọng giận dữ. Vậy thì người sẽ là thủ tướng cho ta trong vương quốc tương lai! lão nói tiếp bằng cái giọng của kẻ chẳng hề tin chút nào vào những điều mình nói. Nhưng trước hết phải bắt cuốn sách tiết lộ cho chúng ta biết các bí mật của nó. Sẵn sàng chứ...

Guillemot giả vờ tỏ vẻ thỏa mãn với lời hứa hươu vượn và chăm chú nghe

lệnh của lão Đại Pháp sư. Hóa ra việc cũng đơn giản. Chỉ cần giữ cuốn sách và tập trung cao độ nhắc lại những công thức bùa phép mà Charfalaq đọc.

Guillemot đặt tay lên cuốn sách *Bí ẩn các vì sao*. Lập tức cảm giác như có kiến bò rất dễ chịu xâm chiếm cậu. Cậu cảm thấy các Linh Phù đang ngủ quên trong cậu thức dậy và kêu gừ gừ như mèo.

- Tốt. Ta thấy là người đang hồng hào trở lại, chứng tỏ cuốn sách thích người đây. Càng hay!

Lão Đại pháp sư bắt đầu làm rằm câu Thần chú dài lê thê. May mà lão thỉnh thoảng dừng lại để cho Guillemot nhắc lại theo lời lão.

Guillemot làm theo. Cậu càng chú tâm vì các Linh Phù có vẻ rất thích thú với nghi lễ kỳ quặc đang diễn ra. Chẳng mấy chốc tất cả Linh Phù đã có mặt: *Féru, Uruz, Thursaz, Ansuz, Raidhu, Kenaz, Gebu, Wunjo, Hagal, Naudhiz, Isaz, Year, Eihwaz, Perthro, Elhaz, Sowelo, Teiwaz, Berkana, Ehwo, Mannaz, Laukaz, Ingwaz, Dagaz và Odala*. Hai mươi tư Linh Phù trong bảng chữ cái các vì sao đều xuất hiện bên trong Guillemot, trong bụng, trong ngực, trong đầu. Chúng lấp lánh rung động mạnh hơn bao giờ hết. Nhờ học Thầy Qadehar, các Linh Phù đã được gieo sâu vào người cậu, nảy mầm và lớn lên trên cái nền Nội Khí mạnh mẽ nhất mà con người có được. Được nuôi dưỡng bởi thứ Nội Khí mạnh mẽ như vậy nên các Linh Phù gần như trở thành những thực thể độc lập, có khả năng thay thế ý chí của người mang chúng khi cần thiết! Hôm nay, tất cả các Linh Phù đều có mặt trước cuốn sách đã sáng tạo ra chúng...

Trong khi Charfalaq đang nhể nhại mồ hôi vì bận rộn làm lễ, trong khi các Linh Phù bị quyển sách hấp dẫn vì ở rất gần nó, Guillemot vừa máy móc nhắc lại lời lão Đại Pháp sư, vừa tự nhắm trong đầu bài thơ răn dạy dành cho các Đệ tử Phù thủy.

“Làm sao để khắc ghi?”

Làm thế nào để hiểu?

Làm sao tô Linh Phù?

Làm sao mà cảm nhận?

Bằng cách nào cầu xin?

Làm gì đây để bỏ?

Làm sao mà dâng tặng?

Làm gì để dự trù?

Thà rằng đừng cầu xin,

Kẻo rồi phải hủy bỏ;

Nặng khiêu quà trời cho,

Thà rằng không thể hiện,

Hơn quá lượng sức mình...”

Thầy cậu đã nhắc đi nhắc lại là một ngày nào đó cậu sẽ hiểu nghĩa của những câu này. Ngày ấy đã đến! Không thể giải thích được tại sao nhưng càng nghĩ đến mấy câu này, những câu đã giúp cậu tìm ra lời giải cho nhiều vấn đề, Guillemot càng thấy chúng có ý nghĩa sâu xa hơn tất cả những gì mọi người vẫn tưởng. Bài thơ này có mặt trong chương đầu cuốn sách thiêng *Bí ẩn các vì sao*, ngay sau bài có tiêu đề *Lời anh Mỗ*. Đó là một bài rất cơ bản, nói về nguồn gốc ra đời của cuốn sách. Nhất định phải có lý do.

Chắc là cuốn sách muốn bắt đầu bằng việc đưa chìa khóa cho ai muốn dùng nó! Mà chìa khóa thì có thể mở mà cũng có thể khóa cửa lại...

Khi thần chú được đọc lên, có lúc cuốn sách phát ra tín hiệu báo động, như nó đã từng làm để báo cho Hội Gấu biết cuốn sách đang gặp nguy hiểm, và làm các Linh Phù náo loạn. Guillemot cảm thấy chúng đang hoảng hốt bên trong mình. Cậu bèn trấn an chúng, đề nghị chúng tin tưởng cậu. Các Linh Phù yên tâm trở lại.

Bông Charfalaq nói nhanh và to hẳn lên. Guillemot đoán lão sắp lên đến đoạn cao trào trong nghi lễ. Có nghĩa là lão sắp thành công... Guillemot nhắm mắt và hòa vào trạng thái kích động của lão. Bị một sức mạnh ghê gớm mời gọi, các Linh Phù bên trong cậu lại thức dậy và sững lại. Guillemot dùng hết sức mình để ngăn không cho Linh Phù thứ mười sáu, *Sowelo*, sững lại. Cậu rất cần nó để tiến hành kế hoạch của mình!

“Làm gì để dự trù?”

Thà rằng đừng cầu xin,

Kẻo rồi phải hủy bỏ;

Năng khiêu quà trời cho,

Thà rằng không thể hiện,

Hơn quá lượng sức mình...”

Cậu tự lắm nhảm để lấy thêm dũng khí.

Khi Guillemot hiểu là câu thần chú đạt đến đỉnh điểm, cuốn sách động đậy dưới tay cậu, các Linh Phù thì rực sáng trong óc cậu, cậu liền thầm kêu

Sowelo, Linh Phù của Quyền uy và Mặt trời, của Lửa dữ và của những chiến thắng hủy diệt...

“Nhờ quyền lực của Bánh Xe và Cội Rễ, người nuôi dưỡng vĩ đại, năng lượng hùng mạnh bẻ gãy mọi rào cản, con nghiêng mình trước thần linh và kêu gọi ý chí của người! Xin hãy giải phóng chúng con, cho ai về phận nấy! Sowelo!”

Linh Phù rì rầm, bắt đầu rung rồi vỡ tung ra. Guillemot thét lên. Đại Pháp sư ngừng đọc thần chú. Lão ngõ ngàng giương mắt nhìn người Guillemot tỏa sáng từ bên trong và bắt lửa, một ngọn lửa lạnh. Một luồng ánh sáng bốc ra từ người cậu bé lúc này vẫn không ngừng kêu. Luồng sáng bay lên trời. Rồi ngọn lửa bén vào cuốn *Bí ẩn các vì sao*, khiến Charfalaq nấc lên ngạc nhiên. Dòng năng lượng thứ hai bốc lên từ những trang sách.

- KHÔÔNG!

Nhưng lão Đại Pháp sư đã không kịp trở tay. Những ngọn lửa từ cuốn sách bắt sang người lão, lão cần nắn, nhưng tiếng cần nắn của lão lập tức biến thành tiếng thét đau đớn, rồi tuyệt vọng, và cuối cùng là những tiếng kêu hấp hối, khi luồng ánh sáng thứ ba xuất hiện, hòa vào hai luồng sáng lúc trước bay lên phía các vì sao.

Khi nguồn năng lượng khổng lồ đã được trút hết vào không gian, Guillemot từ từ trượt xuống đất. Trông như cậu bị bất tỉnh lần nữa, nhưng hơi thở cậu đều đặn, gương mặt thanh thản. Cậu đang ngủ.

Cuốn *Bí ẩn các vì sao* cũng rơi xuống đất. Ngọn gió đêm lần gỡ các trang sách. Một phần ba những trang phía cuối sách trắng trơn, như thể chưa từng có nét mực nào viết lên đó.

Ngay bên cạnh, chỗ mới vài phút trước, Pháp sư Charfalaq, người đứng đầu Hiệp hội Pháp sư, Giáo chủ đạo Bohor, còn đang đứng, giờ chỉ còn lại một

đồng bụi đang dần bị gió cuốn đi. Qadehar có lý khi ông nói với cậu học trò là một số người sống nhờ pháp thuật. Các Linh Phù đã ra đi và lão già gục xuống, vụn ra, tan đi...

Trên trời cao, các vì sao dần hiện ra trong bóng đêm, hai chòm sao mới bắt đầu lấp lánh. Chúng chính là dòng năng lượng pháp thuật vừa bay lên trời tạo thành.

SAU TRẬN CHIẾN

Màn đêm buông xuống trùm lên Thành Yénibohor. Tiếng người bị thương rên rỉ vang lên từ mấy cái trại dựng tạm của Quân vùng Đồi trong thành vừa chiếm. Quân lính lùng sục trong các căn nhà tìm bàn ghế, chăn đệm để ngủ cho ngon sau trận đánh ác liệt. Ngực tối vốn rộng thênh thang, giờ chất đầy lũ thầy tu thoát đạn của Người Cát và bọn Ork còn sót lại từ đội quân của Thunku. Người chết nằm thành hàng san sát trước lối vào Thành. Đây đó có tiếng cười bên những đống lửa mới nhóm lên nhưng nhìn chung khắp nơi đều bao trùm không khí chán nản sâu sắc.

Romaric, Gontrand, Bertram và Kyle, khi thấy Ambre và Coralie bất tỉnh bèn lao đến giúp hai cô bé. Hai cô cuối cùng cũng tỉnh lại. Không muốn phiền Qadehar và Ngài Sha đang nghiên cứu bùa phép mà Bóng tối đã dùng để biến mất, Gérald đến chỗ bọn trẻ nói vài lời động viên. Ngay khi hai cô bé đứng dậy được, ông liền đưa cả sáu đứa xuống dưới chân tháp. Trên đường đi, vì bọn trẻ cứ nằn nì nên ông kể cặn kẽ cho chúng nghe mọi chuyện xảy ra. Rồi ông giao chúng cho một Hiệp sĩ. Anh này dẫn cả bọn đến một ngôi nhà gần tháp.

Bọn chúng gặp lại Thomas đang nằm dài trên nệm rơm, có Agathe và Toti ngồi trông nom. Ambre còn rất yếu, cô phải dựa vào Bertram. Cậu không nhường cho bất cứ ai làm việc này. Còn Romaric thì đỡ Coralie. Lúc tỉnh dậy, cô bé ngạc nhiên mừng rỡ thấy mình đã trở lại bình thường. Hai hiệp sĩ Ambor và Bertolen, mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, áo giáp rách toạc, nhận được lệnh của Tổng Chỉ huy và Kushumai phải ở lại trông nom lũ trẻ. Hai anh tỏ ra vừa chăm lo vừa cảnh giác trông chừng bọn trẻ.

- Thomas, cậu sao rồi? Gontrand dịu dàng hỏi và lại gần cậu bé bị thương.

- Tớ thấy đau vai và chân kinh khủng, cậu bé trả lời, giọng thô cục. Nhưng tớ vẫn còn cảm thấy chân và vai, thế là may rồi!

- May nhất là cậu còn đùa được, Agathe nhăn mặt, vẻ đau khổ vì phải đảm nhận vai trò y tá dù chẳng muốn chút nào.

- Cảm ơn Agathe, vì bạn đã ở lại với cậu ấy, Gontrand nói và đặt bàn tay lên cánh tay cô bé.

- Phải cảm ơn Toti chứ đừng cảm ơn tớ. Chính cậu ấy chăm lo cho Thomas đấy!

Agathe vừa nói vừa đặt bàn tay mình vào bàn tay Gontrand. Cậu này không rút tay lại.

- Ôi dào ôi, các cậu cũng biết đấy, có gì đâu mà, Toti vụng về bào chữa.

- Đến đây nào, Toti, Kyle nói. Tớ rất tự hào về cậu, cậu nói tiếp, tay ôm chặt Toti vào lòng, vẻ hơi vụng về vì cậu lớn lên trong sa mạc khắc nghiệt, nơi các cậu bé không được thể hiện tình cảm của mình. Cậu làm đẹp cho Thế giới Vô hình đấy!

Ambor và Bertolen đứng cách tụi trẻ một quãng để khỏi quấy rầy cảnh gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Mỗi đứa trẻ, theo cách của mình, đều tỏ ra rất anh hùng trong trận chiến này.

- Thế còn... Guillemot? Agathe chột hỏi.

- Đi mất rồi. Bóng tối mang cậu ấy đi rồi. Các Phù thủy chẳng làm gì được. Họ đang lần theo dấu vết cậu ấy... Ambre trả lời, cảm run run như sắp khóc.

- Thôi nào chị Ambre, Coralie động viên chị, chị cũng biết là mọi người đã

có hết sức mà! Chị còn làm nhiều hơn cả bọn em.

- Không phải thế, cô bé nắc lên. Chị được cô mắt xanh lục yểm bùa. Chị chỉ làm những gì cô ấy muốn. Còn em, Coralie, chẳng ai bắt em đến giúp chị! Em cũng chịu đau đớn khủng khiếp, chị cảm thấy thế. Nhưng em đã ở lại, em đã cứu sống chị!

Ambre bật khóc nức nở trên vai cô em sinh đôi và ôm chặt lấy em. Coralie vuốt tóc chị và cũng bật khóc. Không ai dám nói gì. Đây là lần đầu tiên các bạn thấy Ambre khóc. Dù không được tận mắt thấy cảnh đã diễn ra trong tháp, chúng cũng hiểu là Coralie đã tỏ ra vô cùng dũng cảm, điều chưa chắc chúng đã làm được...

Urien làng Troil chợt xuất hiện trong phòng. Trông ông bù rù, trên mặt còn đây vết máu, người đậm mùi mồ hôi. Ambor và Bertolen đứng dậy kính cẩn chào ông. Người Hiệp sĩ già đã chiến đấu như một con sư tử... Urien lại gần bọn trẻ. Ông âu yếm vỗ vai cậu cháu Romaric rồi cất giọng trầm trầm hỏi:

- Ai trong các cháu là Toti?

- Cháu ạ..., cậu bé rụt rè nói.

- Có phải cháu có anh trai được mọi người gọi là Cung thủ không? Người chỉ huy quân cướp ấy?

- Vâng, nhưng... sao ạ?

Urien nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Cháu mạnh mẽ lên nhé. Anh cháu mất rồi. Hy sinh trên chiến trường.

Toti cúi đầu. Mắt cậu rung rung. Cậu theo ông Urien ra khỏi nhà như một

cái máy. Thomas ra hiệu là cậu có thể ở lại một mình, và những đứa còn lại đi theo Toti.

Thi thể Cung thủ được chừng mười người vốn là quân cướp đặt trước cửa ngôi nhà, trong ánh đuốc. Khi Toti xuất hiện ở ngưỡng cửa, cả bọn tiến lên nghiêm trang nắm tay cậu bé. Toti đứng bất động hồi lâu trước xác người anh đang nằm xoài trên đất. Rồi cậu lao tới ôm anh trai khóc nức nở, tay đâm vào ngực người anh bất động.

- Anh để em lại... một mình. Anh bỏ em mà đi... Bây giờ em chỉ còn có một mình!

- Thôi nào cháu, Urien nhắc cậu bé lên. Anh cháu không dậy được nữa đâu. Cháu phải tỏ ra xứng đáng với sự hy sinh của anh trai mình.

Toti dần trấn tĩnh lại. Cậu không nhìn thi thể anh trai nữa, cậu đến gần Urien và nắm lấy tay ông. Ông Hiệp sĩ già hơi ngạc nhiên.

- Tội nghiệp Toti, Romaric thì thảm với mấy đứa kia. Bọn mình phải an ủi cậu ấy...

Nhưng mấy đứa chưa kịp đến an ủi cậu bạn tội nghiệp thì chợt thấy xung quanh huyền não hẫng lên. Ba người đàn ông vừa ra khỏi tháp! Một người trong số họ có bế đứa bé trên tay...

Qadehar đang ôm Guillemot trên tay, theo sau ông là Yorwan và Gérald tay ôm chặt vào ngực cuốn sách có bìa chấm sao. Khi ba người xuất hiện ở bên ngoài tháp, một đám đông lộn xộn lao đến chỗ họ. Quân vùng Đồi hiểu là các Phù thủy đã đánh trận cuối cùng trong cuộc chiến táo bạo chống lại Bóng tối... Mọi người vui mừng hò reo đón họ. Ai cũng đoán rằng nếu các Phù thủy còn sống thì có nghĩa là Bóng tối đã chết. Kushumai lúc này đã lại sức, không cần các thợ săn đỡ nữa. Cô là một trong những người đầu tiên tới chúc mừng.

- Các anh thành công rồi! cô nói. Các anh đã thắng được Đại Pháp sư và đưa Guillemot trở về! Thật tuyệt vời!

- Chúng tôi có làm gì đâu, Gérard chữa lại. Chúng tôi chỉ giải Bùa *Di chuyển* của Charfalaq và dùng lại nó thôi. Thế là chúng tôi thấy mình xuất hiện ở Yâdigâr, trong một đền thờ quỷ Bohor. Và thấy Guillemot đang nằm bất tỉnh trên đỉnh tháp, bên cạnh cuốn *Bí ẩn các vì sao* và một đồng bội. Chẳng thấy một dấu vết của Đại Pháp sư. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng có vẻ như Guillemot đã chiến thắng, dù chỉ có một mình.

Những lời giải thích của Thầy Phù thủy làm mọi người hết sức kinh ngạc.

- Điều quan trọng là, Kushumai thốt lên, cái lão già đáng nguyên rủa ấy không kịp hoàn thành nghi lễ của lão! Cả Ba Thế giới vậy là đã thoát hiểm, dù rằng những người ở Thế giới Thực sẽ chẳng bao giờ biết chuyện này.

- Guillemot sao rồi? Tổng Chỉ huy lại gần hỏi.

- Cậu bé yếu lắm, nhưng thờ bình thường, Qadehar trả lời.

- Guillemot!

Ambre, Coralie, Romaric, Gontrand, Bertram, Agathe và Kyle chen chúc trong đám đông tụ tập trước tháp và lao đến chỗ Qadehar.

Nhìn thấy bạn bất tỉnh, Ambre rú lên đau đớn:

- Cậu ấy chết rồi! Ôi, cậu ấy chết rồi! Chết rồi!

- Bình tĩnh nào Ambre, Gérard xen vào. Cậu ấy vẫn sống, Guillemot còn sống!

Ambre hiểu là mọi người nói thật nên thở phào nhẹ nhõm. Cô bé vội vàng lao đến run run vuốt má cậu bạn đang ngủ. Guillemot cựa mình, khó nhọc mở mắt, nhìn chòng chọc cái gì đó trước mặt, rồi nhắm mắt lại.

- Chú có chắc cậu ấy sẽ khỏe không ạ? Coralie lo lắng.

- Có. Cậu ấy chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Nghỉ ngơi thật lâu.

Ambre có vẻ bình tĩnh hơn. Cô bé nhìn Guillemot chăm chăm với vẻ rất lạ.

- Lạ thật... cô bé nói về nghĩ ngơi, mình quên là mắt cậu ấy màu xanh lục.

Qadehar tìm ánh mắt Kushumai.

- Giống như mắt mẹ cậu ấy... ông thì thâm. Tôi nghĩ hai chúng ta có chuyện phải nói với nhau đây, ông nói thêm và nhìn vào mắt Nữ thần Săn bắn.

- Ba chúng ta chứ, Yorwan chỉnh lại.

Ông quay về phía Kyle. Cậu bé đưa mắt nhìn ông.

- Vậy những điều chú Gérald nói là thật ư? Chú là... cháu là...

- Ta là cha của con, Kyle ạ, con có đôi mắt rất đẹp giống mẹ. Mẹ con đang ở Xứ Ys. Kushumai đã đổi Guillemot vào chỗ con khi con vừa mới sinh ra. Theo như ta hiểu, thì cô ấy giao con cho Người Cát....

- Đúng như vậy, Kushumai nói, giọng run run.

Lúc này, Nữ Thợ săn không còn vẻ chiến binh dữ dội hay cô phù thủy lạnh lùng mà mọi người thường thấy nữa. Chỉ trong giây lát, cô như trở lại một người mẹ dịu hiền ngày xưa. Chuyện là vì muốn con mình được an toàn, cô

đã phải rời bỏ con và đánh cắp con của một người mẹ khác. Đó là sự thật bấy lâu nay Kushumai vẫn giữ kín tận đáy lòng.

Nhưng cô lấy lại được bình tĩnh ngay.

- Thôi mọi việc để sau đi. Lúc này, Qadehar phải đưa ngay Guillemot về Xứ Ys cho các bác sĩ chăm sóc. Tôi phải nói chuyện với Ambre. Tôi có việc phải xin lỗi cô bé.

Rồi cô quay sang Qadehar với nụ cười lạ lùng trên môi:

- Qadehar này, bây giờ chưa phải lúc, nhưng rồi sẽ đến lúc đó. Khi đó chúng ta sẽ làm lại từ đầu! Anh nhớ sẵn sàng nhé...

Nói rồi cô quay sang Ambre, dịu dàng nắm lấy vai cô bé và kéo ra một góc.

MƠ MÀNG

Guillemot thở dài trở mình trên giường. Suốt một tháng nay, cậu ở trong một căn phòng bệnh viện ở Dashtikazar! Thực ra căn phòng cũng rất dễ chịu, tường sơn hai màu xanh lơ và trắng, có một cửa sổ nhìn ra trắng đất và một cửa trông ra biển. Chỉ có mỗi mình cậu trong căn phòng lúc nào cũng đầy hoa, các cô y tá chăm sóc cậu rất chu đáo, ngày nào cũng thay hoa tươi. Mặc dầu vậy, Guillemot cũng đã bắt đầu cảm thấy tù túng!

Khi Thầy Qadehar và các chú Yorwan, Gérald tìm thấy cậu trên nóc ngôi đền, cậu yếu đến mức các bác sĩ mãi mới dám có ý kiến về bệnh tình của cậu. Nhờ được chăm sóc chu đáo, cậu dần dần hồi phục sức khỏe. Bây giờ các bác sĩ giữ cậu lại bệnh viện chỉ vì cần trọng thôi. May có mọi người vào thăm rất đông nên Guillemot cũng đỡ buồn. Số người vào thăm cậu nhiều đến nỗi ông bác sĩ trưởng phải can thiệp và đề nghị vị Trưởng xứ lên một danh sách những người được phép đến...

- Thầy... Cha ơi! Guillemot reo lên khi thấy Qadehar lặng lẽ vào phòng.

- Chào con trai, Thầy Phù thủy cười tươi trả lời. Thế nào, vị anh hùng hôm nay thấy trong người ra sao?

Mọi câu chuyện của người dân Xứ Ys đều quay quanh cuộc tập kích của các Hiệp sĩ và trận đánh Thành Yénibohor của Quân vùng Đồi. Còn trận đối đầu của Guillemot với Charfalaq thì đã thành huyền thoại! Từ khi cứu được Agathe khỏi móng vuốt lũ quái vật ở Thế giới Vô hình, cậu Đệ tử Phù thủy mà người ta không còn coi là Đệ tử nữa, đã chiếm giữ một vị trí quan trọng trong trái tim người dân Xứ Ys. Bây giờ, cậu là niềm vinh quang của cả xứ và là huyền thoại sống! Ngay những ngày đầu, bao nhiêu nhóm người hâm mộ đã chen chúc trong sảnh lớn của bệnh viện để bày tỏ lòng biết ơn cậu đã

giải phóng họ khỏi hiểm họa Bóng tối. Lòng biết ơn của họ thật dễ thương, nhưng cũng có khi đáng sợ. Hơn nữa Guillemot rất cần yên tĩnh và ở một mình để suy ngẫm về tất cả những sự kiện đã xảy ra trong một thời gian ngắn, những sự kiện đã làm thay đổi cả cuộc đời cậu.

- Cha đừng gọi con là anh hùng... con không thích đâu! Guillemot nói.

- Cha có trêu con đâu, Qadehar vừa trả lời vừa bước lại gần âu yếm vuốt má Guillemot. Cậu bé lúc này đã nhồm dậy khỏi giường. Ngược lại là khác, cha rất tự hào về con! Mẹ con cũng vậy, mẹ Alicia của con ấy mà...

Guillemot đã rất sốc khi biết chắc mẹ Alicia không phải là người sinh ra cậu.

Alicia cũng rất đau buồn. Cô cứ nức nở ôm chặt cậu bé vào lòng và nhắc đi nhắc lại rằng cậu vẫn là con trai của cô. Guillemot nhớ mẹ Alicia đã âu yếm nhìn cậu và nói với cậu sẽ không có gì thay đổi hết, cậu sẽ vẫn ở Troil với mẹ Alicia. Cô còn buồn rầu hỏi rằng cậu có nghĩ đến mẹ đẻ không? Mẹ đẻ của cậu...

Thì ra mẹ đẻ của Guillemot là thiếu phụ mắt màu xanh lục, người đã bỏ bùa Ambre, người sống giữa đám thú dữ trong một cánh rừng rậm ở Thế giới Vô hình và là Thủ lĩnh một hội kín! Hình ảnh của cô không giống lắm với hình dung của Guillemot về một bà mẹ. Cậu đã nói thế với Alicia, cũng như từng rụt rè thú nhận như vậy với Kushumai hôm cô đến bệnh viện thăm cậu bé.

Kushumai cười và vuốt tóc cậu, rồi trả lời rằng cô rất tiếc mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Cô tiếc vì phải bỏ cậu lại Xứ Ys để tránh xa lũ thầy tu Yénibohor. Rằng cô có trách nhiệm rất nặng nề với nhiều người nên không thể nghĩ đến tình cảm riêng tư được. Rằng cô thất vọng vì cậu quyết định ở lại Xứ Ys với Alicia, nhưng cô hiểu con trai và tôn trọng quyết định của

cậu. Rằng cậu có thể đến thăm mẹ bất cứ lúc nào... Guillemot đã hứa nhất định sẽ đi thăm mẹ, mỗi khi cùng Alicia sang Thế giới Vô hình thăm Kyle.

Kyle chính là con trai của Alicia. Kushumai đã đưa cậu đến Sa mạc Ngón ngấu. Cậu là con của Alicia với Yorwan. Bóng tối không lừa dối Yorwan khi dụ ông rời khỏi Djaghatael. Lúc đó Bóng tối còn chưa biết là đứa bé đã bị đánh tráo. Chính vì có vụ đánh tráo đó nên lúc ở trong tầng hầm Tu viện Gifdu, Ngài Sha nhận ra Guillemot không phải là con trai mình. Giờ đây, Yorwan đã tìm lại được Alicia, người phụ nữ ông vô cùng yêu quý, cùng với đứa bé ông vẫn tìm kiếm bấy lâu! Chỉ buồn là Kyle cương quyết không chịu đến Xứ Ys sống. Cậu đã quen sống ở Sa mạc Ngón ngấu với Người Cát. Yorwan biết và tôn trọng tộc người này nên ông rất thông cảm với con trai mình. Hơn nữa, chuyện đi lại giữa hai thế giới cũng dễ dàng mà! Alicia buồn bã và khóc rất nhiều, nhưng rồi cũng đồng ý với hai cha con. Vì dù sao Kyle cũng rất vui tìm được cha mẹ để nên mọi người cùng quyết định sẽ thường xuyên gặp nhau, vào các ngày hạ chí, đông chí ở Thế giới Vô hình, và vào các ngày xuân phân, thu phân ở Xứ Ys.

- Con chắc là cha lại nói chỉ rẽ qua ôm hôn con, mà thậm chí cũng quên không ôm hôn con! Và rằng cha có rất nhiều việc phải làm, chẳng thể ở lại được...

- Con đừng giận cha, Qadehar thở dài. Lúc này mọi người ai cũng cần cha, cứ như thể bỗng dưng cha trở nên không thể thay thế được vậy! Cha hứa là khi nào con ra viện, cha con mình sẽ bù lại thời gian đã mất.

- Cha đừng lo, con không giận cha đâu, Guillemot cầm tay an ủi ông. Con đùa cha thôi mà!

Cú sốc thứ hai sau khi Guillemot tỉnh lại là được biết cha cậu, người cậu vẫn tưởng đang sống lưu vong trong Thế giới Thực, người cậu vẫn tha thiết mong được gặp, lại là... Thầy Qadehar! Và mọi người kể với cậu là Thầy Qadehar cũng ngỡ ngàng chẳng kém gì cậu khi được biết sự thật! Kushumai

không cho ông biết cô có mang, và vì hai người bất tin nhau ngay sau đó nên Qadehar chẳng thể nào đoán ra được...

Quan hệ của Qadehar và Guillemot đã thay đổi hoàn toàn. Giờ đây Thầy Phù thủy tha hồ mà thể hiện tình cảm với cậu Đệ tử, và thái độ của người thầy với học trò đã nhanh chóng chuyển thành thái độ của người cha đối với con. Chuyện này cũng dễ dàng, bởi Guillemot được biết cậu không thể là Đệ tử được nữa. Đây cũng chính là cú sốc thứ ba của cậu bé...

Quả vậy, Guillemot không còn năng khiếu pháp thuật nữa. Năng lượng pháp thuật của cậu đã bay lên biến mất trong các chòm sao khi cậu làm gián đoạn nghi lễ của Bóng tối.

Phải mất một thời gian, Guillemot mới chấp nhận được việc từ nay sẽ không có Linh Phù nào chịu đến khi cậu kêu gọi nữa. Cậu nhận thấy mình là người tầm thường, giống như Ngài Sha khi ở Thế giới Thực...

- Cha mang mấy cuốn sách cho con đọc đây, Qadehar nói và đặt mấy cuốn tiểu thuyết phiêu lưu xuống chiếc bàn đầu giường. Nhưng giờ thì mấy truyện này chắc hơi nhạt nhẽo với con rồi!

- Cha nhầm rồi! Được nằm trong chăn ấm mà đọc những chuyện phiêu lưu của người khác cũng rất thú vị đấy cha ạ.

- Con nhanh lấy lại sức đi, Thầy Phù thủy nói khi từ biệt con trai. Cha rất mong đến lúc hai cha con ta lại được đi dạo trên trăng đất!

Guillemot mở to mắt nhìn cha van nài. Qadehar vụng về cười, rồi bất ngờ cúi xuống hôn trán con trai. Cậu bé vui lắm.

- Ngoan nhé con! Thầy Phù thủy dặn dò con trai khi bước ra khỏi phòng.

- Cẩn thận cha nhé!

Guillemot tiếc rằng cha Qadehar không hay đến thăm cậu. Cậu thích được cười và ôm mẹ Alicia cũng như tranh luận hàng giờ với cha Qadehar. Nhưng ông đã được bầu là Đại Pháp sư, thay thế Charfalaq, và ông bận rất nhiều việc, thỉnh thoảng mới ra khỏi Gifdu. Từ khi những trang sách bị coi là nguy hiểm của cuốn *Bí ẩn các vì sao* bị xóa sạch, vào cái đêm hôm ấy, trên nóc ngôi đền thờ ở Yâdigâr, quan hệ giữa Hiệp hội Pháp sư và Hội Hiệp sĩ được cải thiện rất nhiều. Qadehar cố gắng tạo ra mối quan hệ bằng hữu tin cậy thực sự giữa giới Phù thủy và giới Hiệp sĩ. Ông cũng đang có dự án mở tu viện ở Thế giới Vô hình. Nghe kể rằng ông thường tự mình sang bên đó. Chẳng biết tu viện đầu tiên của Hiệp hội Pháp sư ở Thế giới Vô hình có nằm gần Rừng Irtych Tím không nhỉ?...

Guillemot liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức để trên chiếc bàn cạnh đầu giường. Mẹ Alicia sắp đến thăm cậu rồi. Mẹ thường đến một mình vào buổi trưa. Hai mẹ con cùng ăn trưa, mỗi người một khay đặt trên đầu gối. Chưa bao giờ Guillemot thấy mình gần gũi với mẹ Alicia đến vậy. Cậu đoán là mẹ buồn lắm khi biết mình không phải là người sinh ra cậu, nhưng mẹ có vẻ hơi xấu hổ, vì tỏ ra mừng vui khi được gặp lại người đàn ông mẹ đã yêu, ông đã trốn đi như kẻ trộm và trở về là người anh hùng. Alicia muốn Guillemot hiểu là Kyle không bao giờ chiếm mất chỗ của cậu trong trái tim cô. Guillemot cũng muốn cho mẹ Alicia hiểu rằng cô không hề có lỗi về tất cả những nhầm lẫn trong quá khứ, rằng cô không việc gì phải tự trách mình, vì Guillemot vẫn luôn luôn có chỗ dành cho mẹ Alicia mà. Guillemot chẳng phải là cậu bé hạnh phúc nhất đó sao? Kushumai dang rộng vòng tay đón cậu nhưng mặc cho cậu tự do quyết định lúc nào muốn đi thăm mẹ ruột thì đi. Cậu rất kính trọng và ngưỡng mộ Yorwan. Alicia thì yêu cậu như con đẻ. Và cậu đã tìm lại được cha mình...

Guillemot còn mơ màng thêm một lúc. Cậu lại nghĩ đến khuôn mặt của Bóng tối. Lúc đầu trông nó rất đáng sợ, khủng khiếp, rồi biến thành khuôn mặt của Đại Pháp sư, vẻ mĩa mai, mệt mỏi, khiếp hãi khi nhìn thấy pháp thuật, thứ vẫn nuôi sống lão cho đến lúc ấy, bay lên ẩn giữa các vì sao.

Khuôn mặt một lão già khác lại hiện lên trong óc Guillemot: Eugèbe ở Tu viện Gri. Lão đã giả dạng Bertram để bắt cóc Guillemot. Cha Qadehar cho cậu hay là lão đã trốn thoát và biến mất, chắc là đang lẩn lút trong Thế giới Vô hình. Nhưng ông cũng an ủi cậu là quân của Kushumai sẽ mau chóng tóm được lão thôi. Hội Gấu đã phát động một chiến dịch lớn để bắt gã Thủ lĩnh Thunku và tên cố vấn, một thầy tu nguy hiểm có tên là Lomgo. Cả hai đã biến mất trong vụ đánh Thành Yénibihor.

Kushumai... Guillemot nghĩ đến vẻ mặt nhăn nhó của Ambre khi cô bé kể về cuộc nói chuyện với Kushumai, trong một lần đến thăm cậu bé. Kushumai đã giải thích rất lâu với Ambre là cô đã buộc phải bỏ bùa Ambre để biến cô bé thành người bảo vệ Guillemot, vì chẳng còn cách nào khác. Kushumai đã thành thật xin lỗi Ambre, nhưng cô bé cảm thấy Kushumai không hề tiếc nuối vì điều đã làm và nếu phải làm lại, cô cũng sẵn sàng làm ngay, dù phải chịu nhiều đau đớn và nguy hiểm đến sức khỏe thể chất cũng như tinh thần. Kushumai dám hy sinh không bi lụy những điều cô cho là nhỏ nhất để gìn giữ những điều quan trọng hơn. Điều này càng khiến Ambre khâm phục người phụ nữ phi thường, vượt trên mọi khái niệm Thiện Ác, trắng đen, giống như Bà mẹ Thiên nhiên của cô, giống như điều cô đòi hỏi ở Ambre. Nhưng Kushumai cũng khiến Ambre thấy nghi ngại. Biết cô là mẹ đẻ của Guillemot càng khiến cho Ambre cảm thấy không thoải mái. “May mà Thầy Qadehar là cha cậu, cô bé nháy mắt nói với Guillemot bằng giọng giễu cợt. Như vậy thì cậu sẽ cân bằng hơn.”

THAY LỜI KẾT

- Thế nào, cậu bé Guillemot yêu quý của chúng tôi thấy sao rồi? Một cô y tá bước vào phòng vui vẻ hỏi, tay ôm đầy hoa gửi từ Thế giới Vô hình.

Guillemot mỉm cười. Đó là cô y tá cậu quý nhất. Lúc nào cô cũng vui vẻ, sẵn sàng buông ra những câu đùa vô thưởng vô phạt đôi khi làm cậu đỏ mặt tía tai. Và lại, cô có đôi mắt sáng long lanh và mái tóc sẫm màu giống Ambre...

- Cô nghĩ cháu có khách đấy, cô y tá nói tiếp, tay cắm hoa vào cái lọ to.

- Ai thế ạ?

- Cô không biết, cô trêu cậu bé. Có hai cô bé và hai cậu bé đang sốt ruột đợi ở cửa đấy!

- Thôi, cô đừng đùa nữa! Guillemot phật ý. Cô bảo các bạn ấy vào đi!

Cô y tá cười đi ra.

Vài phút sau, Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie xuất hiện trong phòng.

- Có phải cậu sắp được ra viện không? Gontrand reo lên. Vui quá đi mất!

- Hình như thế! Tớ sốt ruột lắm rồi!

- Đừng có phàn nàn, cậu may mắn thế còn gì! Coralie nói. Ít ra cậu cũng không phải đi học!

- Này, thật thế hả? Gontrand hỏi, cậu mới vừa được biết tin. Kyle sẽ ở lại sa mạc thật hả?

- Ừ, Guillemot trả lời, tay bóp chặt cái mặt dây chuyền. Ngài Tổng Chỉ huy tìm lại được cái mặt dây chuyền này trên người một con Ork vào cuối trận đánh. Chắc tớ sẽ nhớ cậu ấy lắm, nhưng tớ đã hứa sẽ đi thăm cậu ấy bất cứ khi nào có thể...

- Thế còn Toti, cậu biết tin gì chưa? Coralie nói.

- Toti ư? Tin gì vậy?

- Cậu ấy sẽ đến Xứ Ys sống, Romaric tiết lộ. Bác Urien đã quyết định nhận nuôi cậu ấy. Từ khi bác Valentin mất, bác Urien thấy lâu đài Troil trống trải quá. Và lại Cung thủ, anh trai cậu ấy, đã chết trong trận đánh ở Yénibohor. Toti chẳng còn ai thân thích ở Thế giới Vô hình nữa.

- Bác ấy nhận nuôi Toti là phải lắm, Guillemot vui vẻ nói. À mà này, sao dạo này bác ấy khác hẳn thế nhỉ?

- Bác ấy thay đổi rồi! Giá mà em thấy bác ấy trong bữa tiệc mà vị Trưởng xứ tổ chức mừng chiến công của các Hiệp sĩ. Bác ấy ôm chú Yorwan vào lòng, gọi chú ấy là em trai, rồi nức nở xin chú ấy thứ lỗi vì đã tưởng chú ấy là kẻ ăn cắp bỏ trốn, trong khi thực ra chú Yorwan đã có một hành động hết sức dũng cảm là hy sinh hạnh phúc riêng tư để cứu mọi người. Cảnh tượng cảm động lắm! Bác Urien còn ôm chặt các chú Krakal và Balangru vào lòng. Hai chú này cũng đã dàn hòa với nhau rồi. Họ rất xấu hổ vì cứ cãi cọ những chuyện chẳng đâu vào đâu, trong khi mấy cô con gái của họ sát cánh bên nhau chiến đấu chống lại Bóng tối....

- Thế Thomas? Cả Agathe nữa, hai cậu ấy sao rồi?

- Ủ, Gontrand, cậu kể chuyện Agathe xem nào, Romaric giễu cợt nói.

- Agathe vẫn bình thường, Gontrand nói, lờ đi coi như không biết Romaric ám chỉ điều gì. Thomas cũng vậy. Chân và vai cậu ấy sắp lành rồi. Hội Hiệp sĩ đã nhận cậu ấy vào học ở Bromutul vào khóa năm tới. Dù sao thì cậu ấy cũng sẽ là một Ky mã ra dáng đấy.

- Có đúng như mọi người đồn không đấy? Romaric đùa. Là cậu và Agathe đã chuẩn bị hẳn một chương trình cho hè này. Cô ấy sẽ hát những bản tình ca, còn cậu thì chơi đàn măng-đô-lin, phải không?

- Đàn Xi-ta chứ, Gontrand nói, chẳng hề lúng túng.

- Hai người thôi đi nào! Guillemot cười nói xen vào. Thế anh Bertram thì sao, mọi người có tin gì về anh ấy không?

Các bạn cậu nhìn nhau vui vẻ, và Coralie phì cười.

- Em không đoán được đâu, Romaric bắt đầu. Em có biết là lúc mọi người đều đi tìm bạn bè để giúp sức cho quân vùng Đồi thì anh Bertram đã đi cầu viện tụi Korrigan không?

- Có, Thầy... à cha em có kể. Cha còn nói là nhờ có các Phù thủy già Korrigan mà Quân vùng Đồi thắng được lũ thầy tu.

- Anh Bertram lúc nào cũng chối quanh, không chịu kể vì sao vua Korrigan chấp nhận đánh lại Bóng tối. Em có muốn biết tại sao không?

- Có chứ! Thôi anh kể đi!

- Để được vua Korrigan giúp, anh Bertram hứa sẽ làm hề cho ông ta đủ số ngày các phù thủy Korrigan vắng mặt khỏi cung Bouléagant!

- Thế nghĩa là anh Bertram đã phải ở chỗ quỷ Korrigan suốt một tuần chịu mọi cơn điên rồ của vua Kor Mehtar à? Kinh khủng quá!

- Thảo nào anh ấy cứ muốn mọi người nhanh nhanh kết thúc ở Yénibohor! Coralie chợt hiểu.

- Vụ làm hệ cuối cùng thực ra cũng không tệ lắm, Romaric kết thúc. Sau đó, nghe nói anh Bertram ở lại Thế giới Vô hình với chú Gérald để làm việc gì đó rất quan trọng cho Hiệp hội Pháp sư.

- Cha... cha mình nói là, Guillemot khẳng định, sau khi năng lượng pháp thuật của mình và của cuốn sách bay lên không trung, có hai chòm sao mới mọc lên và làm thay đổi hết mọi vị trí trên dải Ngân hà. Để các Linh Phù có tác dụng trong Thế giới Vô hình, cần phải tạo ra dạng mới tương ứng với vị trí hiện tại của các vì sao. Đó là việc rất ghê! Anh Bertram và chú Gérald có tham gia cũng chưa đủ đâu...

- Có phải chính cậu đã đặt tên cho hai chòm sao mới không? Coralie ngạc nhiên hỏi.

- Ừ. Tớ đặt là chòm Phù Thủy và chòm Hiệp sĩ. Để tưởng nhớ đến bác Qadwan và bác Valentin...

- Ôi, hay quá!

- Này Guillemot, Ambre sực nhớ, tớ hy vọng cậu chưa quên. Dứt khoát tuần sau cậu phải ra viện đấy nhé. Vị Trưởng xứ tổ chức một bữa tiệc rất to để vinh danh cậu. Sẽ có đông khách lắm đấy. Cả Xứ Ys đều được mời, thêm cả vài vị khách đến từ Thế giới Vô hình nữa: Người Biển, Người Cát, dân miền Tây, dân Rừng Irytch Tím.

- Cậu yên tâm đi. Tớ không đời nào lại bỏ lỡ dịp này!

- Này, Gontrand nhìn đồng hồ và nói xen vào, bọn mình phải đi thôi. Nếu quá giờ là lần sau không được vào thăm cậu nữa đâu!

- Ôi, bọn nhát chết! Thôi biến đi! Cảm ơn đã đến thăm tớ!

Gontrand bước qua cửa, đùa đùa đẩy Ambre đi trước. Phía sau hai đứa, Romaric và Coralie lén nắm tay nhau, không biết là Guillemot đang cười khoái chí quan sát.

- Đợi đã! Ambre vội trốn thốt lên trong hành lang. Tớ quên một thứ. Các cậu cứ đi trước đi, tớ đuổi theo sau. Cô nói với các bạn và quay gót.

Cô bước vào phòng Guillemot rồi cả quyết đến bên giường cậu bé đang tròn mắt nhìn ngạc nhiên.

- Tớ quên áo khoác, cô nói.

- Nhưng cậu đang mặc áo khoác mà!

- Tớ biết rồi.

Cô cúi xuống kề gần môi vào môi Guillemot đang ngớ ra. Nhưng cậu không hề có ý định trốn tránh. Lúc miệng chạm vào nhau, hai đứa đều nhắm mắt lại.

- Tớ rất vui thấy cậu khỏi bệnh...

- Ừ, tớ cũng thế.

- Hẹn ngày mai nhé!

- Hẹn ngày mai!

Tim đập thành thịch, Guillemot nhìn cô bạn đi ra.

Các bạn đi rồi, Guillemot thấy trống trải quá. Để đỡ buồn, cậu bèn quay ra xem đồng quà tặng đang bày quanh giường, như hồi nhỏ cậu vẫn thường làm vào dịp đông chí.

Cậu bé chú ý đến một viên đá trắng rất đẹp do đích thân vua Kor Mehtar tặng khi ông đến thăm cậu trong một phái đoàn chính thức do ông Trưởng xứ dẫn đầu. Viên đá đầy những ký hiệu mà quý Korrigan gọi là *Ogham*, công cụ của thứ pháp thuật mà các nguyên tố cơ bản là đất và nước, chứ không phải là các vì sao như Guillemot từng học. Cậu vươn tay ra vuốt viên đá. Nó nhẵn thín và trơn lì. Guillemot nghịch ngợm lướt qua một hình *Ogham* khắc trên cạnh của viên đá.

Rồi cậu ngả đầu xuống gối, cắn môi. Cậu vẫn cảm thấy vị đôi môi của Ambre. Dù cậu không bao giờ lấy lại được năng lượng pháp thuật, cuốn *Bí ẩn các vì sao* cũng đã cho cậu một món quà đẹp nhất, đó là được sống.

Guillemot không để ý thấy lúc này trên mặt đất hình *Ogham* cậu vừa sờ tay vào đã bừng dậy, sáng lấp lánh một màu đỏ ảm...

SỔ TAY GHI CHÉP CỦA GUILLEMOT

Vô vàn Thế giới

Thầy Qadehar cho mình biết là còn nhiều Thế giới khác ngoài thế giới chúng ta đã biết. Cả thầy có tới chín Thế giới. Thầy cũng giải thích là các Thế giới này đều được nối với nhau bằng một dạng như kiểu cột trụ (nhưng tất nhiên là không tồn tại dưới dạng đó), được gọi là *Irmin* hoặc *Yggdrasill*, thể hiện sự gắn kết của không gian trong đó các Thế giới này biến chuyển và sự cân bằng không thể thiếu cho sự vận hành. Cái cột trụ ấy chính là trục các Thế giới. Trường Năng lượng là mạng lưới kết nối tất cả các sự vật lại với nhau, dù chúng đang ở Thế giới nào đi chăng nữa. Vì thế mà các Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư hay nhắc đến “các thế giới” chứ không chỉ nói là “Thế giới”. Thế giới không phải là duy nhất, có nhiều thế giới song song tồn tại, dù mỗi thế giới là một thể thống nhất và được duy trì bởi những mối liên kết rất mạnh.

Insigil

Đó là một bùa phép có liên hệ tới Thần chú và giống như Bùa nhưng lại không phải hai loại trên. Muốn tạo ra *Insigil* phải vẽ một vòng tròn, một bánh xe, cùng với các Linh Phù. Ta không cần phải nối chúng lại với nhau, cũng không trộn lẫn chúng, mà là liên kết chúng. Bằng cách liên kết chính xác chúng lại với nhau, ta sẽ khiến chúng bị lu mờ và được thay thế bằng một thứ khác, độc lập, rất mạnh mẽ và cũng rất nguy hiểm. Vì thế người ta rất ít dùng *Insigil*. Nổi tiếng nhất trong số Bùa *Insigil* là Bùa *Rồng Đất*, còn gọi là *Lindorm*. Các Linh Phù được kêu gọi trong nghi lễ sẽ mờ đi, nhường chỗ cho một con rắn quái vật. Nó sẽ chịu sự kiểm soát của ta cho đến chừng nào hoàn thành nhiệm vụ được giao. Và vì con rồng không chịu được ánh sáng nên nó chỉ chăm chăm làm cho xong việc để còn quay về với bóng

đêm êm dịu của Cõi Hư không! Chính vì thế mà Thầy Qadwan đã bị nó giết trong tòa tháp của Bóng tối...

Xuất thân

Đó là trạng thái thăng hoa giúp con người hoàn toàn thoát khỏi hiện thực. Xuất thân ngược lại và bổ sung cho trạng thái thức tỉnh tuyệt đối, khi con người nhận thức được rõ ràng nhất hiện thực. Nhờ có trạng thái xuất thân mà mình thoát được con Rùa-Thế giới, một con vật rất khủng khiếp, và sau đó mình không cần ăn uống gì cả mà vẫn sống.

LỜI CỦA ANH MỒ

Tiếp theo là *Bài thơ răn dạy* dành cho các Đệ tử Phù thủy

Ta một mình lủng lẳng trên cây

Mặc gió mưa suốt chín đêm trường

Mình mang vết giáo đâm sừng tấy

Ai biết cây vươn rễ tới đâu.

Chẳng ai thềm cho ta ăn uống

Ta tự mình cúi nhặt Linh Phù

Miệng la hét, ta tìm nhặt chúng

Đến nỗi thân rớt xuống gốc cây.

Rồi ta cũng nảy mầm khôn lớn,

Học ăn nói, học làm người khôn

Hành động dẫn dắt thêm hành động

Và ngôn từ nối tiếp ngôn từ.

Bạn sẽ khám phá các Linh Phù

Và học hỏi bao điều trong cuốn sách

Quan trọng và mạnh mẽ biết bao

Bởi nó được thần linh kiến tạo.

“Làm sao để khắc ghi?

Làm thế nào để hiểu?

Làm sao tô Linh Phù?

Bằng cách nào cảm nhận?

Bằng cách nào cầu xin?

Làm gì đây để bỏ?

Làm sao mà dâng tặng?

Làm gì để dự trù?

Thà rằng đừng cầu xin,

Kẻo rồi phải hủy bỏ;

Nặng khiếu quà trời cho,

Thà rằng không thể hiện,

Hơn quá lượng sức mình...”

BẢNG LINH PHÙ

F Ansuz

Ansuz (A)

Thứ tự: Linh Phù số bốn.

Liên tưởng (biệt danh): Enzim, Âm ướt.

Ý nghĩa: Sức mạnh sáng tạo, trí tuệ (“sắc như kiếm”), tri thức.

Quyền lực: đánh thức sức mạnh tiềm ẩn bên trong, giải phóng Nội Khí và đưa tới tình trạng xuất thần, vượt qua nỗi sợ chết, Linh Phù này được dùng trong các bài ca và câu Thần chú.

Graphème Dangerous

H Hansuz

HAGAL (H)

Thứ tự: Linh Phù số chín.

Liên tưởng (biệt danh): Xứ Ys, Ngôi sao, Bánh xe, Mưa đá

Ý nghĩa: nói quá khứ với tương lai (“Hropt sáng tạo ra thế giới cổ xưa”), chứa đựng bí ẩn của các vũ trụ.

Quyền lực: có lẽ là Linh Phù có quyền lực mạnh nhất; nó có rất nhiều quyền năng, xác định rõ ràng nhất không gian thiêng dùng cho việc thực hành pháp thuật.

Chú ý: phải rất cẩn trọng khi sử dụng.

Attention! (Délicat à utiliser)

Σ Sowelo

SOWELO (S)

Thứ tự: Linh Phù số mười sáu.

Liên tưởng (biệt danh): Bánh xe, Cội rễ.

Ý nghĩa: quyền lực (“ta xin nghiêng mình trước linh thiêng”), linh hồn tiêu biểu nhất, chứa đựng quyền năng của mặt trời, ngọn lửa đạo pháp.

Quyền lực: củng cố ý chí; tạo ra những chiến thắng hủy diệt; năng lượng hùng mạnh phá vỡ các rào chắn, giải phóng con người và đưa anh ta trở lại cuộc đời như số phận đã định đoạt.

TEIWAZ (T)

Thứ tự: Linh Phù số mười bảy.

Liên tưởng (biệt danh): Cái Cân, Ánh sáng, Vô địch.

Ý nghĩa: cân bằng nội tâm; công bằng; hài hòa (“Thợ rèn kéo bễ”), Linh Phù của Irmin, cột trụ các Thế giới.

Quyền lực: bảo tồn sự liên kết giữa các sự vật, luật pháp, trật tự; cân bằng các sức mạnh.

EHWO (E)

Thứ tự: Linh Phù số mười chín.

Liên tưởng (biệt danh): Con Ngựa, Anh em Sinh đôi, Kẻ rất Nổi tiếng.

Ý nghĩa: sự hài hòa giữa con ngựa và kỵ sĩ (“trợ lực cho những ai không ngồi nghỉ bao giờ”); sự hòa hợp giữa thể xác và tinh thần; bảo vệ cho sự tìm tòi tinh thần và những lời thề nguyện chung thủy.

Quyền lực: giải pháp hỗ trợ trong trường hợp trục trặc khi đi lại giữa các Thế giới; giúp cho linh hồn rời khỏi thể xác và di chuyển trong thể xác; làm tăng sự nhanh nhẹn.

MANNAZ (M)

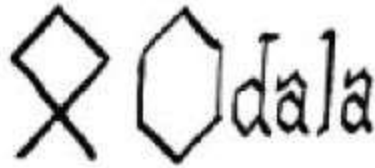
Thứ tự: Linh Phù số hai mươi.

Liên tưởng (biệt danh): Quả trứng Vũ trụ, Ông Tô, Mani.

Ý nghĩa: Giác mơ và vô thức, sự thống nhất thời gian (“Móng chim ung

thật sắc”); mối liên hệ giữa con người và các thần linh.

Quyền lực: phát triển trí nhớ và tiềm năng con người; tránh tình trạng hỗn mang.

ODALA (O)

Thứ tự: Linh Phù số hai mươi tư.

Liên tưởng (biệt danh): Di Sản, Kẻ Trộm

Ý nghĩa: sự sở hữu; trung tâm của thị tộc; bí mật của ngôi đền.

Quyền lực: Bảo vệ nhà cửa (“Đại Bàng khỏe mạnh khi ở trong nhà mình”), trấn giữ những nơi cấm; cho phép thể hiện những gì mang trong lòng (“Hãy là chính mình”).

VÍ DỤ MỘT SỐ CHÒM SAO SINH RA CÁC LINH PHỤ

CHÒM SAO CHĂN BÒ (ODALA)

CHÒM SAO CÁI CỐC (HAGAL)

CHÒM SAO CASSIOPÉE (SOWELO)

HẾT

---

[1] Kor Hosilk nói tiếng Pháp không chuẩn, thường dùng động từ nguyên thể thay vì chia theo ngôi như ngữ pháp tiếng Pháp, vì vậy những câu hội thoại sau đây của nhân vật này nghe sẽ hơi lạ - ND.

[2] Tương đương với Linh Phù trong pháp thuật của các phù thủy xứ Ys dựa trên vị trí các vì sao - ND.